

Fey Dergisi!

Deni seven herkez müslüman sayılır
isterse kafir olsun,
Deryana boşalar her dere arınmıştır
isterse çamurlu olsun.

Gülbahçene bir gül dikmeyi diledim
Zâtına laypini bulamadım,
Gülden dilekten vazgeçtim
kendimi bahçende buldum.

Gülyüzümü görmeyi dileyince
benden kaçıp gittin,
Fönlüme döreyim deyince
bende gönül bırakmadın.

Aştından bir kadeh sundun
Paysı nasıl olunur sensiz,
Lütfundan bir ruh indirdin
Paysı nasıl ölürür benliksiz.

Can pazarında candan daha değerli ne var
canın sahibi sen olduktan sonra,
Nefs mezarında ölüden daha değerli ne var
ölü nefsin talibi sen olduktan sonra.

Özünde bir damla yaş asar oldum
Sanki kurumuş yaprak götüm,
Yüzümü eşipine oürmeye geldim
Sanki souculmuş toprak gibiyim.

Benim maksadım Denoim
aşk ise bahane,
Benim camım Denoim
hayat ise bahane.

Peşinden yollara düştüm
ne yerin belli ne yurdun,
Derdinden derdlere düştüm
ne pecein belli ne pündüzün,
Hasretten hayrete düştüm
ne pörülürsün ne tutulursun
Feryadım kendinden kendine
ne varlığın belli ne yokluğun.

Amâdan gelir Amâ'ya dönerim
yoktur gayrı bir kimliğim
Ne acıyım ne tatlıyım
Sırrındaki İlahî ikbir gibiyim

Gönülden damlatlar... (2)

Ey Aziz!

Hakikat nakanına varmadan sunulan
zehiri içersen ölürsün.

O mână sende belirince

Zehiri içmezsen ölüsün.

Şekille, kılıçla yprasma; ~~Abda~~ Her şeykin

her kıvrımın O'ndan bir koku taşıdığına do. unutma.

Hiç bir şeyi şunun bunun sözüyle değerlendirme.

Özürkü değilsen kendin ara, kendin bul, kendin pör.

Fâsik Fâsikler diye ulu vorduk ululuğundan bir şey
yitirmez. Her misâl kendi kabiliyetiyle hüküm sürer

Şözden amaç seypiliği pörmektir her surette

Kulâşın işi seypiliği duymaktır her seste.

Yapımdan maksat berekettir bütün âleme.

Seypile yörütmeş pönül bulunmaz nimettir şahsine.

Deper verme sentipe - benlipe, soyluluk birikintilerine

kıvrımın zaafine yüzüne vurma ki senin de nok-

sanını bir östen çiksin.

Ne denli ikiyüzlü olduğun kabul etmez mâşur olan

Ne de dilinden çıkana sahiplerin ortaya konular

Alde edilemeyeni kırıp dökmeyi diler seypiden noksan olan

Bilmez^m ki kırık yıkık pönün sırrındadır paha biçilmez olan.

Biziz ona ates, pötüren; Cehennemde ates ne arar!

Mânâdan-maddeye, vuslattan -hossete düşen biziz.

Küpe gibi yüklenmişsin dünyayı, derdini, sevdasını.

Küfeyi bırak da pönüne bak; Seypiden başka

ne bulursan bilki hepsi hayal/ hepsi yalan.

Oktulacın en güzeldir benliksiz sevmek
ölmelerin en güzeldir benlikten ölmek
Nedamet getirmeyen sevgi perçek muhabbetin
Huzur kâle tatlıdır. Zira, huzur gönülün şifasıdır.
Alçakpönüllülük sözde değil pönüldedir
Zenginlik malde değil candadır.

Sevdipini perçekten seven için sevgisini ibat nisbeten
koleyleştirilmiştir. Acil zarlık sevdipini iddia
edene nazırlanmıştır. Kimin perçek seven ?

Sevgi sözde değil özdedir ne herkesin ondan bir
nesibi vardır. O nesibin sahibi sevginin ya suretiyle
yetinir ya da sevginin hakikatini arar. Hakikat
yolcuları içinde eskun zorlu imarına sığınmayan yoktur.
Seven sevgisinde benliği itirafı, ya da hakikat arıyışla
ne talep ettiğini öğrenmek durumundadır.

Sevginin hakikati Hakikattir; Hakikten benliğin peş.
Günün işlerinin esyayı aydınlatmanın fişi pönüllere
kavrar. O gönül bir nefsinin menâ ne mahome
nâzerine aydınlıkla nesibini alır, sevginin işiyle
benliğinin hakikatini tenir. Kim nesil tenirse
onun idrah ne ilmi odur. İşame bakiye odur.

Gönül kâle saf olmayan sevgisinin aetliyi
Benliğinin torbıyla orantılıdır. Tertu
başaldıkça benliğin sertliği yumuşar, aetliyi nisbeten
kalkar. Birrahlezen herşey o şeyin hakike
tini gösterir. Herşeyin hakikati de Hakikattir.
Zira, gerçek seven Hakikattir. Seven Hakikattir
Sevgi Hakikattir

Yapay olan her güzellik doğa önünde önemini yitirir.
Yaradılış, güzel olan güzelleştirilmiş olondan üstündür
İnsan kendinde olmayanı pesine düşer;
kendisinde olanın farkında değildir.

Şişeye konulmuş su şişe ile sınırlı değildir
Bütün şişeler tükense su tükenmez. O halde
şişe, suyun ölçüsü değildir. Belki şişenin
özelligi suyu olduğu gibi postermesidir.

Ölüye su can vermez. O, canlı olanı canlı tutar.
Zira, Can Hakikattir.

Yakınlığın en güzel örneği olgunluktur. Olgunluğun
içinde herşey vardır ne o şeye Ondan daha yakını yoktur.
Gönül öyle bir cezbe merkezidir ki, sevgi ve hikmetin
halibi odur; Birlik ve birlikteliğin mahalli, emrin
muhatabı odur. İdarâ edilemeyene yöneliş onunladır.

Söz, mânâya kulanızlık eden bir rehberdir
Her peygamber getirdiği kitabın mânâsıdır.

Yazılı olan sahifeler ise mânânen suretidir.

Öz ve söz, içsel ve dışsal (bâten-zâhir) olarak
mânâ ve suretiyle tecelliye mahal olmuştur.

Söze gerek olmasaydı kitab yazılı olarak ortaya konulmazdı.

Söz mânâya dayanmasaydı temeli olmayan bir bine gibi
yıkılırdı. Mânâ, o şeyin aslı ise söz de

onun suretiyle Jade edilmiştir. İnsan ki canlı bir
kitaptır, kendindeki mânâları okumakla yükümlüdür.

Bu yükümlülük "oku emrinin bir gereğidir. Ancak
yazılı olan şey okunur.

O halde bizler her eyleminizde bizde mevcut olan bir mânâyı okuyor, o mânâyı dile getiriyoruz. Hayat, kişinin kendi kitabını okumasından ibarettir ne herkez onu kendince ekür. Okumanın sonu yoktur.

Seven ne sevilenin birlikliği, özde mânâ itibarıyla. Suretler mânâyı vesile tutulmuş sebeplerdir. Sevgi yalnızca surete münhasır tutulmuş olsaydı, kuzgunu yavrusu güzel görünmezdi. Memeli bir hayvan kendi türünden olmayana reddedip, emzirmezdi. Oysa doğa bunun örnekleriyle doludur. Seven için ne güzelliğe ne de çirkinliğe bir şey ifade etmez. O, suvaipinin gönül kabından mânâ iksirini tadmıştır. Suret, o iksirin sunulduğu bir testidir. Mânâ iksirinin sâkisi ise Hak'tır. O halde sevenler her surette evlerinde Hakki sevmiş olurlar.

Mânâda bütünlüklerin suretteki beraberliklerinin devamı zordur. Bize güzel görünen gözün sureti değil gözden akan sevgi pınardır. İç boş testiden ne tad alınabilir ki, isterse kâğıt kristal olsun. Keza secde, kulluğun ne özdeki sevginin bir ifadesi olup suretin yatıp kalkması değildir. Secdenin izi ne işareti güzel ahlakıdır. İnsanın yaradılışındaki güzel ahlakın niteliklerini taşımadan yapılan suret secdesi ile o ahlakın perakelerini yerine getirerek sevgiyle yapılan mânâ secdesi arasındaki fark görünen arasındaki fark gibidir. Meleklerin secdesi ile insanın secdesi, kuzuların secdesi ile bitkilerin secdesi mânâda kullukları dile getirmeleri yönünden biridir. Bilmek ve tercih ederek yaptığı için insanın secdesi daha faziletlidir.

Bir şeyin değeri ona karşı duyulan özlem ve sevgiyle ölçülür.

Dünya suretle ilgili haz ve lezzetlerdir.

Âhiret ise mânâ ile ilgili zevklerdir.

Özün özelliği ise her ikisini de seyredip Allah'tan

şayına yönelmemesidir.

Şönül levhasında ne yazılı ise insan o mânâyı taşır.

Kişi kendi hakkında verdiği değer hükmüyle sabitlerir.

Şönülgözü bu hükmün dile getirildiği bir mücevherdir.

Mânâ mücevherinin ışığı sözcüklerde yansır ne güzel

söz Hakka yükselir. "Konuş ki kim olduğun anlaşsın"

daveti bu mânâyı ifade eder. Şönülden gelen

titresimler kabın içindekinden bize haber verir.

Önce güneş doğar sonra gün aydınlanır.

Önce şönül sever sonra suret şöntü tahib eder.

Şönül letafeti nedeniyle kasatlıdır

Beden ise kesafeti nedeniyle kayıtlıdır.

Herşey kabiliyetiyle orantılı olarak kendi değerini bulur.

Sabirle taş elmas olmaz ama sabirle koruh heluz olur.

Karşımızdakilerde eleştirdiğimiz herşey bizde henüz

olgunluğa ermemiş bir yönümüzün bize yansımasıdır.

Eğer yeterince olgun olsaydık, her işin olması gerektigi

şeyi oluştüğünü bilip, orada bir noksanlık aramazdık.

O halde hüsnüzan sahibi olmak şöntü ne zihni

zorlayıcı benlikten arındurmanın hiç de pîşmez kuralıdır.

Zira, hüsnüzanda önyargı yoktur, yargılama yoktur, şybet yoktur.

Kendinde noksan olduğuna inandığın her duygu ve düşünceyi

muhabbetle doldurmağa çalış ki, kim sende bir noksanlık ararsa

Orada muhabbeti bulsun; Sevgi her eksikliği tamamlayan en
puşul yetkinliktir. İnsan her "an" yemeden
vasedildiklerinin farkındadır? "An"ın içinde
varlığının hakikatini aramayan kendini zamana yayar.
Zaman zıtların belirginliği için elzemdir. Zaman
olmese benlik olmaz. Benlik olmese imân ve küfür
olmaz; isbat ve red olmaz.

İçerisi ne gelecek hatıra ve hayallerden geçer olur.
İstek ve talep gönülden çıkarsa benlik kendine lüta-
nacak dat bulamaz. "An", benlik dışı hüviyetin
sonsuz ve sınırsız özgür ifadesini dile getirir. Bu
nedente benliksiz sevgi Hakken her "an" sunduğu
muhabbet olup karşılıksızdır, ve zamana kayıtlı değildir.
Bu mânâda ölüm; benliksiz değerlere dönüşüm demektir.

Benliksiz değerler neşsin öne çıkarılmadığı manâvi incilerdir.
küşisel değil evrenseldir. Benliksiz değerlerle özdeşleşen insan
neşsin "bu" âleminden ruhun "öte" âlemine intikal eder. Yâni
âlemlerle bütünleşir. Gönülde bu bütünlüğü ve birliği yasa-
yaman kıyameti kopmuş demektir. Zira kıyamet melekleri
gönülden üfler. İnce üflenmesi beşeri sıfatlardan ruhun
sıfatlara geçişi demektir ki, yer kabuğunun kırılması gibi
sarsılan senlik-benlik "ikiligi" yerini "bir" in hüviyetine bırakır.
Varlığa hakim unsur ruh olur. Bedenin sultanı da odur.

Beden surdur gönülünce israfîl
duymayan sağır duyan sultan oldu,
Sevgi şarabtır ruhunsa kadeh
içmeyen sarhoş içen mecnun oldu,
Varlık Hakktır özünce tarih
İçermeyen âmâ gören malâ oldu.

Bir şeyin karanlıktan aydınlığa çıkması onun görülüp fark edilebilmesi içindir. Fark edilemeyen şey ise istifade için değildir. Hazinesin sakte kalması ona değerinden bir şey kaybettirmez ne varki kendisinden yararlanılan zenginliğin kıymeti ne faydası belirgin olur. Tıpkı her an kendisinden daha fazla yararlanan ilim ve hikmet hazineleri gibi.

İnsan ki en değerli hazineden daha değerlidir, kendisindeki mücevheri bilip tanımayan kendisinden istifade etmesi mümkün müdür?

Denilebilir ki hazinenin özelliği ve değeri fiziki olmasındadır aksi takdirde o çoktan kapsulmuş olurdu. Ancak hikmet, onu bulup çıkarmak için gayret eden bekler. Duanın hakikati duaya uygun eylemde bulunmaktır ki dua boşa çıkmaz.

"İlmimi artır" duası bu anlamda hikmete ulaşmak için gayreti de ortaya koymaktır ki niyetle hikmet buluşabilsin. Zira gönül, kendisindeki özellikleri çıkararak takip eder. Maksat derin kuyudaki serin suyu dışarı taşımak, kusunmuş kuyuya kova salmak değil.

Tas atıldığında kuyudan bir ses geliyorsa, bu suyun varlığına işaret sayılır. Gönülden yankı bulan her püçet eylemde fiziki hazinenin varlığına delildir.

Nejsinle özünü bir bilmedikçe kendi içinde parçalanmışlık yaşarsın, yani ikiliği. Göresel benlik, kendini fark etme ve ayrı bilme yanılgısıdır. Tevki; nejsinin, ruhunun ve

özünün bir olduğunu bilmektir. Bir'in hakk olduğunu tanıma; içsel ve dışsal olarak.

İnretin ve mânânen, hakikatin bir pörümünü olduğunun farkına varmaktır; Yeranın her mertebesinde. Âlemler varlığı kendini seyir yerleridir, zaman ve mekâna bağlı kalmadan.

Güneş ne batıyor ne de doğuyor, ancak farklı mahallerde pörümündeki değişim bize bunu öyleymiş gibi gösteriyor. Hâl'in seyrine dalan, değişimleri kendi idrakınca alıp taşıp öyle değerlendiriyor.

Mânânen pörümündeki değişimler güneş ışıklarının denizdeki parıltıları gibidir. Parıltılar birden fazla pörünse de, tek bir cehlerden geldiği hakikati değiştirmez.

Denizdeki yansıma kendi nefsinin kabiliyetini yaratmaz; O, sadece nefsinde saklı duran kabiliyetinin acıya çıkmasına hizmet eder; Nefsinde mevcut olana şahid olur.

Hişinin pöründe bulduğu mânâ kendi zannı olmamalıdır. Her ne kadar o zanna uygun olarak pörünen yine O olsa da. Zan; O'nu ancak bir yönüyle değerlendirip kayıt altına almaktır. Mutlak Varlık her türlü kayıt ve zannın üstünde ve her zan ve düşüncenin yaratıcısı olarak da birliktedir.

Denizdeki zerrenin parıltı hâlinde olması onun kendi parıltısının yaratıcısı olduğunu göstermez.

Zerre, güneş ve deniz parıltısının pörünmesine birer araçtır. Hakk Teâlâ ise her araçtan münhez ve her aracı vermedendir. Yaratus birlikte ve müsterek değildir. Zina, yaratılan çok değildir, "Tek" tir.

Dünya ve âhiret pörümüne ancak birer vasitadır. Hakk ise vasite değil, vasıtayı mümkün kılandır. Doğrus vasıtaya değil, vasıtânen şahidinedir.

Fönülden damlalar... 16)

Bir mânâ yoğunluk kazanmadıkça suretle büyümeyiz. Kâtiif bir titreşim olan mânâların madde âleminde bir surette fönürümünü için ağırlığının ve yoğunluğunun artması perestlidir. Yağmur ve buz aynı iki hâl'inden meydana gelmiştir, ancak yağmurdan suret yapılmaz, buzdan ise heykeller yapılabilir.

Bunun zıddını söylemek de mümkündür; Yoğunluktan ve karanlıktan çıkılmadıkça suretten mânâyâ ve aydınlığa varılmaz. Bu nedenle yoğun ve ağır titreşimler hızlı ve kâtiif titreşimlere dönüşmedikçe moral değerlerin aynı olması kaçınılmazdır. Bütün dinlerde

öğütlenen oruç, namaz, zikir ve bütün diğer ibadetlerin gayesi, kâtiifi maddî bedenin yoğunluğundan özdeki ruhun letafetine yükselterek onu kendi hakiketiyle yüzleştirmektir.

Zira, insan her nefeste titreşen yüce bir zikirdir. Ağır ve yoğunluk bencil değerlere, hızlı ve yutsek titreşim benliksiz değerlere yönelmektedir. Nitekim, en yüce titreşimlerde suret fönülmez. O suretin hakikati (melekutiyeti) olan ruhun nurudur âlemde beliren. Onu fönren pöz ise fönül pözüdür, can pözüdür. Fönül sevgiyle, canla zikirle meşgul edilebilmelidir ki insan "boşun çıkarıcı" bir varlık olmasın. Zira, yönelinen her titreşimin ayrı bir frekansı vardır. Oski talep etmek fönü sevgiyle beslemek demektir. Rahmete talib olmak kendi varlığını rahmet edici kılmak demektir.

İzdirabdan kaçınmanın yolu kimeye izdirab vermemek, cehaletten sakınmanın kuralı kendini hakikat bilfişle aydınlatmaktır. En yorucu iş herkezin en çok

yasadığı iş; En değerli sevgi herkezin ondan nasi-bini aldığı sevgidir. Kalıcı olmayan herşey bîr hayal-den ibarettir. Suretin damak tadı kalıcı de-ğildir, velâkin feni'deki etkin zekki ölümsüzdür.

Hüzün sevgiyi doyarsa yaşayamamak, neşe ile sevgiyle yoğrulmaktır.

En katîf varoluşta en yüce değerlerin sevgisine erişilir, yani benliksiz sevgiye. Bu mânâda, özünün hakikatından haberdar olan Cennette, olmayan Cehen-nemdedir. Farkendalyân boyutları farklı cennet-lerde, cehaletin çukuru farklı derinlikindedir.

Bir mânâda Cehennem cehaletten arınma vâdisi, Cennet ise bilgelik ve huzur yurdudur. Ölmeden önce ölmek benliksiz değerlerle buluşmak demektir.

Nitekim âlemlerin yaradılışı sevginin eyleme geçişidir. Sevgi, varlığın kendini ifade edmesidir. Bu anlamda sevmek varolmak demektir zira, sevmek özdeki bütün-lüğü ve mükemmelliğin mevcudiyetini yaşamaktır.

Sevgi sevgiyi denimsiyenindir. İnsanı değerler de insanlığın denimsiyenin olaraktır. Hayvanî ruhu yepare enesi tûsü olarak kabul etmek istiyerse verilerek en püzel cevap eno endaki ruh püzelliğini göstermektir, onu terk edip, reddetmek değil. Olgun insan, insandaki katîliyetleri ve değerleri bilip tanıyan ve onların kendilerini sevgiyle ifade etmelerine eşlik edendir.

Rebbimin gülbahesinden bir toku süründüm
muhabbet bana yarın oldu,
Oyk kervanında bir dilbere vuruldum
Hakk bana canan oldu,
Seygilerin daveti her candan duyulur
Föntüm mânâyâ şahid oldu,
Fönümündeki değişim o dilberin tavrıdır
Özüm Mevlâyâ hayran oldu.

Kimi üzüm şarabından sarhoş olup kendi benliğini unutmak ister
kimi oyk şarabından mest olup Hakkın bîrinda aymayı diler.
Seven sevdiğiyile daimi beraberlik içindeyse neden şaşkın olsun!
Niçin telaşa düşsün! Telaş ne şaşkınlık sevdiğini zaman
zaman görürler içindir.

Aşkın bir dış yüzü (zâhiri), bir iç yüzü (bâtini), bir de hakikati
vardır. Dış yüzü suretlerde görünür ve bililir; mecnun ve Leylâ
gibi. İç yüzü mânâda yaşanır; fönüm aşkda hâl'den hâke
dönüşü gibi. Aşkın sırrı ise ömen hakikatından oluşur ki
o, ilâhî bir emirdir. Aşkın dış yüzü "zamanâ" dö-
nüşüdür; iç yüzünde "an" yaşanır. Aşkın hakikati ise
hem zamanı hem de anı kuşatmıştır.

Föntüm hakikatını gönül pözlü olanlar görebilir
Aşkın hakikatını ancak aşıklar bilebilir
Öze yakın herşey çok fakirdir. Karpuzun göbeği gibi.
Fönüdeki muhabbet gibi. Bencilliğin iki yüzünlüğü
Fönülden kayboldumu, muhabbetullah muou föntü hakika-
tın aydınlığına kavuşturur. Zira, insanın hakikatında sevmek
ve sevilmek vardır. Gönül, muhabbetle perahlor, sevgisiz siktinidadır.
Değer yargıları insanın kendi varlığı hakkındaki düşüncelerini
Hiç kimse diğerinin değer ölçülerini küçümseyemez.

Zira, Varlığın zenginliği ve tecellinin çeşitliliği, inkar edilemez. Her kimse bir değerinin değerini küçülterek kendi değerini yükseltmez.

Başkalarına pösterdinin sayı, aslında kendi varlığına duyduğün sayıdır. Diğerlerine karşı pösterdinin tahammülsüzlük aslında kendi benliğine duyduğün hazımsızlıktır. İnsanda her mânâ zıddıyla beraber bulunur. Yöneline göre delirginlik kazanır. Küşinin pöresel benliğine yakentliği zihnindeki düşüncelerden, özüne yakentliği pönlüncce bulduğü mânâlar ile dir. Hakka yakentlik ise her misâl ve tanımlamanın ötesinde ritelik dışı yakentlik olup O, bize "biz'den yakentdir"; O, her düşüncenin yaratıcısı, hiçbir düşüncenin kaura yamadığıdır. O, her mânâ ile beraber hiç bir mânâ ile kaytık değildir. Uluhiyetini (tanrısallığını) hiç kimse ile paytşmaz. Bu nedenle "tek" ve ortaklızdır.

Mükemmelliği aramak insanın yapısında vardır. Zira o, öyle yaratılmıştır. Ancak, herkezi aynı kıvamda olmaya da zorlayamazsınız. Mükemmelin yanı sıra daha az yetkin ve noksan olanda bulunacaktır; Varlık her pıyside pörüneceli ifade edilemeyen bir mânâ kalmayacaktır. Her an yeni bir pörünüste olmanın hükümü budur. Aksi takdirde herkezi aynı inanç ve değerlerde birleşirlerdi. Mükemmelliği aramak Hakka dönmek demektir; ölmek demek değildir. Kendi pöreselliğinden geçip Mutlak Varlığa yönelmektir. Kendi yokluğunda benliksiz Ben'in varlığını pörmehtir. Hakka dönmek kendini Hakka vermektir. Bu ise özün hakikatına yönelmektir. Özün hakikatına dönmek, özün "bir" olduğunu bilip, bütün varlığı ayırım yapmadan ve dışlayıp yorumlamadan sevmek ve olağı gibi kabullenmektir. Farklı pörünümleer mânânen zenginliğinden olup O, ne aynı ne de pıyırıcıdır.

Varlığının başı yokluk, yokluğunun sonu varlıktır. İnsan hayatını kaybetmez. Kaybolan şey, hisler ne zantlardır. Hisler ne zantlar göresel bentliğini besleyen dolayısıyla yokluğunu (fakr'ini) formeni engelleyen perdelerdir.

Perdelerin kalkmasına dileyen, önce Onun sıfatlarına sarılmadır ki, kendi yokluğunda Varlığı bulabilsin. Hani nerede, herkezin ayıbını örtüp onları kulaklayıp dağıtılamak!; Ayınım yapmadan muhabbet sağlamak!; Duygusallığa kaçmadan özverili davranmak!; Bentliğini öne çıkarmadan saygılı olmak!; Senli-benli olmadan herkeze ölçülü yaklaşmak!; İnsan dışlamadan insan kazanmak!; Varlık aramadan varlıktan soyunmak!; Kulluğunu unutmadan kendini unutmak!; Kendine hak aramadan Hakla hak olmak!.

Peçici olan (fâni) kâkı olanın (bâki) gölgesindedir. Gölgenin güneşe çekilişi gibi yokluk varlığa çekilir. Ey Serpili! Kendini özdenleştirdiğin her mânâ, seni kayıt altına alır. Deneyimlemeden sonra her mânâdan Hakka dönmek seni her kayıttan arındırır. Elbette Hakkın her lütfunu muhteciz. Sidh içinde her lütfundan da yine Ona yönelmek Onun zenginliğine sınır getürmemek demektir.

Rahmetten umudunu götürmek ise kendini bir başka mânâda kayıt altında bulundurmadır. Oysa Hakka ancak Hakla yürünür.

O yürüyüşe hiç bir varlık izi istisna edemez.
Hiçbir idarek Onun Zâtına varamaz.

Hislerin kavrayamadığını gönüller kavrar.

Sözün anlatamadığını öz yaşar.

Farklılık fiyilen mânâ pîşeleri yönündendir, öz
ve tecellî yönünden değildir. Zîna tecellî bindir.

O, zatiyle tek, tecellisinde ortaklıdır.

Farklılığın muhatabı ise her mânâda hâl'den
hâl'e dönüşen gönüldür.

Gönül her hâlimden hoşmasa, onun için üzüntü ne
keder kalmanıştır, vелеv ki başkalarının nazârında itibar
kalmanış olsun. Beğenilip övülmemek bencilğin
en son kabul edebileceği bir temizliktir.

Beğenilgin hâlleri kabul edip beğenmediklerini
reddetmek her hâl'den razı olmak demek değildir.

Hâl ki, Hakkın tecellisinin gönülden yaşanılmasıdır,
hâlimden razı olmak, Mehtenden ve tecellisinden razı olmaktır.

Reddettiğin her şey daha güçlü olarak sana geri döner.
Hâlden hâl'e dönüşün mânâsı budur, taki her hâl seni
değin esit ola. Yokluğun teptisi her hâl önünde sessizliktir.

Ötесе ne kadar dayanıklı olursa olsun püneye kona-
cah bir aracı bulunamaz, meğer ki püneyin yakıcılığı
serinliğe dönüşmüş olsun. Mânâ püneyi karşısın-
da da insan kendi yokluğunu görmeden serinliğe eremez.

Her şey ne her oluş seni sana buldurmana bir
vesiledir. Bulduğun mânâ kendi yokluğunda,
Hakkın varlığı olsun.

Gönül peteğinde çalışan arılar
bal için kovan aramazlar,
Ask pınarında yıkanan ruhlar
sevmek için sebep aramazlar,
Aynı nefeste buluşan canlar
uymak için beden aramazlar.

Mânânın güzelliğidir suretlerde yansıyan
Hakkın sesidir halkta yankı bulan

Bilgisizlik bätül olan, aslı esas hiç mevcud olmayan
dır. Bilgi ise hakktır, her zaman mevcud olmuş olandır. Zira,
Hakkın alim sıfatsı Önun varlığından ayrılamaz.
Neşisini bilen Kabbânı bilir; Özünün hakikatını bilen Mutlak
Varlığı bilir. O halde bilgi hakktır hakka götürür.
Cehalet bätıldır karanlığa götürür.

Mademki O, ne doğmuştur ne de doğurmuştur; Ne Önu
vareden ne de Öndan gayri varolan bir şey vardır, şu
halde varolan yalnızca O'dur. Tekliğinin ve birliğinin sırrı budur.

O halde yaratıstan kastedilen mânâ nedir?

Hakikat tektir ve değişmez. Hiç varlık, hakikaten görünümlerinin değişimini
sonsuz ve sınırsız olup, "O, her an yeni bir iş ne görünüştendir".

Önun görünümündeki değişimin adı yaratıstır.

Hayat ve ölüm bu değişimin halk tarafından algılanıstır.
Mânânın görünümünü suretiledir. Canın huzuru Canan iledir.

Hurun surete bürünüp görünümüne varlık, görünümünden
gaybe geçişine yokluk deniliyor. Aslında yokluk
olarak tanımlanan mânâ, varlığın görünümündeki
bilinirliğinin değişim sonucu bilinmezliğe dönüşümüdür.

Örneğin büyüyen potansiyündeki bir besin enerjisinin önce un değirmeninde öğütülerek un haline dönüşü ve insan tarafından tüketilmesiyle insan önünde seide ederek yokluğa ermesi ne potansiyündeki bilincin varlığından soyunarak mikro boyuttaki enerjisini insani boyutta devam ettirmesidir. Zira yok olan bir şey yoktur. Değişime uğrayan şey vardır.

Sırrı kabirlerde değil dirliklerde arayalım. Zira, sırrı hayatın içindedir ve canlıdır ve hep canlı kalacaktır.

İnsan ki bütün isim ve sıfatları bünyesinde topladığı için Hakken suretinde ve Ömün halifi olarak vardır, Zikir bu isim ve sıfatların kendisinde mevcut olduğunu kendisine anlatılmasıdır. Zira, zikrin hem mânâsı hem de kelime anlamı hatırlamaktır. Zikrederken bizde mevcut olmayan bir mânâyı kendimiz edavet etmiyoruz; Bizde zaten varolan mânânın bizdeki ifadesine tanık oluyoruz. Her nefesimizde bu mânâ bizde titremektedir.

Bu titresimin içsel boyutu (bâtinî) gönlümüzde, dışsal ifadesi (zâhiri) ise eylemlerimizdedir.

İnsanlar hayatı ya kendi imajlarındaki bir âlemde yaşarlar ve ancak öldükten sonra bu kişisel düştür uyanırlar, ya da ilahî bir lütfle mânevî bir değişime uğrayarak bu düştür çıkarlar. Hak geleneği bütöl pıder şekilde aşılardan bu değişim çoklu bentliğin yerini Bir'in birliğine bırakmalıdır.

Bütün gönüllerdedir mânâ yolculuğum
Bütün sevgilerdedir nubane sonsuzluğum
Dormayın kimdedir gaybdaki sırrım
Bütün canlılardadır ölümsüz ruhum.

Bir bakıştır hakikate yönelme önleyen;
Zannındır sana senlik veren.

Kendini gören Ömü görene engeldir.

Gözü kendi kimliğinden peşmeden, yere göğe
sıpmayan o gönle nasıl sığın!

Aşkda eriyenin kendisi aşk olur;

Varlıktan eriyenin kendisi varlık olur.

Huzuruz bendiğin

huzuru bensiz Birliktedir.

Aşkundan derhtliğin

dermanı Seni sevmektedir.

Düşünceler ve kuşkular bu dünyanın boyasıdır

Gözü kabı boyalardan arındır, özündeki

Sâfi hayat suyu gönlün aradığıdır.

Hakkın cemâli gözüde görürsün. Geri kalan

herşey perdedir. İsterse o, bir idrak isterse

idraksizlik perdesi olsun.

Gözü sevmişse bir sureti

muhabet üstünde Zötadır o,

Halk dalmışsa Hakkın derhasına

Yokluğu üstünde Varlıktır o.

Kendini gayrı bilmen, seni gayrı kulmaz;

Kendini aynı bilmen, seni aynı kulmaz;

Aynıyla gayrıyı bırak. Bilenle bilinen birdir.

Ölemler gönlün bir görüntüsüdür.

Görme özürü için aydınlıkla karanlık arasında

Bir fark yoktur.

Özünün hakikatına ermeyen için bilene bil-
meyen arasında fark yoktur.

Şöüde nakşolunmuş mânânın dışında her isim
ne suret pelip geçicidir; Aynılığa düşüncüdür.
Meğer ki her isim ne surette Öün nuru
şöülmüş ola.

Nurun şölpe oyunudur şu dünya, şu benlik.
kaldırıu yepene kalıptır sarma; Bir renkten
arınmak için bir diğer renge boyanma.

Renkoizliğin sonsuz ne sınırsız, çizgi kabul
etmeyen ne her sureti de hoşpören coşkısına katıl.
Dikeri ala boyamakla onu şöl yapamazsın
kabiliyetinde sençe tohumu saklı durandan
kurtal olmasın bekleyemezsin.

kendince sevmekle kendini vererek sevmek aynı
derecede değildir. Hakikati aramakla hakikat
içinde yok olmak bir değildir.

Herkez aynı mânâyı yüklenemez. Herkez aynı
yazantıyı paylaşamaz. Herkezin ilmi ve bilgisi

giriş çıktığı ilim hazinelerinin nisbeti ve kendi
istidadi ölçüsündedir. Eski alışkanlıklar yeni

âlemlere girmeyi engelleyen setlerdir. Herkey kendi

tercih ettiğiyle, niyet ve eyleminin karşılığıyla buluşacaktır.
Her karşılıktan vazgeçen karşılıksız lütüfedenle olacaktır.

Şöül ancak şöül ile sevilir
Nur ancak nur ile şöülür.

Şöñülden damlatar... (11)

Şaşarım ruhumu şörmek isteyene
Ruhumun şöñmediği bir yer varmadır!

Şırrımı taşıyan şırrımın kendisi sayılır
Şuyu arayanın maksadı elbette odur
İster yerden isterse şökten olsun!

Şöñüllerdir Beni şizli ya da aşıkör ölen
Kasi nerede şüzelliğini her şözden şören!

... ..

Aşkına bürünüp de şeldim bu âleme
Aşkındır beni şötürecek her âlemde.

Şöz şüzelliği onun renfinden deşile
icindeki sevgidendir,

Şöñül şüzelliği onun ilminden deşile
özündeki şâfifettendir,

Şüz şüzelliği onun şuretenden deşile
şırr-ı ilâhidendir.

Senden şayı bir şüz varmadır ki âlemlerde
onu şöreyim,

Senden şelmeyen bir şöz varmadır ki şitresimlerde
onu işiteyim,

Senden şarak edilmeyen bir mânâ varmadır ki
onu işrek edeyim.

Senden şelmeyen bir ilim varmadır ki
onu şenoiz bileyim

Vasûlûte pörünmeyi reddeden kanânluk ile Vasûlûfi
Siyâken murun cilveleşmesidir Vasûlûte yokluk.

Her suret bir mânânun elçisi
Her mânâ Vasûlûte pörünen O'nun emri.

Yediğin içtiğin pönül azığı olsun
Toprahtan gelen değil,
Senip evdüğün can sultarı olsun
Toprağa dönen değil.

Ne kadar aşapılanırsan o kadar nefsin den uzaklaşırsın
Seni aşapıtayandırlar Hakka yakınlığına vesile olantı-
dır. Onlara şerekkür et.

Mânâ âleminin binâyi muhabbeti
Neysi niçin seçtiğini iyi bil.

Pönül mahzeni pam şarabıyla değil
Can nuruyla aydınlık ve huzurludur
Zilletle değil izzete yönel
Zihninle değil pönünle akilet.

Bilginin yükünden hafiflemek için bildiğini uygula.
Zihninin yükünden hafiflemek için kimliğini unut.

Umutsuzluk denliğin bir nişanesi
Umud Vasûlûğin yoklara hediyesi.

Delillerle yol alma vakdi fermanı!

İlâhî esinti sana delilsiz, yetkenoiz yol aldursun
Sondan kublesi aşkı ilâhî olsun!

Şöñülden damlatar ... (12)

Aşk nurun yüzüdeñ;
aşğın aşkında mazuk şöñülür.

Aynalar benliksiz yüz arar
aşkın şüzelliğini şöstermek için,
şöñüller aşık şöñül arar
nurun şüzelliğini şörmek için.

Sebepler vasıtalar manâyı daraltır
ateş şöñüle düşmeyince,
Süreçler tencer uzaklaşa düşer
vortuklor aşkda erimeyince.

Aşkın ekildiği yer şöñül taşlarıdır
dikenti zihin değıil,
Nurun şöñüldüğü yer terazi aynasıdır
dev aynası değıil.

Ey Sevgili! Sen davet ettikten sonra seni
reddederik fakat kimde var!

Sen dilemedikten sonra sana
kuvşabilecek şüç kimde mevcud!

Yüzlerini nereye döndürseler Senin yüzünü
şöñenlere muhabbetine şöremeyenlere nazfîret eyle.
Şüce kotundan ilâhi bir şöñüş bağışla. Seni benimle
şörmeyi herkeze nasibeyle.

Tezliğinin nurundan pânâme oğulken
İskender ruhuma hayat verer.

Ceylan gözlerin bakışlarındaki mânânen örtüsü
Âlemlere bakışın özündeki püzelliğinin örtüsü
Görünen her tecellin görünmeyen kimliğinin isareti
Muhabbetinin kokusu sevginden bir armağan.

Ey Sevgililerin Sevgilisi yüce Allahım!

Âlemlerdeki görünüşün ne püzel.

Kendini tanıtmışın ne zarif.

Örtünüşün ne mânâ dolu.

Seni sevmek ne kadar doğumsuz

Seninle olmak ne kadar sonsuz

Muhabbetinin dokunmadığı bir zerre yok

Merhametinin bulunmadığı bir an yok

Hiç bir anda Seni kavrayacak mecal yok

Yüce mukaddes Zâtının nuruyla ruhumuzu

kuvvetle. Bizleri aygıllık ateşine atma.

Bentliğimizle sınırladığımız her idraki,

tarif ne tanımlamadan, Lütfunun ne Kahrının

cilvesiaden sonsuz ve sınırsız mukaddesatının

huzuruna çıkar bizi.

Sevginde Fânî Sevginle bâki kul bizi.

Araclar ne kadar çok olursa o şeyin hakikatinden haber almak o kadar zor olur.

Yapılan her yorum izafî ve farîdir sahibiyile birlikte fider. Hakikat ne dile gelir ne de tarife

Toprak, esmeden suyu bulamazsın

Sırrına varmadan eski bulamazsın

Özüne dalmadan derhayı bulamazsın

Hasretin güzelliği sevgiliye kavuşmak için

kavuşmanın güzelliği huzura ermek için

Gönül bir kez surnesin

toprak yağmuru diler,

Can bir kez uyanmasın

peleyle gündüzü birler,

Öz bir kez uyanmasın

yeklekta varlığı diler.

Nefisler dar gönül ise penîştir. Bu yüzden her güzellik gönülden görülür.

Gülü seymek farklı bir mânâ, gülü koklamak farklı, gülharmoununda kaybolmak farklı.

Gülsuyunun izi kokusudur. Yiğirdin ki de öyle.

Ârifin izini hicliğinde izle seni eska iletsin

Ârifin izini gönülünde izle seni hakke iletsin.

Sükût her acluduğî fider,

fontun huzuru sessizliktedir.

Döpruları üstlenmeye talib çoktur

İşirleri sırtlanacak parib yoktur

Farkında olmayın mânâ senin hâlinin sebebi'dir.
Mânâyı müşahede eden hâlinide bilmiş olur.
Hâl. peşmiş ne pelesenkte değil an'ladır. An
yasanmakta olan varoluştur.

Vahdîn darlığı mânânın an içinde sınırlı
olmasından ileri gelir. Vahdîn tükenmesiyle
mânânın pörünümlü ve ifadesi defizime ufrar.
'Her şey vaktinde güzeldir' denmesinin sebebi budur.
An'ın hakikatını yaşayan mânâ ile dopdolu olup
vakdini güzelleştirmiş olundur.

Güzeli'n güzelliği özündeki mâhî sevgi nedeniyle
ledir ne mâhî'nin muhabbet nurundan nasipsiz
hiç bir pörünümlü yoktur. Her tecelli ne durur,
güzeldir. Zira o yaroluş muhabbetullahktan
meydana gelmiştir. Rahmet başı sonu olmayan
bir belde gibidir ki, varoluşun her zerresinde
ilahî hikmet ve muhabbeti birlikte pörünümlü.

Güzelliği pöremeyen varlıkta öze inemeyendir.

Özün güzelliğini pöremiş kenai varlığını
perdelemesi beklenemez. Zira pöz güzeli arar,
Can kendi özünü arar.

Bâtınım pöremeyende

Zâhirim pörende,

Sevgiydim evvelde

Sevgiyim âhinde.

Pönülden damlalar .... (14)

Varlığının hakikatiyle bir olup kendi kendisinin efendisi oluncaya kadar korku ve umutlarının esiridir insan.

Ne vakde bāptan ne hāl'e dayan. Pönüldenki aykır cana can kıtan; Sevginin ışığıdır her karartı. aydınlatan güneşin bütün ışıklarına bir adada toplamak mümkün değildir. Velâhin ışığın fiirdiği oranda oda güneşin nuruyla doludur. Duvarlar yıkıldı mı ne zirdan kalır ne işiğe bir engel.

Bütün mənâlar pönülden düştüğü an kendinden azad olursun.

Yokluğun yüzü yoktur. Nereye dönersen

Varlığın yüzünü görürsün.

Ölümün leptki yoktur. Yürüyen alrıda

Varlığın nurunu görürsün

Bonkasım itham eden hemiz kendi benliğini aşmamış olundur.

Eşya pönüntüden kayboldumu;

Eşyanın hakikatinı görürsün.

Varlığın pönüntüden kayboldumu;

Varlığının hakikatinı bulursun.

Sana senden haber veren,

Seni kendi gibi bilendir.

Sana kendi benliğinden seslenen,

Seni kendinden farkı görendir.

Sevgide kusur aname! Yetenli derinliğe
erişilmeden kuyudan su çıkmaz.

İpotik krabi postu değilse içinekini fesada uçratmay.
İlmin kaleplerine aşk eritir. Söyle;

Zincirlerden kurtulmanın bedeli nedir?

De ki; Kendine pına petirmeden kendinden peşilmez
Varlığına töbe etmeden varlığa erilmez.

İnsan gibi olmayı dırak da insan ol,

ârif gibi olmayı dırak da ârif ol

Bir yudum sevgi ver suşuz canlara

Bir nefes huzur ver yahu soranlara.

Her bahçenin çiçeği farklıdır konumundan ötürü

Her aşkın talebi birdir amaundan ötürü

Aradığın can bilki kendi canın

Aktığın kan bilki kendi kanın.

Sevginin niçidir gönül pözünü aydınlığa kavuşturan

Gülün kokusudur sureti piteside pânillerde koklanan.

En âfî-yargıç insanın kendisidir; içinden yargılar.

Kendisini dağıtlamayan diğerlerine de merhamet pösterme.

Ancak Hakken rahmeti halkın pazabına kucaklar.

Sevgilinin sırrı sende saklıdır

Kendinden gizlersen o sırrı okursun

Herşeyi kendinden çok seversen Onu sevmiş olursun.

Zorluk kişinin kendi düşüncelerinden doğar.

Zan ve hayal pömlerinden soyunan mukabbetle örtünis

Ekmeğe can veren omu yopusan eldir

Aşığa can veren pöntünü yopusan sevgidir.

Bir şeyin görünümündeki değişim onu gören göze göredir.
Daha önce görmeyen için herşey çok değişiktir.

Gören ve görülenin "bir" olduğu yerde kendinden gayri
şahid kalır mı ?

Varlığının hakikaten bilip de kendine varlık vermeyene
ne mutlu !

Yokluğu terket ki yokluğuna şahidliğin kalmasın.

Dirinin abdestiyle ölünün abdesti bir değildir.

Nefsinde diri olan kendi kendini arındırmağa çalışın

Nefsinden geçenin kendini yıkayacak ne gücü ne de
iradesi vardır.

Yıkayısına müdahale eden bir ölü hiç görülmü !

Abdestin amacı kendinden arınmak için ;

Arınan amacı aşkla maşuğu birlemek için.

Dedim ; kendi yokluğuna şahidlikten nasıl kurtuluruz ?

Dediki ; Yokluğuna varlık aramamakla.

Fenâ yı da bekâyı da Hakka bırakmakta.

Farklı şifşifelerde görünen Odur. Vasıta yokluk Dinin
kötünde biridir. Şifşifedeki çokluk Zât'in birden fazla
olduğunu göstermez ; onun şifşifliğine işaret eder.

Sırrı saklayanla sırrını açıklayan biridir.

Çiçeğin tohumunda sırrı saklıdır. Oğul babanın arındır

Resim olmasaydı ressamın sanatı bilinip tanınmazdı.

Evvel kim idiyse Ahirde O olacaktır.

Düretler birer köpük misali, ruh ise tapan deniz gibidir

Tapan deniz asluna geri döner, köpük ise eriyip gider.

Isığı, yanmayan fener denizcilere yol gösteremez.

Vakıfın hakikatına erenler için sınav yoktur
Sınav bilgisi kendisine maledenler için vardır.

Öğreten ve eğitilen birse sınav kimin için ?

Rıza limanına demir atmış ferî sevinç ne keder
dalgalarından masumdur. Celâl ve Cemâl'in cilve-
sinden cilvenin sahibi Zât'a kaçmıştır.

Nerede bir aşık varsa onun cilvesindedir o

Nerede bir kul varsa balığın kudretindedir o.

Her anıma akıp geldiği kaynağına geri döner

Her zıt bir diğerinin varlık sebebidir.

Zıtları birledinmi ikilik kalmaz

Yaratık kendinden peşimi yaratandan payımı bulamaz.

Herkezin bir kara kararçası var kendinden gizli

Herkezin bir kara taşı var sözlerden gizli

Nurlu pündüzü karanlık peçende ara

Herkezin miraç peçesi kendisine göre. Kadiri kadrine göre

Kusursuzluğun peşinde koşmak gizli bentliğin işidir

Kusurunu bilip tanımak arşın işidir.

Noksan olan başkasının noksanına haykırır

Yetkin olan yetkinliğin aynası olur.

Her çiçek kendi toprağında tohumunu oyar

Her cevher ustasının elinde değerini bulur.

Ey Sevgili! Bir vakdin değil bütün vakidlerin özü ol

Bir canın değil bütün canların özü ol.

İlâhî! Can kitabının her yaprağı sevginin gülüyle
bezeli. Sevgiyi de sitemi de halktan değil
Senden oldum. Senden duydum.

Sevginde arındır kullarını

Sevginde barındır kullarını

Nuru poren nur pözüdür
nurun pörünümü nur iledir
Şöniül pözünü pözünle dirle
Dilki pörüşün ruh iledir
Şaribin pöntü orkla tasar
öze dönüşü hakk iledir.

Hangi manâyı yaşarsan yaşa dönüp geleceğin yer
kendindir. Hakikat sendedir, senin dışında değil!

İnsandan beklenen kendi değerini bulmasıdır.
Ne inkar ne de inkar perçesi değiştirmez.

Öğrişen şey kişinin kendi pörüşü ve varacağı
yer kendi değeridir.

Manâsı algılanmadıktan sonra okunan şey
okunmuş sayılmaz. Okumaktaki amaç onu anlamaktır.
Anladığımız şey bize yabancı kalmaz. Anlaşılmaması
olmak uzaklığa pötürür. Kendi varlık kitabını
okunmuş olandan kendi hakikatinu dilip tanıması
beklenemez. Oysa bilmek esastır. Zira, "nefsini
diten Rabbin bilir". Zihnin idrak edemediğini
şöniül algılayıp anlayabilir. Zira o, basiret pözünle
manâyı pörmektedir.

Nehirlerin denize akması gibi şöniül de cezbedildiği
yere akıp gider. Zihnin akışını şöniül bilgisi
kendisine mal etmediği ve içinde kuşku ve yorum
bulunmadığı içindir ki, şöniülde algılanan bilgi manâyı

İförmeye engel teşkil etmez. Dor kalepler içinde idrak edildiği seneler ve ilmin hakikatını kendisi bilip öyle sınırlayan denliğin yanılmasıdır iförmeye engel olan.

Zikindeki bilgi ilmin suretidir
İförmdeki bilgi ilmin hakikatıdır. Zira,
İfönde inen bilgi hikmettir ki, "O, hikmeti dilediğine verir."

Bende beni iförüyorsa
beni iförmene engeldir

Bende öteki iförüyorsa
hehke iförmene vesiledir.

Hangi surete bürünürse bürünür sevginin büründüğü
lütfu ilâhîdir; Zira sevgi hakkin cemâlidir.
İförmde zikredilen her mânâ ruha iförülen bir iförsi
İföbidir. Herkez kendisine yakıştıracığı iförsileri iföyer.
İförsilerin en ulvîsi muhabbetullahdır.

Doğum ve ölüm farz olan bir ibadettir. Yaşamın
kendisi de nafîle bir ibadet. Ne kadar payret edersen o kadar
nâsibin var hayattan. Oysa tek bir mânâyâ ermek bütün
yaşam serüvenine yeter. İföfer ifözün sureti iförüyorsa
o iförs sana engeldir; Dünyanın suretine bakıyorsun,
İföfer bakışın iförmdeyse o iförs mânâyı iförmene vesiledir;
Zor ve hayal oyunundan kurtulmuşsun. İföyenen hakî-
katim iförmek suretten asla iförmektir; İföfisten ruha
yükselmektir. Suret surete bakar. Ruh ruha iförer.
İföfün her iförsü aşk iledir. Zira o, hem sureti hem de
mânâyı muruyle iförer. Bilir ve iförmür ki hem içte hem de
dışta iföriyen murun kendisidir.

Değeri bilinmeden geçip giden ömür edâ edilmemiş
ibadet şibidir. Huzura ermemiş şöniüle derin
denizce dümenoiğ sandal şibidir.

Hiç bir zenginlik şöniüle huzurundan daha i'leri değildir
Cennet kuşu şöniüledir ; Şöniülün dilinden konuşur.

Şöniüle deyince şöniülün oızlar. Ne şöniülle olurur,
ne şöniülsüz.

Şöniülü olmayanı neyleyince ; Aşık bilmez.

Şöniülünde hayal olan, hakikati görmez.

Her an yeniden sevmeyen, aşık değildir ; Şüvenilmez.

Hüviyetinde Zerre kadar benlik barındıran
arınmış değildir ; Dairi huzura ermez.

Toprahtan akan her su kaynak suyu değildir ;
Şüvenle içilmez.

Talebinde samimiyen, o zaten olacak demektir.

Dua sendeki şüpheden arınman için.

Kendini verdiğin herşey seni kayıt altına alır.

Özünü bilen kendisi için talepte bulunmaz

Zira o, olan bitenden razıdır. Khasibi rızasındadır.

Kendinde kendini şöniülükçe talebin tükenmez.

Varlığı kalmayanın talebi de yoktur, talibi de.

Olaylardan alınması gerekli mesajı al sonra
onları kendi hâline bırak.

Hadiseleri sırtlanan sebeplerin yükü altında ezilir

Her mânâ kendi muhatabına bulur

Her nehir birleşeceği denize doğru akar

Yapıcı ve olumlu olan pelince, yıkıcı ve olumsuz olan kaybolur. Zira hak, yapıcı ve olumludur. Bâtil de olumsuz mânâyı ifade için kullanılmıstır, şücrini sendeki statik enerjiden alır. Hak pelince bâtil şider. Zaten zan yokluğa mahkumdur.

Hesim bulamayan düşman, saldıramaz.

Den de varlığını yokluğa kot ki kuşkusunu muhatabı olmayasın.

Her suret bir mânânın bekçisidir.

Her işin karşılığı kendimizdedir, zerresiyle.

Şezabe muhatab olmak istemeyen kendi şezabını yensin.

Cemâli dileyen şöntünü cemâle versin.

Şerçeh oruç: insanın kendi bentliğine olan orucudur; Bedenin açlığı değil.

Şirimeyen auz yemeğe hemdem olmaz

Renşinden arınmayan renksizliği bulamaz

Neyi niçin yaşadığını bilmeden yaşayanın yaşamı uyku hâlidir.

Farkındalık yaşam cevherini bilerek işlerektir; Şeypiyle, şükürle.

Bir olmasına bilemedini insan, ya dosttur ya da düşman

Toprağın altında bütün ünvanlar silinir; Ölümlerin ünvanı biridir.

İradesini Hakka terk edenin duası varlığından süktür.
Duanın hakikati sende belirmişse dua kabul edilmiş,
çağırıldığında birliktesin demektir.

Şu dünya insanı beklentiyle bester, sonunda hayalini
dile silip terkedip gider.

Şu zar çukurundan çıktın mı suretlerin astını görürsün.

Şu benlik tuzakından kurtuldun mu gönülden huzuru bulursun.

Şu âlem değirmene benzer öğütmediği er bırakmamıştır.

Varlığın renge dönünmüş sureti halk, özü hakktır.

Çakıllarını deniz sahile atar, deniz kabuklarını da

kumsale serer. Özün özünü zâtının derinliğine çeker.

El değmemiş toprak denizin dibindedir

Göz görmemiş inci deryanın gönlindedir

Şu gönül kırmızı yakuttur garibi aşka boyar.

Havada uçabilmesi karpayı, âlim yapmaz

Ağır yük taşınması eseri ereklipinden kurtormaz

Suretteki güzellik pelip peşicidir ele pelmez

Mañâdaki güzellik gönülden gönüledir âlemene sîmez.

Her bir şeyin imân nuru varlığının özünde parlar.

Kiminin ki mum gibi, kiminin ki hilâl; Sâfiyete

ermişliğin sembolüdür şu dolunay.

Gönül öyle bir cevherdir ki onu her er işleyemez.

Öyle bir sırdır ki gönlünü korumasına bilmeyene verilmez.

Herkeze öğüt veren bir gün öğüde muhtaç olur.

Kader rüzgârı karşısında bir buğday başağacıdır insan;

Hereden eserse oraya eğdirir belini.

Her pönül her mânâyâ hazır değildir
Ayıbını pörmeyen yokluğa hazır değildir
Kimseye yük olmamak kendi yükünden selâmettir
Kimsekin pöntünü kırmamak on fizli ibadettir.
Varlıkla yokluk bir arada durmaz
Can canandan ayrı kalamaz
Candan peşmeden Canana verilmez
Balarısı pözünü öpmek istemişse iğnesini çok pörme
Dikenine sabreden er sonunda pülün cemaline kavuşur.
Mum aydınlığı değil pönül aydınlığıdır peleni gündüz eden
El ayak değil, pönül püzelliğidir pöntü nurlu kulan
İsmi değil pöntüdür Mecnun mecnun yapan
Pöntündeki sirder pöntünü seçkin kulan.
Hayal avına çıkan avcılarda dolu şu âlem;
Âleme av olduklarının farkında değil.
Her cins kendi benzeriyle beraber oturmuş;
Ne dostunun ben ne de düşmanın.
Özde birsek bu farklılık niye! Bu naz kime!
Pönülde yapar aşıklar Cennetle Cehennemini;
Aşka düşüldüğü pön kopmuştur onların kuyameti.
Bu dünyaya neden gelip neden gittiğini sorma;
Yokluktan gelen yokluğa gider
Yok hükmünde olan ne gelir ne gider.
Ne gelen var âleme ne giden
Sevgilinin cilvesidir pönülleri hayrete düşüren.

Ölümsüz hayaten iksiri ölümlü hayattan vazgeçmektir.
Dünyayı kendi hâline bırakıp parçak olarak pöremektir.
Ne onun kuşağı ne elem boyunduruğu sana yük
olmasın. Yükünden kurtulduğunu denliğinden
kurtulduğunu demektir.

Bunca söz dünya feryad hep yükten kurtulmak için.
Ruha renk pekmez. O, nurun rengine bürünmüştür.
Asiye davet pekmez O, pönlünü ikilikten silmiştir.
Dağların yüceliği sükutlarından ileri gelir. Dınas-
madan uzaktır ontar; Sabittirler ahdlarına vefâda.
Sözü püzel kılan özündeki mânâdır.
Canı aziz kılan candaki canandır.

Ne kazanacak ne de kaybedecek bir şeyin yokken
bu âlemde kendi zamanının peşine takılmak niye?
Özün dışında sorguladığın her şey zihnin pözünde
Hakikat işi, hayallerinde değil kendi özünde.
Sorgulayacağın mânâ sebepler değil özvarlığın olsun
sessizce ne pönlünce.

Davet etme olumsuzluğu varlığın safi olumluluğudur.
Mânâlar pönlünün hâline göre bir surete dörünüp
zihninde pörünür. Pönlünü hoş tut ki pörünen hoş olsun.
Pören de pörünende dindir zâtında, arıdaki bir
bakıştır bütün âlem kendinden kendine.

Pör kendini ikilik bitirsin. Pör kendini âlemler kendinsin.
Zihnin sorguladığıdır dünyayla âhiret
Kendini sorgula özündedir hikmet

Yarın düşünme düşün varım

Dünya dalma fecrini kurtaramazsın.

Bülbülün varlığı püdü perreli katar

Masugün varlığı arığı mümkün katar

Ara senlik-benlik pasından özünü hâlis katar.

İlâhî! İfzâlden aldan perdeyi, İfzâlden aldedin gibî,
ayrılığı da al ayrılığı, öldüdin gibî.

Zâtından payına İfzâterme. Lütfundan payına İfzâterme.
dâyık olmasak da sadık kulluk nasibeyle her birimize.

Hemen ölmüş say bizleri; nefesinle dirilen.

Henniz doğmuş say bizleri; sevginle beslenen

Zâtından mukaddes bir nefes ihvan eyle.

Kulluk sanatı öyle kolay değil. Çınarı da başıyla

Allakum, ustayı da.

Sevabı kabul edip günahı bize bırakma

İkiliğin her çeşidini bizden arındır. Ne gücü

var ki kulların kudretin karşısında, çaresizlik ve
kusurdan başka.

Varlık yükünü de al üstümüzden yokluğun da

Bizde bizden birşey bırakma ki nurunla nur olalım

Zâtını bildirdiğin gün bitmişiz tükenmişiz sevginde.

Kimsebiz, yalnızız birliğinin önünde. Ne seçecek ne

seçilecek bir var senden payı. Ne kaçılabilecek ne sığınabile-

cek varlık var Zâtından payı.

Bırakma bizi bize. Bilgiye, İfzâterme, hoşede.

Bırakma bizi bize. İfzâterme, herosa öfkeye.

Sevginle göğüs gönüllerimizi. Lütfunla kabul et Zâtını herbirimizi

Tecellini huzurunla nurlandır. Varlığımızı oğlun eyle.

Gönülden damlalar... (20)

Huzur benliğinin Duhurmadığı farkındalık ve mutluluktur
Varlık kendini tanımlayabileceği herhangi bir
suretle kayıt altında değildir. Zamana bağımlı değildir
Ruhun varlığı huzurdur, barıştır, mutluluktur.
Nefsin dürtüleridir huzuruza ulaşmanın sebebi.
Zihin fantezi üretmeyi terkettiğinde gönülle
bir olur ki o farkındalıktır.

Gayb âleminde bu gönül gaybın sırlarını o taşır.
Ey Sevgili! Hakk ne sende nede bende
ama o, kendindedir.

Hakk "bende" dersem "beni" putlaştırmış olurum.
Sende dersem O'na hem bir mekân seçmiş hem de
özümde uzaklaştırmış olurum.

Sende - bende kayıt altında değildir o püzeller püzeli.
Mutluluğu gönülde hisseden her nefeste, her zerrede,
hem seninle hem benimle ama ne sende nede bende.
Şu âlemin aslı esası yoksa bütün edem ve
sevincilerinde aslı esası yok demektir.

Ulu Allahım, nedir bu oynası, bu aldatmaca
bir anlık yokluk için! "Bırak onları oyna-
yodursunlar bir vakde kadar" diye buyurduğün
hikmeti lütfedip göstermişsen göreceğüz söz kimde var?
Birbirlerinde yok olmayan aşıklar aslı tanımayan
saygılarla. Aşk benliğinin yeşendiği değil, eridiği
bir alettir. Kendi benliğini yokluğa vermeden
sevmek sevilmemiş olmayı sevmekten başka bir şey
değildir. Huzura değil ziddene eriştinin.

Ey Seyyidi! Nefs perdesi göresel benliktir.

"Ben" kavramı bütün düşünce ve zannların toplandı-
ğı bir zandır. "Ben" olarak kabul edilen
manâ bir kere zikinde yerleşip onu bedensizle
özdeşleştirildiği için peri kraları kusma kendiliğinden
oluşur sen - ben - o şeklindeki ikilik ve çokluk.
Böylece Vardığı tekliği ve bağlı kabul etmez
özgürlüğünden parçalanmışlığı, ayrılık ve paylaşılmış
senlik - benlik kuyusuna atılmış olur insan;
"Espele safiline", aşapıların aşapısına.

Aşapıların aşapısındaki bilincin insanı yap-
layıp ona ne kendine zulmeden. Özü ne yazık
olanı bilmeden eylemleri günah ve sevap ola-
rak etiketlendiren. Zira karşısındaki'nin
suretine aldandıp kendini ondan parçılı görmek-
tedir. Farkendalığı suretlerle sınırlıdır.

Her türlü entellektüel merak ben merkezli
konsantrasyonu sağlamaya yarayan bir tuzaaktır
zihne göresel bir kimlik vermek için.

Vazgeçme zaman üretmekten, benliğini önemsemekten,
fönlünde huzur ve mutluluktan payı bir şey bul-
mazsın. Nefs zulmetmek özüne hayali bir
benlik vermek demektir. Zannın itâk kabul etme-
tir. Seni senden arındırarak olan Hakke zannı
tesliniyyettir. Haki! Âlemlerin bütün yükünü
kudretinle taşıyınca zerresi sana sorulmaz. Lütfedip
biz fariblerin yükünü de sen taşıyarak huzura ereliriz.
Sende benliğini göremezden geçelim. Sende âze ereliriz.

Şöñülden damlatlar... (21)

Herhangi bir surete bağılmayan varoluş özgürlüktür. Varlığın kendi hakikatıyla buluştuğu mənâ tek'liktir, şöñülden yaşanır.

Özgülüğün sınırlarını belirleyen Zihindir; Zorlayıcı ve tahakküm edicidir.

Kendi zan çiziminde soru ve yanıtları tesbit eder. Dini ve ibadeti de aynı düşünce kalıplarında görmek ister.

Kulun Rabbine dönüşü fiziki bir olay değildir. O, özün özgürlüğünü engelleyen göresel bantların kurduğu bütün emredici duvarları yıkıp onun altındaki hazinayı, Hakten sıfatlarına ve birliğini keşfeder; ve O'nun ahlakıyla ahlaklanır.

"Mürşid hazır oldumu mürşid peşin'in anlamı budur.

Özdeki mürşid bir şeyin kendi özüdür.

Özine erenin başka bir şeye perokörünü yoktur.

Ölemede gören her suretin kendi varlığının bir görünümünü olduğunu bilir. Bu yüzden hiç bir şeye müdahale etmez ve Varlığın tecellisine bir yorum getirmeyiz. O, "sahiplenme" yaradılışına düşmez. Kul Rabbine döndüğünü,

kulun gören gözünü, isiten kulağını Rab olur.

Rabbın sıfatları kulun sıfatlarına kuşatılmıyorsa

âhiret vücudundan kastedilen mənâ budur.

Dönüş en' dadır; geçmişi ve gelecekte değil.

Özünü kavruşuncaya kadar insan huzuru bulmaz.

Pönü hâl'den hâle peyer. Pönün putlardan
Fenizlenmesi kendi zan ve düşüncelerinden arınması-
dır. Dönüşün durak'ı mukabebetir. Tuzafî
ise sefirin p̄eresel benliğine yönelme dürtüsüdür.

Ah camm Allahum! Nice tuzak nice
pizleniş var öze piden yolda. Küt fedip
kaldırmasan zan ve hayal p̄erentülerini şu
dünye çölünde, kulun kime barırsun.

Hepsi de yine Senin cilven değilmi?
Deviren her suret Senin cemâlin değilmi!
Sakınlan her mânâ Senin celâlin değilmi!

Rabbü'nün tabiatı rahmet ve esirgeme
kulluğun tabiatı Senden sana sığınmak
Sarı kullarını o p̄uzel ahlakente verliğin arkına
Bak rahmet p̄özünde her mânâdaki bütün kullarına.

Derizir istahkiği, sahile taşan dalgalarınca
Zâkir olduğu kum ve çakıllarında p̄örünür.
Kendi özünde p̄örünmez. Varlık da isim ve
sıfatlarıyla Zâkir olur.

Hakikate yönelen faili p̄örür. Yönelmeyen fiili p̄örür.
Herkez kendi p̄önüşünde öz p̄ürdür. Zira, p̄ören Ödür.
Rahmetin kaybolduğu bir anı yoktur.

P̄ünesi p̄örmeyi dilemeyen karanlıkta saklanır
Kapı her an açıktır. Kumdahi çizgidir
Adem etmanı engelleyen. Kuşku duyan peri
çekilir. İnanan kendini verir.

İyilemlerin en değerlisi sevmektir.

Gerçek hikmet özünü bilmektir.

Nefs ruhun bir yansımasıdır. Bu yansıma öyle bir yeterektir ki işinin düştüğü her şeye sahiplenip onunda özleşir. Benliğin kendine varlık araması böyledir.

Ruh hakikat pınarında yıkandığında ondan yansıyan nur da dilkur misali karanlığı aydınlığa dönüştürür. Varlık bilinci hiç bir suret ve kavramla ölçülemezdir.

Benliğin bulunmadığı huzur ve aydınlıkta manevi huzur ve varlık suuru hamd'in kendisidir. Hakiki mutluluk budur.

İbadeti fesada uğratan bätıl, bireyin kendi düşünceleri ve göresel benliğidir.

Kendini ayrı bir biçim olarak pördüğü müddetçe ibadeti ve yaşamı kendi nefsi reindir. Bilgisi de o nefsin yüceltilmesine dönüktür.

Nefs istekler vasıtasıyla göreselliğini devam ettirir.

İstek ve lezzetlerin övütüyle kendine "benlik" olarak algılayabileceği bir biçim bulamaz ve özüne döner.

Benliğin helakıyla ikilik gitmiş, ne aynı ne de gayri bir mevcudiyet belirmiştir.

Her şey "bir" olduğunda bilmek, görmek ve olmak birbirinin aynıdır ve birbirlerine perde değildir. Varlık bütün isim ve sıfatlarıyla bir bütündür. Ondan parçalanıp kopması bir şey yoktur. Ona eklenecek yoktur.

Hasret ne buluşma aynı mânânın algılanışı itibarıyla farklı pörünündedir. Aşk yumuşakta yaşanan mânâ aşıkla masûfün farklı pösterir. Oysa aşıkla masûk aşkın kendisidir ne birdir. Farklılığın ve ikiliğin algılanması hasreti, birliğin yaşanması vuslatı

dile getirir. Yaşamın Varlık Tehtir.

Tehtir'in hakikatine sözde değil özde bulunan gönülün olaylar karşısında bir tavır alması beklenemez. Zaten her şey olması gerektiği üzere olmaktadır ve fail tehtir. Tehtiri özünde yaşamayan ise kendisinin bir şeyler yaptığını zanneder ve tepkisini ortaya koyar. Tepkisi nefsinde değerlendirildiği haklılık ve haksızlık ölçüsüne pöredir.

Benliğin olmadığı yerde tanımlanabilir şeyde yoktur. Nitekim Rabbin daha tecelli etmesiyle dağın varlığının dağılması, bu olaya şahid olmayı dileyenin kendi bedeninin de moleküler parçalar halinde dağılması ve yokluğa ermesi, Mutlak Varlığın herhangi bir mekânda tanımlanabilir olmadığını göstermektedir. O, yaşamın her biçiminde, her pörününde, ama hiçbirisiyle de kayıtlı değildir.

Her şey O'ndan gelip O'na dönmektedir. Nefs bu geliş ve gidişe verilen bir isimdir. Geliş ve gidiş pöreselliği itibarıyla hâl, mutlaklığı itibarıyla tecellidir. Mutlak Varlığa ne geliş ne de gidiş vardır. O, olduğun gibi kendi kendisiyledir. Tehtir ne tecellisinde ortağı yoktur.

İkilik dayanan benlik bilincinin Tehtir'in sürürme ermesiyle oyun biter. Âlemlerdeki parklılık kaybolur. Safi bilince olan nur kendi farkındalığı ve özü ilodir.

Benliğin bulunmadığı yokluk kadere nasıl küssün? Kendi inancındır seni her kapuya taşıyan. Gönülüne en güzel inancı üzerine hazırladığı karşılığı buldun.

Varlığın kendini anlatım ve tanıtımında hiç bir sınır yoktur. Her söz ve kavram mânâyâ bir örtü hazırlar. Oysa hakikat kendi yalnızlığı içinde gönülün sessizliği ve sükûtunda gizlidir.

Sessizlik bentliğin sükûtudur.

Hiç bir şeye bağımlı olmayan hürdür.

Özgürlük mekanda değil gönüldedir.

Konuşmanın ihtiyamına kapılan kişi özgür değil konuşmada tutuktur. Düşüncelerine esir düşen zihin gibidir.

Sükûtun amacı mânâyı, ses ve harfle sınırlandırılmadan bentliğin yokluğunda sessizliğin derinliğini yaşamaktır.

Bentliğin yokluğu onun teslimiyeti demektir.

Bentliğin teslimiyeti kendini ayrı ve farklı bir birim olarak görmeyi terketmesidir. Tek'liği

yaşayanın kendi kendine tepki göstermesi beklenemez.

Tepki ancak sentetik-bentlik jöreselliğinde sergilenen bir hâl'dir; ikilik gibi gelip geçicidir.

Teslimiyetin hakikatinde neden, niçin yoktur

Teslimiyet sebeplere değil özdeki mutlak gerçeğedir.

Teslim olmuş bentliğin enerji akımı olumlu ve nurdur. Çevresine ve kenarına zulmetmez, huzur verir.

Huzursuzluğun sebebi kendisi hakkındaki bilgisizliğidir. İnsan çukura düşüren kendi yangı-

larıdır. Ancak Hak Tealâ onu orada bırakmaz

Çiçe çok lütüfkardır.

Kişinin kendisine ve âleme yapabileceği en büyük iyilik özüne ermesidir. Bunun yegane yeri de kendisinden vazgeçmesidir.

Ne varki halk उसे, söze ve surete sevdalidir. Hakikati değil kerameti tercih eder.

Sırların ne bilinmezliğin peşine düşer.

Gelecekte olabilecekleri bilmeyi özünü bilmeye yegler.

Bilmezki bütün bunların hepsi oyun içindir.

Varlığın farkına varan için oyun bitmiştir.

Hakkın cemâli gönüldenken, hrdâyete biz erdiririz 'güvencesi' apaçık belirtilmişken O'nu özümüzde değil de nerede arayacağız?

İnsanın kendi özvarlığına hakikati üzerine olmasını engelleyen şey zannındaki harram karpasasıdır.

Ey Seyyidi! Hiç kimse sana senlik vere-
mez kendinden payı. Özvarlığını buldunmu
kimse seni vasıttamaz yolundan payı.

Kuşku da olduğun hiçbir şey senin kaderin değildir.
Aksi takdirde nefsin zerre kadar hayr ve şerrin
nasıl muhatabı olsun!

Nefsin öütütünde kader kimi kendisine hasım bulsun!
Ancak yazı ile hüküm yazandır.

İçteki hakı, dıştaki feşicidir.

Hakk her türle harram, sistem ve yöntemin idrak
edemiyeceği, O'nu ihata edemiyeceği yerde, gönüldedir
Gönül konulu bir et parçası değil o, her yerdedir.

Ey Sevgili! Şu yalan dünya seni özünden
alıkoymasın. Çöldeki seraptan hiç farkı yoktur onun.
Benliği pesinden kosturur. Tuttuğunu zannettiğin
an kaybolur. Ne kadar önemsen o kadar vardır.
Onu yok parzedersen o zaten yoktur.

Duygular değişti mi onun görüntüsü de değişir;
Değişen hiç bir şey gerçek değildir.

Hakı görmek demek hakda yokluğa ermek demektir.
Hakikate ermek için dindar olmak şart değildir.
Hakka teslim olan her benlik özün birliğine varır.

Nice ibadet ve riyazatlar benliği kandırıp doyurmakta
öteye geçmez. "Namazınız ve orucunuz sizi kandırmesın."

Helal lokma içinde benliğin bulunmadığı mânâ lokmesidir.
Sevgi kendinden kendinedir. Sevginin kaynağını

bilen onun herkez için karşılıksız olduğunu bilir.
Sevginin kendisine sunulmasını bekleyen ikilik
oyunu içindedir.

Hakikat suyunu bulmak isteyen gönlünü derin kazın.
Arısu insanın kendi özündedir, başka bir yerde değil.

Şünesim işinlarının aydınlatığı şey şünesim aynası
değildir. mevcudiyeti şünesim işiyle görülebilen
delirdiği içindir ki onun işiğinden gayri de değildir.

İşini görmek şünesim kendisini görmek değildir
ancak ondan farklı bir şeyi görmek demek de
değildir.

Suretleri görüp de özü görmemek işin aydınlatığı

Şeyi görüp de işi görmemek şibidir.

İlim, işin aydınlatılışı esyayı yani sureti bilmektir.

Hikmet, esyanın hakikateni yani işin kendisini bilmektir.

Ey Hakikun muhabbet nuru! Hangi menâ şiyosini şiydıysen şörünümün odur. Hâlin de sözün de ona uygundur. Zaman şelir şiyosin deşir. Hâlin de sözünde zamane şone deşir. Bu bir sürectir, fakî özün ne sözün hiç deşimiyeceli hakikat kapısına varıncaya dek. O an'da hakikat nuru seni şarar, seni senden alır, özde ancak kendisi kalır. Huzur ve mutluluk varlığın kendi farkındalık nurudur.

Şütün kokusu şütün kendinden şayn deşildir
Şözün nuru şözün kendinden şayn deşildir

Ne bir ayak ne de bir başın ben
Kendi özüyle özdeşleşen,

Ne bir kazancı ne de bir ziyanın ben
Yere zamana şirmeyen.

Yumurtaının civirden, civirden yumurtadan çıktığı
nın tartışmasına şapanlar varlığı, farklı şörentlerdir

Özün birliğine erenler için hepsi birdir.

İnsandaki sırdır insanı insan yapan

Şönlüdeli nurdur şönlü aydınlığa kavuştuşan.

Özünü bilen söz öykü, varlığı hakikattir.
En çok kendisinden söz eden özünü en az bilendir.

Güneşe erişen kendi ışığıdır, gayrisi değil.

Her şeyin hakikatini dilyorsan hiç bir şeyle avunma.

Bilinmezlik kafesinde zanta bestenir kuşlar

Derede yüzmeyi deryaya tercih eder kurbağalar.

Şüpheli bilgisizlikten gelir.

Bütün bilinmeyenleri önüne sürseler, Seni bilmekten
öte ne var!

Özünü bilen bilip, bilinmeyi terkeder ;

"kendini en iyi bilen kendindir"!

Bir eser okuyan bilinmeyi anlatan, sana hakikati
bildiremez bir "an" onu özünde tadmaz san.

Zamana bağlı kalmayan an'ı yaşar

An'ın sonsuzluğunda Hakk'dan gayri ne var!

İnsanın en güzel söylevi sözün öyküsünde özün
eylemidir. Failin "Bir" olduğu hakikat ülkesinde

hangi eyleminle övünebilirsin, sırrında kaybolmaktan öte!

Hiç bir eyleminde kendini gösterme. Ne eylesen

Hakk için eyle. Nefsini Rukun emrine memur eyle.

Duabla günahı bırak sahiblerini bulsun. Hiçbirini

taleb etme. Vazgeçtiğin her şey özüne ermene vesiledir.

Gönlünün kırıklığı, içinde başka bir şey barın-

durmaması içindir; Sevgiliden gayri.

Çamuru pösteren ışıkları sedefi aydınlatan aynı ışıktır

Görünümünü mümkün kıldığı için ışığa çamurdur diyebilir misin?

Hiç bir pölpe pünşin nurunu örtmez.

Hiç bir karanlık dolunayı pizleyemez

Kuşun zannı onun mānā pıysıdır

Zannı temiz olanın pıysısı de öyledir.

Bir başkasının özünü bekleyen varlığı kenarlık
bir pörmeyandır. İnsan ki her âlemin sıradır,

pörünümündeki tecellisiyle Hakkın muhabbet nurudur.
Hakikat ışığında farklılık değil, birlik pörülür.

Bütün pönüllerdedir pöntüm

Bütün pörenterdedir pörünümüm.

İfade başlı muhabbet sāfi muhabbet değildir

Pönüldeki inci hiç bir şartla mukayyed değildir

İsticidiyeyi değerli tutan içindeki incidir

Pöntü huzurlu tutan özündeki Rebbidir

Hiç yorğun düşmez pönül Onun püzelliğini dile
getirmekten. Hiç usanmaz pönül Hakkı Hakla yaşamaktan.

Pöntün hiç tükenmeyen yakıtı sevgidir. Hakktan gelir.

Karşılık beklemeden sunulan sevgi bütün zıtları kucaklar

Karşılaşmaya dayanan sevgi ancak kendi dostlarını arar.

Dengeye duran duygulara yentik düşmez

Huzura eren zıtların oyununa gelmez.

Özüne erenin her işi huzurludur isterse o başarılı olsun

Öze ermeyenin her işi müspildir isterse o başarılı olsun

kişisel duygulara yönelen gam ne kadarın yakıcılığını

sestendirir. Şöreselliğin ötesine geçen denouz huzurun

pölpesinde.

Herkezin kâfir dediğinde ondaki mümini pönür insanı kâmil

Herkezin karanlık dediğinde ondaki mehtabı pönür insanı kâmil.

Şönlüden damlatlar ... (26)

Ben şeyde deşil
herşey Bendedir,

Ben mânâda deşil
hermânâ Bendedir,

Her şönlün şönlüğün
aşkın şüğelliği,

Her öözün nuruyum
Özünün özü.

Varlıkta yokluğun Ferkindeki
ilk ve sonum,

Karanlıkta aydınlığa canveren
Özün nuruyum.

Şoremedin Beni dünya
kendini şörmekten,
Şoremedin Bana dünya
nefsini şörmekten.

Zamanın sırlarına dalan
dünyanın yoldaşı olur,
Zamanın ötesine uçan
anın sırdaşı olur.

Mekânın şönlün olsun her diyardan öte
Aradığın özünde bulursun her kazarıktan öte

Sevgidir kulunu Rahmana bağlayan
Husudur Rahmanın kulunu aydınlatan

İnsan bilseydi ne kadar değerli olduğunu
sevgisine bir karşılık ararmıydı !

İnsan bilseydi ne kadar sonsuz olduğunu
yokluktan bu kadar korkarmıydı !

Sevgini örtü yaptım gönüme
nefsimde payına bakmamak için,
Husunu göz eyledim özüme
güle yüzünü pörebilmek için.

Örtme sevginin yüzünü
füzelliğini gösterdin,
Erama sevgilinin yüzünü
Ömün gönündeysin.

Her vücudda pörünen Benim
neden insanda pörünmeyim,
Her gönülden mümin Benim
neden dircine erilmeyim.

Hakkdan gelen her şey değerli ve güzeldir, şöñünü mü farkli olsada.
Öñif odur ki şöñün şöñelliğini yalnızca yapraklarından değil
diğerlerinden de şöñür; şöñü açmadan onun kokusunu duyup
şöñünde koklar.

Her canı kendinden kıymetli bilir insanı kâmil
Her şöñünde Hakkın muhabbetini şöñür insanı kâmil
Bencile aklıdan, peçici arzuların, yararlız düşüncelerin
bulunmadığı, bilincinde olumsuzluk kalır mı!

Bencilğin erdiği şöñünde senlik-bencilik kayması olur mu!
Kendi korkularına aşmanın kişinin ufkı dar,
birlikteliği huzursuzluktur.

Herkezi hissiyetle suçlayan sonunda kendisi hissiz olur.

Varlık denizi tetas ne eþkeyle dalgalanmadımı sâkin
ne huzurludur. Her çalkalanma bir arzu ve yöne
isten ileri gelir; ister dünyaya isterse ukbaya ait bir istek
olsun.

Her kim ibadeti beklentiyle yaparsa,
onun ibadet suyu saf değildir. Zira, o suyun içine
kendini dahil etmiştir.

Her kim ibadeti Allah aşkıyla yaparsa onun ibadet
suyu arıdır. Zira, o Hakkın seyyidinde kaybolmuştur.
Şeyfinden ölen ölmez bir daha; özüne eren vermez elini
saplantıya.

Kendini içine kayma hiç bir işin; iş sana hakim olmasın.
Karşılık bekleme hiç kimseden; Zillettan kurtulmuş olursun.
Kendi özünde Hakkı bulmayan, insanın sırrına nasıl ersin!
Hiçliğin şöñelliğini yaşamayan insan, Hakkın sureti nasıl olsun!

Hakkı seven gönlünü Hakkta bulur
Varlığın Hakkta veren Hakkla baki olur.
Sevginin hiç tükenmemesini istiyorsan herkezi Hakk
için sev, nefsin için değil.
Hiç yorgunluk duymak istemiyorsan herişi Hakk
için yap, kendin için değil.
Tatlığın haz yaşamın kendisidir; Varlığı kend
için, benliğin tatmini değil.
Özdeki ilim Varlığın tekliği dir; Hakkı tesbih
için, kurpu bilim değil.
Kuru arayan kendi ruhuna baksın.
Keşfedilecek en gizemli bahçe kendi gönül bahçesidir,
yüzünü payına çevirme.
Her bir bilgi insanın kendini bilip tanumasından daha
önemli değildir. Sonsuzluğu zanna sığdıramazsın.
Anın içinde hem geçmiş hem de gelecek var.
Birliktelik gönüldedir, suretleri beraberliğinde değil
Hikmet gönüldedir, süslü boyalı sözlerde değil.
Ölüm - doğum ruhsaldır; Nefsinden ölen ruha doğar.
Zannın göllet peşesinden uyanan hakikatin farkındalık
gündüzüne kalkar.
Bencil sıfatlardan Hakkani sıfatlara mânevî yükses
listir ruhanî nireç.
Bu dünyanın dışına çıkılması, bir bütündür âlem.
içine düşüldümü, tekliğini bütünlüğünü pöremez insan.
Gönülden yayılan mânevî enerji bütün âleme yayılır.
Yağlığın kokusu sevgi olsun. Kasvet değil rahmet olsun.

Sen ben kalmadı
Gönül hiçliği tanıyınca,

Şirketin hükmü kalmadı
Mâna öze kavuşunca.

Geleceğin izlerini gönlünün yöneldiği yerde ara;
Füzelliği düşün füzüle eriş.

Füzel söz sahibini füzelleştirir. Çirkin söz sahibini düşürür.
Bankaların hakkındaki kötü zan gönlün kirindedir.
Hırçınlık ne öfte içteki huzursuzluğun dışa aksedişidir.
Eğer hakikati görebilseydi kötülüğü göremezdi insan.
Eğer göresellikten arınabilseydi herkezi kendi özü bilirdi insan.
Olumsuz enerji kişinin kendi cehennemidir.

Olumsuz olumlu görmek gönlü huzura davettir.

Deryada yol almayı dileyen rüzgarı arkasına alırsın, önüne değil.

Benliğine paha biçenin benliği bir kıçtır, eğer bilebilseydi

Hiçliğe erişenin sükkutu bir hazinedir, eğer bilinebilseydi.

Gönül pozisyonun açıldığı âlem burası,

Kapalı olanın âhreti de kapalı.

İyilik bu âlemler başlar devam eder;

Kötülük bu âlemler başlar kendisine eder.

Bu âlemde sevgiye erişmeyen hiçbir âlemde erişemez;

Bu âlemde kendini bilmeyen füzelliğe eremez.

Bu âlemde pişmeyen her âlemde çığ kralı;

Bu âlemde el vermeyen her âlemde peri kralı.

Bu âlemde razı olmayan hiç bir âlemde razı olmaz;

Bu âlemde Öm aramayan hiç bir ölemde Hakkı bulamaz

Her işi aşk ile yapan o işin ehli sayılır;

Her işi hakk ile yapan o işin şahidi sayılır.

Çaresizlik fikrini bırakırsan çaresizliği çaresiz bırakırsın,
kısır aramayı bırakırsan kısırı sahibiyle bırakırsın.

Kısa nefse yakınsa fazilet pıysısı pıyınır
Özü sözü dir olanın pıysısı ipekten hikmettir.

Huzursuzluğun ne mutsuzluğun nedeni nefsin olduğu gibi,
huzur ne mutluluğun nedeni de arınmış nefsinindir.

Bencil nefis her çiçeği kendisinin bilir.

Benliğinden peşmiş nefis her çiçeğin özünü özüyle bir bilir.

Yazıda emir yerine gelir, sebepler birer bahane
Yonam varlığın kendisidir, olaylar birer bahane
Özünü tanımayan kendisine vımarar, ölüm doğum bahane

Ne kimseyi öv, ne kimseyi yer. kurtulus yoksuluktur.

Nefsin oruç vakdi sen-ben zıtlığının belirmesiyle boşlar,
İhtilaktan arınan nefis Rabbinin iftar sofrasına varmıştır.

Her keyfin somu keyifsizliktir. Her arzunun somu gam ve keder.

Özünün çârisına uymayan uyumsuzluk sancısı çeker.

En derin sohbet gönüllerde sessizce yapılmıştır.

Sevgi musu bütün âlemlere sessizce yayılır.

Acı söz tatlıya atılan zehir gibidir, küpünü zehirler

Tatlı söz bunaltıcı ocağda meltem gibidir, gönülleri serinletir.

Gönül hakk söze vurgundur; füzeler füzellik sunulur.

Kısa yaşlandığı için yetkinliğe ermez.

Duygusallığın ötesinde farkındalığın sükureti ne huzuru
ile hakikati görür insan kâmil.

Sevginin yapılmaktan daha faziletli, konuşmaktan
dışlanmaktan daha insancıl, tevazunun gururdan daha
sevimli olduğunun bilir; Daima dengesi pözetir.

Ne çirkinliğin ne de püzelliğin esiri değildir insan kâmil

Ne elemnin ne de neşenin talibi değildir insan kâmil.

Acı çeken benliğindir ; Benliği bırak, acı bitsin.

Huzur ve mutluluk ikilikten kurtulmaktadır ;

Seni - beni bırak, tutuculuk bitsin.

Kötülüğü hisseden iyiliği yaşayamaz ;

İyiyi - kötüyü bırak zıtlık bitsin.

Kırıcı olmaktansa yalnız olmak daha güzel

Bencil olmaktansa isimsiz olmak daha güzel

Varlık benliğin küsmesidir, mânâ maddenin ediriye

Yokluk benliğin kurtuluşudur, hiçliğe erişilebilse.

Hakikat nasıl herşeyi kapsayana alıp hiçbirşeyi
dönamıyorsa şereh muhabbet de öylece herkezi kucaklar.

Bazılarına sevip bazılarına şememek kendi hakikatini
tanımayan noksan sevgidir.

Roastası hakkında kötü düşüncüyü kalbinden silme -
yerin kalbi arınmış değildir.

Yağmurların yumuşattığı toprakla kırıcı toprak bir midir ?

Gönüller de öyle ! Muhabbet ve merhametle sulanmış

gönülle, itham ve suçlamayla kotılanmış gönül bir midir ?

Dilini ağızdan kurtaramamış insanın duası ne kadar makbudur ?

Kendini temizlemek adına diğerini kirletmek ne kadar pozitiflidir ?

Gönülde ve dilde hazırlık yapılmadan piyildigi sanılan
mânâ elbiselerini taşıyan herkesin nasibi değildir.

Asık olduklarını söyleyenlerin pek çoğu pururlarına asık -
tırlar. Pururu kırıldığı anda benlik herşeyi terkedip gider.

Azın da azı asıkında sadıktır ve sevginin nefesine ait
olmayan bir armağan olduğunun bilir.

Karşısındaki söz ve davranışlarının haklılığına hissettigi halde onu kışku ve şüpheye bakanlar kendi görüşlerinin üstünlüğü zannıyla herşeyi daha iyi tuttatabileceklerini düşünürler. Kendi zantlarıyla kendi benliklerini putlaştırmağa olduklarından hiç mi farkında değildiler?

Kimin doğru, kimin değerli olduğuna ancak Hak bilirdi.

Kişi mevkiine göre değil yönüne göre değerlendirilir. Kişinin göre değil özüne göre kıymetlidir.

Kimenin kimseyi zora sokmağa, kendi idrakine göre mânevi baskı yapmağa hakkı yoktur.

Karşısındaki saygı, onu olduğun gibi kabul etmektir.

iyi zan iyiliği davettir. Herkezi iyi olarak bilmek kötülüğe peşit vermemektir.

Tasayıcısı sen olmaduktan sonra ne hakaret ne de iltifat sana ağır gelmez.

Aynaya bakıp da kendine varlık veren varlığı hiç görmeyendir.

Kişi kendini kendi ilmiyle aldattır. Bilgisinin hiçliğini kavrayan kendi ilminin tuttuğuından kurtulur.

ibadet gönülden gizlice yapılır. Zira o, Hak ile kul arasında bir ıstıdır. Bu yüzden gece ibadeti herşeyden daha değerlidir. Hakkın ortasındaki ibadet kendini teşhir etmekten başka bir şey değildir.

İnsan perçektan sevebilseydi varlığı erirdi. Sevgiden söz eden çok karşılıksız sevgiyi yapan yok. Sözün gönülden tercih edildiği ortamdan sakınılmalı; kişi bildiğini de yapamaz hâle düşer. Öğrendiğini tatbik eden insan öğretmeye olan borcunu ödemiş olur. Şükürün mânası budur.

Her an ve her zerre değerlidir, âzünü bilenden içindir.

Ne sen erada ne ben burada değiliz; Biziz biz.

Varlığın güzelliğinin şahidiyiz hepimiz.

Yüzünü gördüğüm her "an" bir cennet kapısı,
görmediğim zaman ise cehennem.

Her mânâyı an'ın içinde saklı tutarsın.

Seni sevinle sevmektir o pizemli kevsen.

Kim erdim dесе o, belki de kovulmuştur

Kim ayrılığı hissetse o, belki de kavuşmuştur.

Hakkın cilvesine atul sır ermez. Sevginin sevgisinde
kayıbolan yokluğuna varlık vermez.

Ayrılığın bir hükmüdür cennetle cehennem;

Kavuşanlar için ne cennet ne cehennem.

Kendi başına varolmayanın yokluğu onun varolana
fiduşi demektir. Fânînin bâki oluşu budur.

Gül, güldüğü için gül kokar, gülsuyu süründüğü için değil.

Bal yapmak için bal arısı olmak gerek, şeker arısı değil.

Sevginin pazarlığı yoktur. O ya vardır, ya da yoktur.

Yaşamın mânâ perçek sevgiyse o, herşeye değer. Zina,
orada benlik erir. Taklidi sevgiyse şikayete vesile olur.

Şikayetçi ve tenkitçi nefis kendini teslim etmemiş nefistir.

Huzur; insanın hâl'inden ve yaşamdan razı olmasıdır.

Diktatörün aşkı, kişinin kendi tercihlerine göre olayları

yönlendirmek istemesidir. Oysa tecellinin ortağı yoktur.

Bu nedenle tecelliden elem ya da keyif duymak benliğinin
ve duygularının öne ortak olma arzusundan başka bir şey değildir.

Hakkatı arayan ancak algıladığını bulur. Olgılaşmanın varlığı

algılananın önündeki en büyük engeldir.

Kim sınıra açıklansa onu bir suret ne ifade ile sınırlandırması olur. Ârif odur ki mânâyı özünde yapar ne onu hiç bir renk ne söyleşi ile kayıtt altına almaz. Sükrü'nün güzelliği ne akıcılığı, hiç bir haf kalbıyla donuk ne yeknesak değildir. Hakiki sohbet formünde sessizce yapılardır, topluca sesli olanı değil.

Ne varki bütünlü susturmak mümkün mü?

Dile gelmeyen sevgi sahibi için ızdırap olur.

Dile gelen sevgi bütünlü için sınav olur.

Güzel olanın güzelliğini dile getirmeneye gerek yoktur. Meziyetlerin bilinip tanınmıyorsa sükuneti de artıyor demektir.

Yok olanın yokluğundan payı bir şeyi bilinmez.

Bütün mânâlar sadakat içinde tadılarak yaşanılır. Tadlar lezzete dönüştüğü an sadakatta eradan ayrılır. Zira, mânâdaki lezzet mânânın hakikati ne bir perdedir.

Cahtın özü cehaleti ise ârifin kusuru da bilgidir. Kimi tablolar var renklerinde ışık yok, hayat yok. Ustasının parçasından çıkmış resimlerde ise mânâ, renk ne ışık içiçe; formüllerde öyle.

Kiminin pozünden nur ne hikmet akıyor, belli ki canlı ne muhabbet dolu. Kiminin ki ışıkız, ruhuz bir resim gibi. Oysa ilâhî kitabın muhatabıne bulunduğunu yüce insandır yâ-sin. İnsanı kâmilî arayan onu özünde bulur. Formül âlemi gayb âlemidir.

Gaybın anahtarları muhabbetullahın elindedir.

İnsan kendi değerini bilebilseydi, değerli şeyleri kendisini ölmeye tercih edermiydi!

Kişi sıvâğıyla bir olur eğer muhabbeti perçekseler; İddiyâ vâkıfın hüsnüna sünnüna bürünür aşk benliğini sarmışsa.

Bir şeyin hakikati onun vasıflar yönünden değerlandırılır. Vasıflarına uygun düşmeyen bir yöneltiş özdeki hikmetle katışı bir dâirîstir.

Kişinin kendini tanıtmaya öyle değil yaptığı işlerdir.

Kendini tanıyanın işi ise kendisi için değildir;

Asla, bir karşılık için değildir.

Herkeşin sınavı kendisindeki zıtlık kadardır. O ki, zıtlıktan kurtulmuştur birliğinin hakikatına varmıştır.

Hayr ve şer muhabbetine bulmadığı taktirde birer necâzî mânâ olarak kalır. Mânâların imgeden oluşuma dönüşümüdür zukur ve yaratış.

Her suretin büründüğü bir mânâ vardır. Rukun pârü nümü çeşitli mânâlar itibarıyla. Suretler o mânâ mektubuna giydirilen zarf gibidir. Asıl olan mektubun muhtevasıdır. Mânâ özelliğini ve isimli vasıflarından alır ve her isim kendi talibini bulur.

Baktiyinde sureti pören mânâyla sıfatı farklı bilir.

Hakkdan gayriye pörmeyen isimle-cisim bir bilir.

Kimi hâlinin kuludur, kimi de Hakkın. Edâ eylediğinin namazının, tuttuğun orucunun, verdiğin zekâtenin kulu olma! Kim yakınıpı talebederse kendi hâliyle ilgilenmemelidir. Hâl zamana bağlı bir keyfiyettir. Zamandan anın sensuzluğuna yönelen için her hâl birdir ve pöreseldir.

Seviliye kavuşma arzusu o özlemi duyarak canlı-
lıpına hareket eder. Oysa her arğudan peşmeden
Benlikten peşilmez.

Senlik-benlik taşıyanların dostlukları perde arka-
sındadır; Bırdırlarının yüzlerini görmezler.
Biri diğere, "artık seninle görüşmeyelim" demisse bu,
senlik-benlik olurdıkça görüşmeyiz demektir.
Sen-ben erdikten sonra görüşme mârî olup perde
aradan kalkacağından, "nereye dönersen önen yüzünü
görürsün" hükmü zuhura gelir.

Hakkdan payın bir şey yok ki biri diğere
perde olsun; Perde, birinin kendi zannı,
kendi bakışıdır. Vehmi kadar nasibini Hakkdan alır.

Büründüğün her suretin aslı âdemden gelir.
Özünün hakikatine bilen için her suretin aslı
bizze kendisidir.

Olumsuz bir işten sana bir öğüt çıkmışsa
o iş senin için olumlu demektir.

Kırac bir tarladan bir ürün yetmişmişse
o ürün Hakkın bir rahmeti demektir.

Aynı güneştir ki kışın insanı ısıtar yazın yakar.

Aynı nefistir ki razıysa mutludur darpınca kuzurduz.

Parpınlık bulanık sudaki farklık oyunudur.

Benliğinden yoksun arınan safi suya kavuşur.

Özdeki püzelliği perenin hâlerinden razı olmaması,
düşünülemez. İçi tatlı olanın kendinden payına

ekpiliği beklenemez. İlahi! püzelliğine seninle per-

meyi nasibeyle, her zaman ve vehmin, düşünce ve iradikin fevkinde,

mârjet nurunda, ilahî hikmetinle, sonsuz rahmetinle.

Bir şeyin görürümündeki değişimlerin hepsi birer hükümdür
Her hüküm hükmünü suretler ve fiillerde yürütür.
Her hüküm Hakkın bir müşahedesidir; Tecelli mertebelerinde
kavram ve tariflerden arınmış, sayfa akıfının zerafetini
yansıtır ki, kalem sahibi zât müşahedesine uygun mânâyı
kendinden kendine dile getirir.

O ak sayfa bilki senin gönlündür.

Yaptığın her mukayese seni tek tek tekliğinden ayırır.

Her şiyiden soyunan için her suretin aslı birdir.

Her isim ve mânâ seni kendi sınırlarıyla hapseder;

İyi ve kötü, güzel ve çirkin gibi.

Her kavram ve tanımlamadan Hakkın Zâtına oğınan
lütfa mazhar olanın izzat kendisidir ;

Sevilenle-sevilenin, bilenle-bilinenin dirliği gibi.

Mâdemki bilenle bilinen ve bilgi özde birdir, orada
ortaklık yoktur. Bu nedende her şeyin hakikatını ancak
tek olan Hakk bilir ; lâzık olduğu şekilde özüni,
özünün muhabbetini, özün hikmetini.

Bu biliste bir değişiklik yoktur. Zira, "Hakkın
kelimeleri için bir değişim yoktur."

Değişime uğradığını vehmeden kendini Hakk dan gayri bir
kelime olarak görür. O ki varlığını Hakkın kelimesi
olarak görür onun için bir değişim yoktur. Söz konusu
varlık için korku ve üzüntü de yoktur. Hakk dilemeden

hiç kimse kendi perçekliğini yaşayamaz; mânâsını özüne
eremez. Herkez hükme bağlanmış nasibini alır.

Hakkın Hakkı pörmesi kendi hakikatındaki tecelliyi müşahede ve varlığın her mertebinde isim ve sıfatlarına şahid olmasıdır. Bu nedenle muhabbet ehli

herşeyi sevdiğinin pözüyle pörür. Her gördüğünde de sevdiğini pörür.

Pönülde Aitresimini bulduğus, nuruyla özdeşleştiğin her manâ sende muhabbet yoluyla zümre fedir; Pönüldeki sevginin safiyeti ve kabiliyeti nisbetinde.

Zira, herkez kendi sinesindeki sevgilinin suretine düründür; onun ahlakıyla ahlaklanır, onun vasfımarını alır. Sevgi dahil hiç bir tecelli nuru ortaklık kabul etmez; Teklîpî diler.

Her böyle olunca kula fenâ Rabba dekâ yatusın, Bir yaprak ağacın dalında durduğun midede dırıldır. Dolandan ayrılıp. düşünce kurur. Özden uzaklaşan herşey varlık neşesini yitirir. Özünü Hakk sevgi-

siyle dolduranın neşesi daimi, varlığı kuzurudur.

Herkez kendi zannındaki hükme pöre deşerini bulur.

Hümnü zan sahibi hayrî, suîzan sahibi şerî bulur.

Zannın ötesi yakinîdir.

Zerlayıcı zan ve fan teziye davet eden her öğretici kişiyi kendinden uzaklaştırır. Ancak düşünce cüm- busünün sustuğun derin sessizlikte hakk sana senin pön- lünden seslenir. Kusku ve şüphe duyduğün hiç bir haberi

perçek değildir. Hakikatin mesajında tam bir güven ve emniyet vardır.

Özün sırrına sevin dışındaki öğretilerden değil kendi âleminde ara. Onu varsayımlardan değil varlığından bul.

Hiç bir karanlık pece yoktur ki sonu aydınlık gündüz olmasın.
Hiç bir sabah yoktur ki sonu akşama varmasın.
Bir gönül asık olmadukça ondaki sevgi nura dışarı vermez.
Bir benlik kendinden vazgeçemedikçe ondaki hakikat nura girini
aydınlatmaz.

Kişi hangi mânâyı kendisine yakın buluyorsa o mânânın
özelliklerini kendisinde toplar. Ancak, herkeze taşıdığı
şeyden yararlanamaz. Aksi hâltinde her gönül hikmet
sahibi olurdu.

İnsanın iç âleminin karanlığı kendi benliğinin karaltısından
ileri gelir. Kustanulduğuna inanan kustanılacak bir yere
vardığını zanneder. Oysa vardığı yer nefsinin ezidir.

Benlik seffaflandıkça sevgi ne şukatle yoğunlaşır,
kasvet ne karaltı yerini aydınlık ne kuzura bırakır.

İtham ne yarpıtama yerini bağışlama ne kucaklamaya,
Öfte ne küçünlük yerini ferahlık ve anlayışa bırakır.

Zehirlidir diye deryanın reddettiği. Bir canla varmadır?

Ey gönül! Sen sensiz sevginin ne olduğunu bilirmisin?
Sensiz sevgide kırılma, göçme ve küsmeye varmadır?

Ne zamanki herşey fözünde yokluğa kavuşur, varlık
Varlıktan gayri fôrmez olur.

Kim ki kendi yokluğunu bilerek yollar özünü fôrmeğe
davetlidir. Seçen ne seçilen bulunduyğu müddetçe

ayrılık yaşanır. Tercih ne seçim sona erdiğinde teslimiyetin
hakikati yaşanır. İnsandan yayılan en güzel koku
muhabbet kokusudur, canları sarhoş eden de odur.

Gönle aydınlatan ıstık Hakkın muhabbet nurudur.

Şönlü seyyile delanın jözünden nurlar saçılır. Zira şöz
şönlün Litresimleriyle bakas. Şayıklar muhabbetle bahas.

Bile; mánanın ancak bir suretidir; izide zihindedir.
Zihmindaki bilgidinden şurur duyur kendi zannına yenik
düşer ne yalnız kendi ilminin suretini seyre adlar.

Şönlü kapılarına ancak ehline açık birakalım ve
önyargılı olmayalım. Hakkdan şayrine açılan kapı-
dan yırtıcı hayvan suretinde şiren öfkedir, kızgınlıkta
karkudur. Ne vakti onlar müminin şönlünü mesken
edinemez.

Bir varlık ki hem hayr'i hemde şer'i varlığında
barındır, yaradılındaki kabiliyetinin unsurlarını
sırrında taşır.

Kim Rabbinin nasıl tanıyorsa Rabbinde ona öyle muamele eder.
Hakk kendini nasıl bildirmeyi dilemişse kulunda öyle tecelli eyler.
Hakkın mağrifiyetinde ve ferellisinde kendinden şayre yoktur.

Özüyle bir olan şönlü dalından kopmansız yaprak şibi diridir.
Hayatiniyetini muhabbetullaktan alır. Özün şayrına
yönelen şönlü dalından ayrılan yaprak şibidir, yakından uzak kalır.

Her vaktin senden bir talebi vardır. Talebi zamanın
de yerine şetiren o vaktin feyzini alır.

Her meyva en uygun vakitte tadının doruğundadır.

Vaktinde istifade edilmeyi taleinde o tad ekşiliğe dönüştür;
İnsan ömründe öyle! Azab küşinin kendisini kalurda
tutmaktadır. Her kim başkasına zulmederse o kendi nefisine
zulmediyer demektir. Bu nedende kimşenin tahrimine dileme, Hakkın
rızasını dile. Zira, Hakk ondan razı olursa kötü ahkemi iyi
ahkeme dönüştürebekdemektir. Hayr duanın anteme budur.

Hakkın cilvesini nisbetsiz bilirim
bir yıldız kayar bin yıldız döşer,
Her nazarı rahmettir Rabbimin
bir kahrın içinde bin lütüf gizlidir,
Her nefeste zikredersin âlem
bir can gider bin can gelir,
Şöntümün kiblesi muhabbetullahdır benim
bir suad gider bin suad gelir.

Faşiz deniz nadir bir püzelliş, kem pözlerden saklamay
uygun görürse onun çamurdan bir örtüyle gizlenmesine izin verir.
Ancak yetkin bir dalga balıkla örtülü istircidenin özünde
inciyi şöntül pözüyle pötür; çamurun anlamını bilir. Birlikte;
Ne çamur incinin safiyetini bozar,
Ne inci çamurun varlığına bakar,
Bir mânânın zıddıyla birlikte bulunması, o mânânın
bütünlüğü içinde anlaşılabilmesi içindir.

Ey Seyyidi! Hiç kimseden verebileceğinin üstünde bir şey bekleme,
Âlemde eksik olan muhabbet değil, o muhabbeti taşıyabilecek
şöntül penişliğidir. Takatı kadar sevgi dileyen muhab
betin değil kendi çanağının sınırlarına belirtir.

Her şöntül dir değildir. Muhabbet hiç bir ölçüyle tahdilli değildir
kimi ferd aşkı şöntül küplünün hazinesi kadar kabullendir
kimi ferd şöntülünü aşkın sonsuz hazinesinde eritir.

Haz şör her dileyi, sevgiyi yudumla tartıp biçenleri;
Doştluğa vefasızlık pösterenleri. Hiç kimse kabiliyetinin
üstünde değildir. Sümbülle lüle dir değildir.

Herkeze herkeze yâr olamaz. Dünyayla âhiret birdir. Her ürün kendi toprağında yetişir. Her iş ehlini arar. Bir köşede oturup eylemde bulunmayan birini görürsen bilki o işin ehli de odur.

Ozveriye bulunduyuna inanan herüç benliğini anamamış olondur. Halk gönül kararınca sever; kendisi işin sever. Hakk karşılıksız sever, koşulsuz sever; iyi - kötü ayırımı yapmadan sever.

İyü ay sevgili! Seninle taze bir başlangıç yapalım. Benlik piyosilerinden soyunup muhabbet denizine çıplak dalalım;

Ne sen beni gör, ne ben seni!
Sevgi olsun özümüz, forşümüz. Secde edelim sevgiyle gönüllerde.

Secde insanın Rabbi tarafından kabulüdür.

Rabbınca kabul edilmeyen insan secde edemez.

Kul açısından secde bütıldan hakke yöneliştir.

Osıkların secdesi birbirlerinin gönüllerindeki Hakkın cemâline dir.

Zira her sevginin perçeh muhatapı Zâti ilâhîdir.

Nitekim her sevginin özü Öndan gelir. O halde;

Perçeh kuble gönüldedir. Zira, gönül her yönden münâzih kible dir.

Ey Dost!

Birinin için ne dersen onu kendin için dilemiş olursun.

Güzelliği dile ki güzelliği bulasın;

Huzur ver ki huzur alsın.

Üzme sakın sevdiğlerini. Kıymeti bilinmeyen "an" bir dâke ele peşmez.

Gönülden damlalar... (35)

Sen bakınca ben yokluğumu gördüm
Benliğin yokluğunda varlığının rahmetini gördüm,
Sen gelince ben aşkı bildim
Gönüldeki nurun muhabbetin olduğunu bildim,
Sen sevince ben can buldum
Özümdeki canın sen olduğunu buldum.

Ey Dost! Perdeleri suretlerde arama. Kendi benlik
Fantezin özüne karşı perdedir.
Tekliğin hakikatına varan nefis renklenden arınmıştır.

Ne turkuaz mavisi ne zümrüt yeşili
ne gönül ağrısı ne mehtabın çâğrısı
şekilden değil bana özden haber ver,
Ne gül kokusu ne kabir korkusu
ne dünya perisi ne cennet hürisi
halktan değil bana Hakdan haber ver.

Suretle bağımı süzelliğle gelip geçicidir. Kalıcı olan mânâ
süzelliği. Mânâ tarlası gönüldedir. Seyri tohumu gönülden
ekilir. Ten ölür gönül ölmez. İnsanın insane
sunabileceği en değerli hediye gönül destliyandır. Toprak rahmet
bekler, gönüller muhabbet. Nefislerin terbiyesini Hak bilir, halk değil.
Gönle dikinti veren herşey sana uygun olmayandır.
Gönle huzur veren ise senin için murad edilmiş olandır.
Hâle razı olan her mânâda huzuru bulur.

Kusuru kendinden bilmek kendini bilmektir.

Kendisi kusursuz bilmek haddini bilmemektir.

Herkimseyi başkolarından duyduğun sözlerle değerlendirme.

Kendin gör. Kendin duy. Kendin bil.

Bilki küçümseyip dudak büküğün herşey birğin başa gelebilir.

Bütün bir âlem ne bir pönle değer ne bir pönle sıpar.

Nevarse bilki hepsi pönülde fazlasıyla var.

Pönül âlemlerin kuruluş âlemlerin yıkılışı bir merrâdur.

Pönül pönüledikçe kucakladıkları da genişler.

Pönülden mânâ ilmi bütün ilimlerin özüdür çünkü nasibini Hak dan alır, halktan değil.

Serçek ibadet pönüde yapılır. Suretin ibadeti ancak bir şekildir. Şekilden mânâya geç, suretin nasibini ihmal etme. Yol azığın sergi olsun. Duymadennuki,

seven sardıyığıyla beraberdir isterse suretleri ayrı olsun.

Pönül her önüne gelene pösterilecek bir ziyret değildir.

Ziyretlerin örtünmesi ziyret sahibinin korunması içindir.

Her türlü sıkıntı seni senin için değil kerâmi için sevenden gelir.

Horlandıyına inanan bir sergili serçek bir sergili değildir. Horlanmaya razı olondur sâdik aşık. Zira o, denliğini serpilinin serpisinde eritmiştir. O, sergiliyle sergiliyi pönül, sergiliyle serpiliden duyur. Fayına kör ne yapardır.

Pönülü neyle beslersen onun huyunu duyurur olur.

Şifkeyle beslenen pönül kindar ve zalim olur.

Muhabbetle beslenen pönül için her uzaklık yakın olur.

Fönülden damlatar... (36)

Berzantasin ey fönül
Zâkirle bâten âlemde

Ârâftasin ey fönül
Sırr-ı cânân sende

Her nefes ulvîdir
insan-ı kâmilin fözünde

Şahidsin ey fönül
Zôt-ı muhabbet sende.

Her insan gönündeki mâmâ kadar yük taşır.
Orık kendinden peçtini âlemleri taşır.
İnsanı yücelten deşer fönüldeki sevgidir.
Sevgi; bencillikçe yöneldimi fönül âşlar.

Nejoin seni yutmasın bir dem dahi
kaderden ypkur kaçır bir an dahi
Ruh sevgisiz durmaz bir dem dahi
bülbul gülsüz olamaz bir an dahi
Özüne hasret düşsen bir dem dahi
şikayet etme fönül bir an dahi
Zikirsiz peşmesin şünün bir dem dahi
huzurda yoktur hezeyan bir an dahi

Kendini araya koyduğun herseyde yaratıcı,
kendini aradan çıkardığın herseyde Yaradana bulurken

Kim uzaklığı dile getirirse onun nasibi uzaklıktır
Kim yakınlığı dilerse onun payı yakındır.

İsmail rehber oldumu varacağın yer Sevgilinin yanındır,
Âlemlerin her zerresinde Sevgilinin didâri var.
İhterki O'nun pürüşü senin pozünü kapsasın;
Nuru gören nur olsun.

Selam ver ey güzel Haklı erlerine
meklâ muhabbet çeksin Ösmeli pöğlerine.

Dedimki ; kimlerdir o Haklı erleri ?

Dedimki ; Ne ayıdır ne payı tecelli şüzellemi
Ârifin sırrı bütünüde gizlidir,
Seren her gönül bizce sevgilidir.

Bütün âlem nişid ile dolmuş
Haddini bilen kâmil nerede,
Bütün kablar nefis ile kokmuş
Fakrini bilen misk-i anber nerede,
Bütün canlar loş ile taşmış
Hakkdan duyan ârif nerede,
Ağız varlık aşk ile kalmış
Hakke aşık mihrban nerede.

Ey Dost!

Yaşama değer ver dünyaya değer verme
Mânâyâ şahid ol şekle bâğlanma
Sevgiye mağlub olsa da gönül,
Hakka teslim ol halka ümid bâğlama.

Herkezin rehberi kendi vicdandır
O vicdan bideki kâmilin akıldır
Züvel ne âhîr feyzini Hakdan alır.
Asîğin rehberi sırrındaki aşkıdır
O aşk nurunu mukaddesâtından alır.

Aşk yakınlığın izharı için yosanan bir mânâdır.
Vesilelerin en püzesi muhabbet ise de varlığından
eriyen asîğin izafî bentliği tükenince ne umudu,
ne korkusu ne de aşk kalır. Zira her üç
olgu da de varlık kokusu vardır.

Faribim ilmi suret diyarında
sormayın mânâdan illâ hû
Komyum esma-i hüsnâ kongerinde
sormayın sırrından illâ hû
Mecnunum ashabı aşk mağarasında
sormayın keylâdan illâ hû
Fâriyim Hakkın varlığında
sormayın aşkdan illâ hû.

İnsanoğlu daha tenkid eder ve eleştirdiği
herşeyi bizzat kendisi eyler.

İddiası onun zindandır. Benliğiyle kendi kendini
kilitler.

Gerçekte ise insan her an ziyanlıdır;
Gerçeliği kayıptadır, güzelliği kayıptadır,
sıhhati kayıptadır, kazancı kayıptadır, varlığı
zaman içinde kayıptadır.

Kayıpmak bu sırrın sıradır.

Kaybede kaybede Fenâ'nın hakikatına varır;
Föresel varlığının gerçekte hiç mevcud olmadığı
hakikatına ve rüyadan uyanır.

Bilirki Hakdan payı herşey kayıptadır.

Şel sitem etme kimseye
âlem kalmaz hiçbir nefse

Şel ziyan etme kendine
Varlık sırrı özünde özünde.

Şönül bir surete büründümü şerhümünü şönlüm
hakikatından alır. Âhret vücudu olur.

Şönül dile şeldini sahibinin bâten zâhir olur.

Şönül sevdiğinde eridimi Şevgili şönlüm söyleyen
dili olur.

Şönlüm kabiliyetinde her mânâya ermek her surete
bürünmek vardır.

Şönül aydınlık oldumu sahibinin yüzü de aydınlık olur.

Şus ey şönül artık sükut anıdır.

Şönülden damlatlar... (38)

Osude tut göntü
Sırr-ı mualla risyana pelmez,
Özünde kur yuvaını
Zümrüdü anka kafese pelmez.

Ey Seyyidi! Binbir surete büriñse de hiçbiri göntün
perçek yüzü değıldir. O, belki de krabiliyetlerin
yansıdığı nuranı bir levhadaki her renkonda zâhir olur.
Māna özündeki püf teye uygun bir titresimle âlemde
şadesini bulur. İsim ne sıfat suret renğine boyanır.
Suretin mānāya perde olması suret açısından mümkün
ise suretin mānānın sırdası olması da bir başka
açıdan öyledir. Şönül kenai bahçesine döndükçe
özün derinliğindeki sırrı keşfeder.

Şöntün oafiyetini boğan bulanıklık kendini pam
ne kedere kaptırmasıdır. Pam ne keder ise nefsin
varlık yamığıdır. Hakikat yolcusu şöresel vashşının
yokluğuna yakinen imān ettiğİ şün kederden de şandan
da kurtulur. Olup biten her işin hakk olduğunı
bilir. Keder programında bir noksanlık aramaz.
Kendi zamanındaki "şer" ekseninden azad olup, herşeyin
özünün "hayr" olduğunı bilir. Tıptı şüzet-çirkin
ayırımı yapan kişinin aslında çirkinlik kavramıyla
şadere kendi görüşündeki bir noksanlığı dile getirmesini
algılaması şibi.

Şönül şözü şam ne keder bulanıklığından arındırır

Ötün pönüllerin kendi pöntü olduğu bilinirde püzel-çikin, doğra-yanlığ, haklı-haksız, hayır-şer zıtlığından asır; Herşeyin hakk ne hakkın sâfi püzellik ve hayır olduğuna şahidlik eder.

Atānā ki suret âleminde kendini duygu ve düşüncelele izhar eder, en yüce duygu ve düşünceler en saf suretlerdir. Zıtlığından kurtulmuş olan için kötü zan ve düşünce yoktur. Belki püzelliğin cazibesi ve lâtiyesi vardır.

O halde başkasının kusuruna öfkelenmek niye?

Öfke ne kızgınlık duygusunu harekete peçirmekle sükân ve huzurdan uzaklaşmanın kişiye yararı ne?

Kaldığı zan âlemi hayal âlemidir, zıtların pörüntü âlemidir, ayrılık âlemidir. Ayrılık māsā yönünden

değil, duygu ve düşünce yönünden olup suretlerdeki pörüntülerin vesilesidir. Bütan māsāların yansıdığı pönül

her duygu ve düşünceyi potansiyel olarak kendinde bulundurmakta beraber herbirini harekete peçirmek zorunda değildir.

Neşe yönelirse sorumluluğu yöneldiği şeydedir.

Şerhin olgunluğu kendinden yansıyan huzur ve aydınlık niteliindedir.

Herşeyin değeri ona verilen öneme göre belirlendiğine göre, bakışları değerli bir Ferdin pözünde pördüğü herşey değerlidir. Zira o, baktığında ancak Hakkı pönür.

Bilgi çok kıymetli bir hazinedir ancak bilginin uygulamaya konuluşu da en az bilgi kadar önemlidir.

Çünkü kāmīl kişi bildiğiyle amel kişidir.

Sızlanma şöñül sızlanma; Her sırda bir şün
sona erer. Başlangıca ve sonu olmayan muhabbet hakkidir.

Aşkın kendisi mesakkattir. İsviyorum deyip de sınava
şirmeyen aşık varmıdır? Sevmek her şünde
mukadder olsa da ölümsüz muhabbet her şöntün erdişi deşildir.

Hayvanı yarılatma memnu bahçeye şirdi diye;
Âdemöşle ayrılık meyvasına yeyince özüne hasret düşmedini;
Elinde adalet terazisi tutan bir yarıç deşilöin sen. Bir top
kumaş sevginin nefsinde üşeyenlerin örtünmesi için.

Varoluş aşık demek; Rahmet demek.

Çöşenlüşün davranışi şibi davranma. kimşenin layşını dileme.
Herkeze rahmet ve muhabbet dileki sanada ayısu şunuldun.

Âleme dost olursan kendine dost olursun.

Âleme düşmanlık bestersen kendini öyle bilürsin.

Umutulmayı sevdişin şün hatırlanürsin.

Yokluşunu şördişin şün varolusun.

Şöntünü boşalttışın an şönülter dolusun.

Şerçek muhabbet içinde bencillişin bulunmadışı sevgidir.

Nefsinin mülkünü teslim edenin aşalışı kalmaz.

Nefsine efendilişı layık şörende terazu kalmaz;

Şiro o, önderlik yaptışı şeyin kuludur.

Ruhu huzura şötüren yol denşpede tesis edilmiş. Kışık kab
ve tepkiler kişiyi sırat köprüşünden aşarıya çeker.

Kendini burukluk kafesinin içine siktürme.

Şöntü kırıkların "bir" talibi vardır, bilmezşüdin?

Duyuş ve zondar kişünün aşır yükleri. Nefs hislerle
kırpitesin. Dünyevi akıld işe özüñü rıdraktan açır.

Histerinin değil ruhunun doğgunluğunu ara. Duygular peşci
âlemi tanımak için bir vasıta. Ruhun ise kalıcı âlemin
kendisi.

Des ve sözün ötesinde huzur var,
özgürlük var; Bencil olmayan muhabbetin neşesi var.

Sızlanma değil sızlanma; Her pam ve keder bir püs
sana erer. Farklı beklentilerdir bizleri birbirimizden
ayrı düşünen, pam ve kedere iten. Ya kişisel beklen-

tiden peşci ne Hakkın evrensel püzelliğini gör her iştâ,
her belirsizte. Ya da kendini kapat kendi ürettiğin zan
ve sükûtu hayal penceresine.

Bireysellikten evrenselliğe peşci önleyen nedir,
his ve bencil düşüncelerden öte ?

Neşsin herşeyle özdeşleşme yeteneği var.

Ne olduğunun bilinmesi için ne olunmadığının varakı peşci

Olumsuzluk reddedilmeden olumluluk belicirmi !

Çirkinlik reddedilmeden püzellik görürümü !

Varlık her an yeni bir oluşum ve yeni bir yöneliş içinde.

Bu oluş ve yönelişte senin yerin nerede ?

İçinde salt sevginin bulunmadığı bir yaradılış mümkündür.

Özünde her mânânın bulunmadığı bir yetkinlik yetkin-
lik midir ?

Değiş cennet değil yöneliştir huzura.

Hiçbir düşüncenin, hiçbir hissin varamayacağı, ne

varlığın ne yokluğun içindedir senin peşciğin.

Tanımlama özünü hiçbirşeyle hürsün sen.

Neşsin zıtlardan asındardır mı safi muhabbetin

senin peşciğin .

kötülük kötülükle defedilemez
iyilikler her fenolığın ilacı
Olumsuzluk olumsuzlukta yenilemez
aydınluktur her karanlığın felahi
Amelsiz bilgelik iğreti bir elbise gibidir
Hakikat iççisi muhabbet hurkası örer
Bencil kişiye ne yapırsen kendisini çıplak hisseder
Dikenli bahçeden her yapmaya dikenler yetişir
Gül bahçesinden her ilişkide muhabbet yükselir
Nefsine set çekmeyen sellere maruz kalır
Bağışlamasını bilmeyen kendini azaba bırakır
Şikâyet edilen her şey elden alınır;
İsterse o, iş olsun, aş olsun, ask olsun
Şükredilen her nimet arttırılır;
İsterse o, mukadder olarak add olunmasın
Sertlik, karşısında sertlik görünce efelenir,
yumuşaklık bulunca sakinleşir.
Kimin ne yaptığına değil kendinin ne yaptığına bak
kişinin en az tamamı varlık kendisidir velâkin
o herkeze kendisini tanıtmaya çalışır.
Ârif olan hayatin verdiklerini kabul eder
ama ondan bir talepte bulunmaz
Âhiretin taleplerini yerine getirir
ama nefse bir şey beklemez
Hiç bir şeyin kendisine hükmedemediği kuşudur
özgür insan.

Bir samimi nedamet bin teubeden evladır
Bir püzel temenni bin tenkidden yorordıdır
Kime ne dilerse kendine onu dilemiş olursun
Bir anlık hakikat bin yıldan evladır.

Kalder aradan her sebebi müsebbibi görürsün
Kalder aradan her ölümlüyü ölümsüzü görürsün
İnvande hiç eksilmeyen hazine sevgidir

Sevgisiz bir gönül balarısız boz kovan gibidir
Gönlüne ne ektiğine itina et; Onu bir pân
Bicecek olan yine sensin

Zehirle sıvalı kabe hangi suyu koysan zehir olur
Balkovanına hangi kaşığı çalsan kaşık tatlıdır
Kişinin kendi saplantıdır kendisini zorlayan
Kendi burukludur gönül kabine acıya çalan
İlişkilerin incelmesi bentliklerin sıvriliğindedir

Jentih-bentik dağı oyıldımı her ilişki muhabbet vaddine iner
Bu yıldaki en büyük zorluk hiçbir gönül kurmamak
En büyük zaaf her şeye tepki göstermek
Karşındakini anlamak istiyorsan kendini aradan çıkar
Hakki bulmak istiyorsan halke aradan çıkar
Aşırılıklardan dengeye yönelmektedir huzur.

Geceyle gündüz senin için birse mutlu bir
Brisen sen ey dest!

Zihne, hem gündüzün hem de gecenin neşesini
buldu demektir. O neşe senin gönlünde yerleşik
demektir. Gözün gönlün muhabbetle dolsun
sen Hakkın sevgili kulusun.

Ey sevgili!

Kendini nasıl bilirsen âlemi de öyle bilirsin
Ben seni kendimle bir bilirim
Sen nasıl bilirsin?

Aşık olan aşk aramaz o aşkın kendisidir
Ârif olan ilim aramaz o hikmetin kendisidir
İnsan olan misal aramaz o misalin kendisidir
Perçek destluk karşılıksızdır

Çâpirildâpında sevgi ne püven veren kişidir dost
Kusura bakmayıp kusuru örten kişidir dost
Aranmasa da arayıp hatır soran kişidir dost
Sevdiğine püvenmeyen sevgi kuru sevdadır

Sayıya dayanmayan her ilişki samandır

Bağımlı olmaktan kurtulduğun herşey senin için
üzüntü olmaktan çıkar

Fam ne kederden arınmak için kendini aradan çıkar
Öyleki, geçmiş ne gelecek unut, anı da ver
vaktin sahibine

Şey bu hayat beldesinden beldelerin ötesine
Ne ismin kalsın ne de izin payın ötesinde k

Her an ziyandadır hükümünden kurtulmuş insan
ketafet ve muhabbet denizine erdinmi

ne varlığı denir at ne de yokluğu

Kolmasın şöñülden hiç bir peçici bağ

Şöñün sessizliği şöñün perçek sesidir

İmân her olmağı mümkün kular

Arık her gönle muhabbet saçar
İnanç şalvanda deñile candadır

Hakikat zanda deñile hakhtedir

Gerçek aydınlık insanın özine olan farkındalığıdır
Farkında insanın hem gündüzü hem de gecesi
aydınlıktır. Zira, özün kendisi nurdur.

Nur olan aydınlık aramaz o nurun özüdür

Bencilliğin dalgalanmadığı, kuzur sahlinde yüzer
İvane kâmil ; Alınganlığın ve kurgunluğun
köpürmediği muhabbet denizinde yüzer

Gönlini herkeze paylaşana denir Zengin insan
Yalnız sözleriyle değil düşünceleriyle de başkalarının
iyiliğini diler iyi insan

Yalnız sözde değil gönünde de öyledir kibirsiz insan
İnsanlara kuşkuyla değil sevgiyle bakar seven insan

Ey yüzer Allahım!

Ne söylesek söz tükenir

Güzelliğin tükenmez

Ne fester tükenir

tecellin tükenmez

Bağışla bizleri hangi kulların kump üzdüysek,

Bağışla bizleri hangi sebeplerin küreklerini sektiğimize

Duyduğumuz şöndüğümüz herşey Senden

Sevdiğimiz sevildiğimiz herşey Senden

Gönümüz özümüz herşey Senden.

Benim sessizliğim Senin perçek söylemiz.

Ey dest!

Düşünceler sana gelse de düşüncelere kendini verme.
Onları benliğinde besleme. Her düşünceden azad olursun.

Hayata planlarına dikte etme. Hayatın hazırladıklarını kabul et. Jam ne kederden kurtulursun.

Aynı litresimde olmasan bile kendini kimseden

Farklı görme. Senlik-benlik oyunundan esinersin;

Varlıktaki Dirliğin mânâsını kendinde bulursun.

Hakikati özünün dışında arama. Halîhatla bir olursun.

Kim ne derse desin inanılarsın istikametinde amel

et. Özünle sözü bir olursun.

Zihnine deşie gönüne yönel. Âlemlere hemdem olursun

Mazlumun hoşgörüsünün gibi; Zâlimi de hoşgör.

Zâlim olmasa rahmetin mânâsı idrak edilirmiydi!

Güzelliği çirkinliğin yanında bulmaktan korkma.

Güzelin güzelliği daha da belirginleşir.

Güzellik - çirkinlik aynı boyanın farklı görüntüsüdür

Bakan kişiye göre rengini değiştirir.

Hakkın düzeninde hiç bir ekoiklik yok.

Noksanlık düzenin mükemmelliğini tanıyamamaktır.

Her yer âlimle dolaysa cahili mumla arardık.

Her yer orman olsaydı çölen sessizliğini tanıyamazdık

İnsanların ölünce uyanmaları boşa değil!

Benlik denilen kurşun uyar-pezer bir hayaletten

başka bir şey değil.

Baş ne sonu olan her şey bir hayaldir.
Kendisinden hoşnud olan âleminde hoşnuddur.
Özeleki varlığın rahmet olduğunu bilir varlığı taşıyan.
Mânânın evrenselliği kendi öz yatağından çıkartılıp
kişisellik derecelerine aktutulduğunda, zihnin zorlayıcı
Zanları ne eksik algılamalar, senlik-benlik rüzgarlarıyla
onu kendi kaynağından uzaya taşıyor.

Oysa bir bütündür insan her mânâyı zıddıyla
birlikte kendinde toplayan.

Tek bir vücuddur insan bütün isim ne sıfat
nehirlerinde hayatı tadımlayan.

Fosiz latıfettir insan keşifet denizinde sürük sekeyen
Oysa insan en çok yoran yine kendisidir.

İçmiş ne gelecek beklentisiyle ağır emeller yüklenir insan
Mevcut olanla mutlu olabilseydi, kuzuru gönlünde
bulurdu bütün yüklerden kurtulmuş.

Canüstüğün herkeze teşekkür et hayatın paylaşılmasına
el verdiği için bu âlemden.

Yanamayan perenkeleri yonadığın için kimseyi duylome
ne yargılama. Hayatın sana seni tanıtmışdır
bütün olaylar.

Hayatı aydınlatanda karastanda kendi gönlün;
kendi gönlündedir kendine ışık tutan.

İş, tek bir gönül odalın,
bütün gönüllerdeki nuru varan.

Hayatın değişimleri bizi etkilemesin,

Biz özümüzde sabit odalım.

Ey Sevgili!

Hayat zannettiğin ya da umud ettiğin değil,
hademlayıp deneyimlediğindir ve bir rüyadır perçeksine.
Bu rüyada içmeye razı olduğun her zehir bala
dönüşür. Kabullendiğin her kayıp kaganca dönüşür
Kaderin fetirdiğine karşı çıkmazsan, seni ezemez.

Sevgi insanın ruhundan akar tarçındakinin jönel
aynısından yansır. Jözler jönüldetinin şahididir.
Kendi nahikatına uzak düşen aei çeker.

Jönel ise hep oevinslidir. Zira o haktıkta birliktedir.
Mutluluk ya da mutonzluk olayları alptayışımızdan
başka bir şey değildir.

Seni özüne kavuşturan her sınav ve aei kaderin
şerbetindedir. Ölmedin önce ölmene erdik eden
her olay ve kişi haktın rahmetindedir.

Jöresel benlik kendi zannında kendini araya koyar
ve yine kendi zannında kendini aradan çıkarır.
Oysa hiç olmamıştır ki varlığı ya da yokluğu
öz konusu olsun.

Hayatın bir rüya ya da uyku hâli olması ona karşı
bilgisizliğimizdendir. Varlığın hakikatına voren uyku den
uyandır.

Mānāyı anlatılmaz kulan şey onu anlatma çaba-
sıdır. O, yaşamıldığı haktide sizin için perçektir.

Hâlden hâle peçer jöresel benliktir, öz elefil.

Hakikat hiç deşinirmi?

Hiç kimse kimenin bir kopyası değildir bu âlemde.
Her ruh kendi zenginliği içinde kendini dile getirir.
Yeter ki Hakken dışında kimenin kulu olmasın;
Kendini yanlış algılamalarla neşese bilmesin.
Hakki ancak Hakik bilir. Hakken Hakke algılaması
kendi özüyle olan ilişkisi nisbetindedir.

Bir şeyin vardiği derece ne kadar yüce olursa olsun
ondan vazgeçmeden daha yücelere eremez. Zira, "insan
her an ziyanda" bulunmakta nefsinde bir mülk bulun-
durmadın; Mülk ülmülk özünde her an âmil olsun.

Senlik-benlik oyununda rol almak istemiyorsan seyirci
ol. Görüp seyredeceğin her şeyi beğensen de beğenmesen
de zaten olacak olanlar.

Sevginin kaynağına ermek istersen herkezi ve herşeyi
sevmesini öğrenirsin.

Kayıbı kabul edersen kaybedecek bir şeyinin bulun-
madığını fark edersin.

En bildiğin şeyden vazgeçmek ölmekten önce ölmek demek

Bildiğin bilmediğin herşeyden vazgeçmek ölmekten önce ölmek demek

Yarımandan da ölümden de vazgeçmek ölmekten önce ölmek demek

Senden senlik kalmayınca
varolan Ödür O,

Muhabbet gönlü sarınca
ask olan Ödür O,

Öz Özün olunca
hakke olan Ödür O.

Hiçkimseye zorla birşey öğretilemez o, yazması
ferakeni yaşayacaktır.

Olayları senlik-benlik gözlüğüyle değerlendiren
sebeplere bağlayan ne yaşadıklarının mânâsına
varmayan rüyaya doymaması olmalıdır.

Oyaa mânâyâ zihinde deşie fönülle erilir.
Dünyeyi akie ancak kendisi gibi fereselliği ile
edebilir.

Hangi mânâyı seçersen seç, o mânâyâ uygun yaşa
mânâ sana gelir. Deşiek birşeyler tarafından
farklı boyutlarıyla yaşanması mânânın zenginliğindedir.
Mânâ tarif edilmeğe çalışıldığında mânâ olmaktan
çıkarak bir kavram olur.

Kisi okuyarak mânâ hakkında bir bilgi sahibi
olabilir ama okuyarak onu yaşayamaz.
Yaşayabilmesi için onu kendinde bulması feretir, Aşk gibi.
Hakkı yaşamak fereselliğin hakkında yokluğa ermesiyle
feretleşir; Ölmeden önce ölmek gibi.

Fecenin karantığı başlamadan onun ne olduğunu anlayamaz
Gün aydınlanmadan gündüzün feretini bilinemez.
Tabiattaki her bir ses insanı rahatsız etmez.
Tabiatın titresimini uyum içindedir zira benlik taşımaz.
Feresel benlik erimeden nefsin her titresimini
uyumsuz ve huzursuzdur.

Cennetin farkındalık boyutundan dünyanın rüya
âlemine inilmesinin mânâsı belki de budur.

Şerhesel benlik zaman zaman şücünü yitirir; şeri çekilir. İlk sında heyhat yine dirilir.

Ölmeden önce ölmek bu demek deşil.

Her an doğup her an ölüyorsun nefsinde.

Kaç kere kendini şömmen lazım nefsin oyunundan kurtulman için!

Varlığın tatlılığını şöñüde bulduysan huzurun rahatlığına erdin demektir.

Her işi kendi oluruna bıraktıysan nefsinde rol aramaktan çekildin demektir.

Şerhesel benlik her karanın şerinden koşuyor ama özünü arayana rastlanılmıyor.

Şiyokiler senbol olmuş ama âşifin şiyosisi şörünmüyor.

Her yıl binlerce kurban kesiliyor ama nefisler kurban edilmiyor.

Benlikler birbirini şuluyor ama hiçbirini dişerini anlamaya çaba göstermiyor.

Herkez herkeze ders vermeye çalışıyor ama yararlı olan mañâyı paylaşmaya niyet eden yok.

Herkez sevgiye sahiplenmeye çalışıyor ama kendini sevgiye teslim eden yok.

Herkez herkezin hayatına yön vermeye çalışıyor oysa hayatın yönlendirilemeyeceğini bilen yok.

Acı çeken çok ama acının kaynağını soran yok.

Herkez herşeyi biliyor ama kendi sırrını bilen yok.

İnsanlar hayattan şikayetçi ama- ölmeyden önce ölen yok.

Nefsün özelliği herşeyi kendi sınırları içinde kabullenmesidir.
O sınır geçildiğini varlığını güvende hissetmez.
Bu nedenle sevgisi de bağışlılığı da övret ve kavram-
larla sınırlıdır.

Mānā denizine asılması için kendinden vazgeçmesi gerekir;
Ölmeden önce ölmesi!

Nitekim ölüm korkusunun ve her türlü acının kaynağı
benliğin kendini sınırlar içinde hapsedmesindedir.

İnsanın kendi tepkileridir kendisine acı veren.

Benlik - benlik oyununda karşındakisi senden daimo-
bir tepki bekler; Seni tepki vermeye davet eder.

Özellikle seven sevilen ilişkisinde bu mānā bütün boyut-
larıyla yaşanır.

Karşındakinin de kendin gibi varlığın bir formunu olduğunu
bilir, onunla senin ferçekte tek olduğuna erersen
teptiye ferç kalmaz. Çünkü o zaten senin
kendini kendine dost olmayan kimseye dost olamaz.

Zira o, kendini farklı bilir, farklı görür.

Pöresel benlik kendine dönük bir bakıştır.

Varlık ise sonuuz ve sınırsız bakış ve ferüştür.

Yerim yok yurdum yok
mekansızım ben,
Derdim yok dermanım yok
kayıpsızım ben,
Adım yok lakabım yok
namsızım ben.

Hakkı ancak Hakk görür. Hakken görüpü şekildir
Kırlangıçların kanat çırpma heyecanı sende olsaydı
Hiç bir ouret ne kavram senin uçmana mani olamazdı
Uyanık, idrak, yöneliş ve farkındalığın özümlemesidir
Senin kanatların ey muhabbet kuşu.

Çertiğin bu seni özüne kavuşturmuşsa, o bu altın-
dan da değerlidir yakuttan da.

Senin yuvan kendi gönlündür ey zümrüdü anka.
Hikmet kendiri bilmektir, İleni bilmek değil.

İsteği de isteksizliği de terkettim
Senin muradındır maksadem,
Varlığı da yokluğu da terkettim
Senin rızandır muradem.

Dağda yağınca yağmur serinliği bütün dağlara erişiyor
Yanık gönle erişince aşık bütün gönüllere erişiyor.
Kolaylık ve zorluk senin davranışına göre isimlerin
Reddettiğin her şey zorluk, kabullendiğin her şey
kolaylıktır. Her zorluğun içinde mutlaka kolaylık
bulunması bundandır.

Denlik-benlik oyunu bitince Âdemia Harvâsı da gitti
derektir. Tevhidin anlamı her iki mânâyı da
kendinde bulmaktır.

Razıysan Hakken rızasına
terkedesin muradını dahi.

Kimirinki aşk yolu, kimirinki hikmet dolu.
Kim ne derse desin hepside Hakken yolu.
Hakkıdır hepsinin hem yolu hem de yolcusu.

Gönülden damlatlar... (46)

Gönüldeki sessiz müziği dinle
Varlıkla yokluğun nuru sende,
Duyamak istersen özün ovrına
Ölümsüz destan sesi sende.

Zihin ovrmadan dilin ovrkenliğin samini değildir
Hayal kurmayı bırakmadan benliğin sükütu mümkün değildir
Gönülden kuzura varmadan sükütu hazzı perçek değildir

Hayata ne kadar zorlaştırıyoruz kendimize ve çevremizdekilere,
kendi gerçekliği içinde yaşam o kadar yalın ve erdemli ki!
Kimse diğērinin hālini anlayamaz onun yaşadıklasını kendisi
fadmedan; Tıpkı birinin diğērinin rüyasında ne pördü-
jünü bilmemesi gibi. Meğer ki o insan senlik-benlik
rüyasından uyanıp varlığın ovrına ermiş ola.

Aynı varlığın diğērik mertebelerdeki bilinc zenginliğini
amursamedipimizden yönetilerdeki farklılıklar nedeniyle
birbirlerimize tahammül edeniyoruz. Düşüncelerimizde
ve davranışlarımızda kendimize haklılık aramaktan
perçeyi pōreniyoruz.

Hayata kul olmaktan Hakke kulduk yapamıyoruz.
Benliklerimizi belirli isim ve sıfatlarla sınırlandırıp
özümze varamıyoruz.

Herkezi kendisi gibi zanneder dilezer
Her gönü kendinde bulur dildar.

Elbette Hayr ve şer Hakkıdır.

Olumluluk ve olumsuzluğun yaratıcısı o'dur.

Bir doğkasına olumlu giden bize göre olumsuz olabilir.
Ya da bunun tam tersi de olabilir.

Herkezin bakışına göre aynı maddelerin yönünü değiştirebilir,
Hayr ve şer olarak; Özde herşey hayirdir.

Bizim tepkimizdir ona isim veren ve farklı gösteren.

Manevi ilişkilerde de bu böyledir. İşler bizim dilediğimiz
şekilde de herşey olumlu ve hayırlıdır. Bozulmuşsa
karşımızdaki günah kendine dâmişüverir şerrin sebebi
olarak. Oysa tepkinin karşılığı tepkidir.

İlmede tepki vermek istiyorsan suçunu göster.

Karşındakini kırıp peşirerek hakka erildiği hiç görülmüş müdür?

Sirat köprüsünün bu âlem olaylarını bilmeyen kaldırı mı?

Yasadaki eylem ve yönelişlerimizin köprüden geçişimizi
belirleyen unsur olduğunu öğrenmeyen varmı?

Manevi miracın zihnin rüya boyutundan gönülün manâ
boyutuna yükselmek olduğunu inkar eden varmı?

Her tarafa mertebesinin kendine özgü miracı bulduğununun
söylenmişine şerek varmı?

Birbirlerimizdeki değerleri bulup onları yücelterek manâ-
lara yönelmek yerine birbirimizi aşağılayıp küçültmek
hakkı aramak mı?

Tepki verildiği sürece program etkisini sürdürür.

Tepki sona erdiğinde programın hükmü tamamlanmıştır.

Allakum! Öldür bizleri.

Kefsimizde değil, kendinde dirilt her birimizi.

Şönülden damlalar... (47)

Ey benim aziz şönül dostlarım;

Hepinizin sözü mubarektir duyan kulaklara

Hepinizin şönü mubarektir hakkı arayanlara

Hakk doğruyu söyler, dostlar hakikten söyler.

Ölümün resmi şönülden çizili

Mānāyı görmek için oilesin şönülden her resmi.

Zannındır her mānānın ferdesi. O, zannına göre olsada

Bakışındır her şönünün ferdesi. O, her bakışı kavrasada

Her zannın ötesine geç

Her şönüyü görene dirah

Ölümü de unut doğumunda

Çıplak gel; ne varlık ne de yokluk barındırarak

Kimse sevmeyi reddedilmeyi

Sen reddetti benliğini

ne şanın ne zevcein kalsın

Zıtlıklar da terk et kendi zıtlıklarına

Her taleb talibe varlık verir. Bırak ki her işini

Hakk yapsın. Şane de yalnızca kulluğun huzuru kalsın.

Şönül hiçbirşeyden şikayetçi, hiçbir şeye talib deşilse

O şönül azade şönüldür.

Nusun şekli yoktur, suretinde. Şönül Fenerinden aydınlık
soyar o. Fitili yağla deşil onkla yanar.

Ne batıda ne doğuda - ne varlıkta ne yoklukta

özün Zātındadır o.

Her birimiz klâkku kendimizde bulduğumuz üzere tauruz;
Başkalarının anlatığı şekilde değil.

Her ne kadar herbiri varlığın bir cilvesi olsa da
hiçbiri, ne fiziki görünümü ne alptadığımız manevî
Dedenimiz peçeh varlığını değil.

Şözler Ömre itnate edemez.

İdrake başu her vücüd dualite dolayısıyla fizikişirk
sebebidir; Biri birden fazla pörmektir.

Varlığımız klâkku bir emirdir.

O emir her mânâyı kendi âleminde kendine bildirir.

Emrin emir salubinden ne ayrı ne de payı bir varlığı yoktur.

Ne doğan nede doğuran öldürdü beni
doğum pürümde

Ne varlığım kalda ne yokluğum
kudret elinde,

Bir isimdüm evvelde âhirin indinde
ne evvedim kalda ne âhirim

Evvelle âhir elinde,

Ne gelen var ne giden an'ın hükümünde
Ziyanda olunca insan zaman kesitinde
anı da verdim vaktin sahibine,

Ne pören var ne pörülen özün özünde
sözü de verince önkütun hizmetine
kendime erdim kendi pöntümde.

Her aşık her mânâyı taşıyamaz

Özün sesi perçek aşıklara

Kendi özünün hüviyetini sorgulayan hakikate yönelmiş demektir. Kendini bilip tanımak Hakkı arayıp bulmak demektir. Bilinip tanınmayı murad

edenin iradesi murad edilenin maksadıyla bütünülmüştür.

Hiç bir boyutta kendisine varlık aramayan bulur Mutlak Varlığı.

İsterse o boyut dünyaya isterse âhirete ait olsun.

İster maddi isterse manevî bir beden arayışı olsun.

Her vücüd Hakkın teklifine, bölünmez birliğine, doğmansına ne doğmansına, kendi kendiyile kaim hüviyetine bir perdedir.

Göresel varlığı olmayanın ne kederi vardır, ne zevinci;

Ne bir beklentisi, ya da bir beklentisi. Ne de bir tepkisi.

Ölümler hâl'den hâl'e dönüşmez. Dünya dışındaki

taleplerden vazgeçmek yetmez ölmekten önce ölmek için.

İbadeti kendi safiyeti içinde edâ edip âhiretle ilgili

özlemleri de terketmek perçek benliğe vücüd veren her mânâyı

reddetmek için, ki, Fakruriyetin hakikati olan "benliğin

yokluğunun" tanıklığına varılsın.

Göresel benlik kendini her gününde yeni bir beklentiyle doğar rüya ne zan oyununda.

Oysa, varlığı olmayan nasıl varlık olsun?

Zan ne hayale vücüd arayan zan ne hayalden nasıl kurtulsun?

Kendine kimlik aramaktan vazgeçen bulur perçek kimliğini;

Her kimliğin ötesindeki hüviyetini.

Bir sanatçının oynadığı her sanat eserindeki rolle kendini

özdeşleştirmesi. Ş.İ. kendini öyle özdeşleştiren nefis dünya

fiyatresundalı kımıfını. Öylesine kaptırır ki
kendini kurpu âlemündeki rolüne, perçesi pörmeğe
tanammülü yoktur oyun sahnesinde. He vanki,
kimse Hamlet'i oynamakta Hamlet olmaz.

Rüyada kendini film yıldızı pörmekle film yıldızı olunmay
Oyun bittipinde ancak, sanatçı kendi kendisiyledir.

Bilirki butus elbiseler perip peçici bir rol perepidir.
Her kostüme bürünüp kendini seyredeni ara
kendini bulmak için!

Her rüyanın ötermekli özün özüne ermek için!
Her sahne kendi pönümün şahadetinde Hakkı yaran
Püzelin püzelliğini ancak fadan anlar.

İdrake ersen de sakın bentipe peri dönme!
Özüne ersen de saken varlığa bakma!
Her bakış görenle - pörülen tefrikine pötürür
Her zıtlık sana nefsini peri verir.

Sabit dur Haktan payı bir varlık bulunmadığı,
inananda. Sabit dur her olay ne boyutta failin
tek olduğun hakiketinde.

Hiç bir bahıvan insanın kendisi kadar gayretli olamaz.
Pönül bahçesi de öyle!

Bin kitab okunsa erilmez yaranılmayan mânaya. Bin
sohbete katılsa ertsilmez varlık-yokluk sırrına.

Pönüdeki hakikat aptadır her orktan ileri. Ölümlünün arkı
peçici, ölümsüzdür Ölümünzün seypisi.

Pürüstlütür her pönün vazgeçilmey feneri.
Uyar-pezer ölüher kendilerini diri sanırsa da,
Tek bir Diri var bütün mânâ boyutlarında.

Gerçek olmadığını bildiğin bir şey için üzülüp, yine gerçek olmadığını bildiğin bir şey için seviniyor musun?

Seni duygulandıran bir film seyrederken gözyaşı döküp, eğlenciden bir komedi için gülebiliyorsun. Ancak şöûdüklerinin gerçek olmadığını da biliyorsun.

Hayaten içinde yaşanan olaylarda öyle!

Gerçeklikleri duyguların ne anıların kadar var. Olay önemini ne etkisini yitirince o zaten anlaksızdır.

Duyguların içinde pizlenmiş bir acı ya da hoş bir anı olarak orunsanız görse de benliğinizin kayıtlarında.

Gerçekte ise var olan kendisinin her duygusu ve düşüncesinden öte ; Varlığın özü sensin her mertebede.

Aynı ancak bir şeyin kendini göstermesi için bir vasıta, kendini bilmesi için değil. Vasıta duygu ve düşüncelerden ne kadar arınırsa şöûntü de o kadar net olur. Ancak hiç bir şöûntü senin var olan varlığına varlık katmaz.

Çünkü, göstermek olmak demek değildir ; Varolan çeşitli boyutlarıyla tanımak demektir.

Şöûnin ışıkları ve şöûnün aydınlığı onun mevcudiyetinin isbatıdır. Kendisinin görülüp-görülmemesi varlığı ya da yokluğu için şart değildir. Görülse de görülmese de o zaten vardır.

Tipki rahmetin Hakta varlığına delil olarak özde hissedilmesi gibi. O, yaşanan bir manodur görülüp gösterilecek bir kavram değil. İzarab da öyle ; Şöûl benliğine dönük yaşıyorsa acı çeker. Neşoiri Hakka teslim etmişse acı biter, çünkü ayrılık kalmamıştır. Benliğinden kopması şöûl ezi nedeniyle iyice bençillemişse yeni anıları kendine davet

eder. Rahmet varlığına her zerresindedir ve lakin güç
ve kuvveti kendi nefsinde ve karşıındalıklarında parlar, özün
özüne temelli dönünceye dek.

Prüyeden ne uykudan uyanmak için İskenderin kalbat
kulcuyla benliğin ikilik kördüğümünü keşmek perelidir.

Aksi tahtında yaşamadaki her olay, ilişki, duygu
ve düşünce düğümü iyice çözülmez hale getirir;
Her şey kendi zıtlığı içinde o hayali ve göresel
düğümde körleşir.

Düğüm pistini acı da kederde temelli gider.

Gönül hâlden hâl'e getiren gönülden tecelli eyler.

Hakkı pehdini bötül gider; ikilik ebediyen diler.

Ne iyi-ne kötü, ne güzel-ne çirkin, ne pistlik-ne kenizlik kalmaz.

Ne peçmesi-ne pelecek, ne mäsiva-ne ukbâ, ne kimlik-ne kişilik

kalmaz. Ne suzba-ne pünaha mukatab varlık kalmaz.

An'ıdaki hakikat gönülden tecelliye aittir ancak.

Bedenler deşil, " her nefis ölümü tadacaktır "
şeklinde bildirildi; Her bir şey izafi benliğinin yokluğunu
farkendeliğine ve hazzına davet edilirdi.

Gönülün peçici bir müddet için kendisinden vaz geçmesi
ile nefsin benliğinden ölmesi aynı şey deşildir. Peçici olarak

kendinden geçen gönül nefsin ilk göz kırpmasında hayattaki
geri döner. Nefsin ölümünde dönülecek zaman ve mekân kalma-

mıştır. Nefis sükûta varmışsa Varlığın Farkendeliği
Varlığın kendisidir.

Her boyutun idraki ve daveti farklıdır. Hakken hakka
daveti hakkladır.

Gönülden hakikat ne ondadır ne bunda

o ancak kendi gönülündedir kendi ruhunda.

Her yükün altına girmek için benliği sırttan atmak lazım. Ger çör ki her gönül aynı hafiflikte değıl.

Hakkın sudiklerini kuskamp kimseye paylaşmadığı şeklide dile petirilen ifade haksız bir söylesidir.

Paylaşmayı sevmeyen sevgi benlikli sevgidir.

Hakk Tealâ Hz ise benliksiz, koşulsuz ve karşılıksız severdir.

Bütün ikili temoslarda - insanlar ya da hayvanlar arasında da im-
i ilişkisi bozan şey senlik-benlik çatışması, sevginin, sevgil-
nin ne nimetin paylaşılmasınıdır. Hakkın kulunu
kulle sınaması da bu anlamda olup senlik-benlik perdesi
özün safiyetini bulandırma bir tortudur.

Özün özüne ermek için aşkı bencil bir dürtü olmaktan
çıkarmak gerekür ki koşulsuz ve karşılıksız sevginin hakikatine
erilme ve sevgi bir rahmet olarak âleme yayılan.

Neşânî olmayan muhabbetde acı çekilmez, kederlenilmez.
Zira, sevgi özde olduğı^{sihi} berrak ve safdır. "Denize boşalan
billur gibi. Âlemde yayılan pürnur gibi".

Ey sevgili! Hakkın emrini aşmana gerek yok. Emrin
kendisi her an yeni dir is ve oluşt zaten perçehleşmektedir.

Şahsına mesaj bekleyen nefse varlık verendir. Onu
şayrı kendisi ağı göreindir.

Gönüldaki kalabalıktan kurtulmaktan Bir'in bilipî bulunamaz.
Maddi ve manevî her beklenti ve bağ benliğe dönük kalabalığın
sebebidir. Bedenin tek başına bir yerde kalması kala-
balıktan kurtulmak için yeterli değıldir. Gönüldaki çanak
boşalmadan içine hakikat suyu konulmaz. Zira, o zaten doludur.

Korku ve ümit kapıya varıncaye kadardır.

Kapıda benliğinden soyunmanın korkusu da ümidinde diler.
Çünkü zıtları taşıyan varlığına hakik kapısında teslim etmiştir.

Yoluna çıkıp durdurmaya çalışılmazsa trader Lokomotifin
karşısında ezeceği bir varlık bulamaz.

Her iş olursa çıkar yeterli bir yolculuk emnasında olursa
caktara dalıp özünü unutmazın. Bu oyahatta asıl

bilinip, pözlenecek olan insanın bizzat kendisidir.

Kendini bilen hakkı bilir. Nasıl ki kendini bulup,

bilmek için kendi dışında bir şey gerektir değilse, özde
topluca mevcut bütün mânâlar sorgulanan her şeyin cevabında
içinde barındırır. Varlık sırası kendi özünde başka bir yerde

değil! Orada bulunmayan huzur ve oükünat
içinde hakkı hakla yorarsın. Merakın devam ediyorsa
nefsin varlık-yokluk dürtüsünü taşıyor demektir ki zihin içinde
lemeğe başlayınca gönüldaki huzur bozuktur, deniz taşmağa
birer köpüğün peşinde koşmaya başlar.

Denizdeki köpük kavramlarla sınırlı kayıt altındaki teişisel
varlık temsil eder. Kumsala vurmak suretiyle kendisine pöresel
varlık arar. Benlikli aşkı temsil eden ve mitolojide denizin
köpüğünden yaratıldığı ööylenen Afrodit gibi.

Kumsaldaki sevgi, benlikli sevgi olup bireriyi dualiteye davet eden
Deryadaki sevgi, benliksiz olup bireriyi özün özüne davet eder.
"Karışık sudan" yaratılmışlığın mânâsı da budur.

Benliksiz mukabbele varmak için benlikli aşkı tadmak yaratılışın
bir cilvesidir. Asıl olan arısıyla hemdem olmaktadır ki, Kumsalın
denize, benlik-benlikten bir'liğe, zamanın kayıtlarından anın hakikatine
geçildir.

Taşan denizde köpük aramak niye
Hakikat bulan döner özün safiyetine.

Gönül teknesinin başlı olduğu her şey derize açılmasına mâniadır.
Bağlarından kopmuşsa o zaten engra denizdedir.
Her şey emâ nasıl daktîpina pârâ defîşir.
Eğer daktîpinde halkı pörüyorsa halk Hakkı pörmene engeldir.
Eğer Hakkın tecellisini pörüyorsa özüne ermene vesiledir.
Eğer gören ve pörülen kendisiyse suretin hakikati belirmiştir.
Azim ve payret kendini dilinceye kadardır. "Kulum Bone
rafîlelerle yaktasır". Ferisi kendiliğinden oluşur.
Bireyin payreti defîle İlahî taktirdir mertebelerdeki mârâlar
yaratır. "Ben kulumu sudîpim an onun gören gözü, işiten
kulağı, söyleyen dili olurum".
Hakkın kulumu sevmesi kulunda tecelli eylediği sıfatlarla ona
sıfat cennetini yaratmadır. "Feryad eden kulumu kurban
olayım, kulumun kulluğunda kulluğa varayım".
Gönülden yaşanan nânâ zaman ve mekân kayıtlarından
bağımsızdır. Zira gönül ne varlıkta ne yoklukta o,
muhabbetin aydınlatığı tecellîdedir.
Birey kendi nefsiyle hesaplaşmayı bitirdiğinde huzur ve
sükûna erer. "Hesap sorucu olarak özbenliğim sana yeter".
Huzur ve sükûnun sabittliği ve zaman niimtin olur?
Bilinmezliğin perinde koşmayı bırakıp hayal ve fantaziler
yerine yakın perçepi kendi özünde bularak!
Hakkdan payı her bir şeyin mevcut olmadığını yaşayarak.
Nefosne farklı âlemlerde vücûd aramayarak.
Âlemlerin hepsinin pöntün bir yansıması olduğunun farkına vararak.
Her kavram ve tanımlamanın özdeki anka kuşunu avlamaya
yânelik zihnin bir tuzağı olduğunun bilerek.

"Şahid olarak Allah kendine yeter" sırrı Detiridjinde
şahitlik sıfatına da Zât'ın kendisine mal edip, nefis te
hiçbir mülk bulundurmayarak. Ki sıfat Cennetinden
de Hakke Hakke dönülsün.

Kim neye imân etmişse imân ettiğinin ne aynı ne de payıdır,
"hâ ilâhe" zikri, özü herhangi bir şeyle identifiye etmemek,
onu kayıt altına aldmamak ki Allah'tan maada hiçbir
şeyden düşsün. Bu hakikatı yaşayarak başka hiçbir
şeye gereksinimi yoktur. Hiçbir âlemde kendine vücûd aramaz.
Zira Hakk hepsini kendinde ihata etmekte, hepsine o can
vermektedir. Veren dururken verilenin peşinden koşulurmu?
Cennet de Cehennemde Önem halk ettiği değilmidir?

Cennet ya da Cehenneme girecek bir vücûdun varsa ve o
Cennet ve Cehennem Sahibinden ayrı bir vücûd ise, o birey
dualite, "fizli şirk" içinde değilmidir?

Hakkı kendinden ayrı gören ve nefisine vücûd arayan Hakke
nasıl fânî olsun? Ona kendinde ermeyen Önemte nasıl
dâki olsun?

Hepsinin hakikatını kendi gönülünde ara. Kendi dışında
arayacağın her şey seni avandırmaktan öte bir mânâ ifade etmez.
Bir âlemden geçip diğer başka âleme gitmiyoruz.

Kendi gönül penceresinden ne görüyorsan âlem odur.

Âlemler olarak bilinen herşey Hakkin bir görüntüsüdür.

Zira Hakktan gayri hiçbir âlem yok.

Önem nurunun yansımasıdır her mânâ gönül sularında,

Hakke ermek Hakkı sevmektir

Hakkı anıyla Hakke dönmeektir.

Yek bir tecelli var âlemlerde, birden fazla değıl.
Yek bir gönül var tecellide, birden fazla değıl.
Yek bir ruh var suretlerde, birden fazla değıl.

Nefsia yedi hâl'i, yedi mertebesi, yedi görünümü vardır.
Bunların yedisi cehenrem hâl'ine, yedisi Cennet bilincine ağılar.
İkizinci cennet her zıtlığın ötesindeki nefis-i sâfiyedir.

Zorluk ya da kolaylık insanın inançlarından doğar.
Zor olduğuna düşündüğün şey senin için zordur.
Kolay olduğuna inandığın her şey öyledir.
Mutlu olduğuna inanıp huzura kendine davet ediyorsan
huzurlu ve mutlu olursun. Mut sızlığına inanıyorsan kimse
sana yardım edemez. Kendi inânındır sana hâlî yorutan.

Gönüldenki sevgi nurudur âleme sevgiyle bakaran.
Gönül karardımı herseye kötümser bakar
Gönül arındımı herseye aşkla bakar
Gönül bencillik kavandan yıkamadan
ona sâfiyet duvapını giydiremezsin.

Alınanlık senlik-benlik perdesidir. Herseyi farkı forme gâflelidir.
Ferçeh bilgiye, hikmete ulaşmak için bildiklerini terketmelidir.
Âline desenki, - Sel Allah'a şidelim! - Canımı vermeye
hazırım diye cevap verir. - Ancak şortım odurki, öğren
diklerini ve öğrettiklerini unutmalısın! Bilmenki ardından
kim şedir?

İnsan kavramlarına kuludur. Öğrenip öğrettiiyle kendini
kayıt altına alır. Onu terket denildiğinde benliğini terket
denildiğinin farkında değıldir. Can vermeyi bedenden ayırmak
olarak alabilir. Ruhun ölümsüzlüğünü kendi değinde arar.
Bilgisi ve zantarı özüne perdedir.

Kendi dilpisini terk etmeyi imân ve işânı terk etmek gibi addeder.

Ârifin gönlünün huzuru ve sevgisi âleme yayılır. Zira onun gönlü bütün gönüllere ocessiz ve derinden açılır. Kim ki kendi özünü bulur, bütün gönülleri gönlünde bulur. Kararını bir gönül bulursa oruda muhabbet nuruyla aydınlanır. Çünkü âlemlerdeki gönlün özü "bir" dir.

Farklılık, tecelliyi yaşayanın kendisini farklı bilme yanılmasıdır. Kendi ve başkaları olarak tanımladıklarının "bir" olduğunu özümseyememesidir.

Herkezin ve her şeyin suretine bakıp o bakışı gözüne perde yapmasıdır. Eşyanın hakikatini şahid olmamasıdır.

Her kim kendi suretini "ben", karşısındaki sureti "sen" olarak yaşıyorsa "tevhidi" yaşamıyor demektir.

Her türlü zorlama ve kavram kargaşasından uzaktır. Cahat bürhan kendini kendi haline, Hakkın inayetiyle kendini bulursun özdeki tek tecellide.

Ruh özde tek'tir, büründüğü suret piysilerine aldandıp Onu, sen - ben - o diye adlandırmak haklıdır ?
Ona mürid şune mürid demek gerçek midir ?

İsimler tecelli eyleyenin zenginliğidir.

İnciden takılara bakıp zerdanlık, küpe, yüzük demek inciyi inci olmaktan çıkarmaz. Aramdan arayandan gayri değildir. Onuk ile maruk "bir" dir. Bu nedenle "nefsini bilen Rabbinu bilir" denildi. O halde hakikat dışta değil içte.

İçte - dışta dırdir tecelli oahibünün gözünde. Birey, hayalinde programlar kurulmuşa mevcut olana okuyamaz.

Yaşanan her olay bireyi kendi hakikatine kavuşturmak içindir. Huzursuzluğun nedeni kendini bilmemektir. Özün kendisi sâfi huzur ve sükûnettir. Senlik - benliğin bulunmadığı varoluş mutluluk ve selâmettir.

Ey Sepili! Varlığın ya da yokluğun fark edilmesin
o zaman kendi özünlesin.

Arınmışlık "Fakruriyet" tir. Sontik-benlik kafesinde
Zapt edilmeyen nefis-i sāfiye varolduğu gibidir. Kicli-teniz
Zannından da soyunmuştur. İkiiz, kavram ve zıtlığın
ötesindeki özünde sāfi huzur ve muhabbetler.

Tanımlanabilir her mânâ "Fakruriyet" değildir. Perçek fakir
kendi hiçliğini bilmez. Zira, hiçliğin tarifî dahi bir kalp
ve renktir. Bu nedenle nurun rengi yoktur. Her renk
bir sembole ifade eder. Renkler algılamaman çepnisi olup
fören ve fönüleni elzem kılar. Ne var ki idrak edileme-
yene idrakla erişilmez. Çünkü idrak de gönül pencere-
sindeki bir fönüştür. Fören olduğu müddetçe fönülen vardır.
Fören ve fönülen ikileninde öz renklere bürünmüştür.

Fakruriyet her fönüsten arınmadır. Özün özü fönmesi
suretle deşie, kendinden kendinedir. Nurun aydınlığı,
farkındalığın kendisidir. "Rabbî dāpe tecelli ettiğinde
baygın düştü", bu manayı dile getirir. Fönis sahibi
baygınca fönren ve fönülen ikileni diler. Baygınlık kendi
hiçliğinden de arınmaktadır. Ne düsta dağdaki tecelliği,
ne de ıste benliğindeki hiçliği tanımlanamaktir.

Dünyadaki görünü kalkanca ne surette dāp kalır, ne de
dāpî görücek bir varlık. "Ne ki fönün, duydu, algıladı
o mutlak değildir". Fönünen her şey izafîdir, mecazîdir.

"Nereye dönersen Önun vechini fönürsün" beyanı
suretten fönünümüne deşie, o suretin hakikatine dikkatleri
davet eder. Arayan arayanın kendisidir.

Kavramlar ne suretler uyku âleminde belirir.

Zira rüyada gören ve görülenler vardır.
"İnsanlar uykudadır ölüme uyanırlar" hadisi şerifi bu
mânâları da kapsar. Ölümden kasıt senlik-benlik
zannından ayılmaktır. Hakikate "uyanmak" öze
varmaktır; Özün farkındalığında öзде varılmaktır.

Hakka ermeyi dileyip de ermediğine inananlar,
kendi algılamalarınınca "Hakka ermek" kavramını ve
bunun tanımlamasını icad ettiklerinden ve bu hususta
yeterince fantezilerle bestediklerinden nefsin pasamak-
larında zerlayıcı ve yanıtıcı zann üzerine devridaim
ediyorlar. Hakka kavuşmayı kendi dışlarındaki bir
varlıkla birliklilik olarak düşünüyorlar. Her zannın ve
düşüncenin ötesinde O'nun kendi özlerinde yepene mevcut
olupunun farkına vardıkları ve özümledikleri an nefisler
huzura ve oüküne kavuşur.

İsîfâ kendi aydınlığını oradan payı kim gösterebilir!

Gayet ıvık aydınlatıldığı esyaya bakışında kendini o say
olarak tanımlarsa, "göresel benlik" şeklinde nefsini kayıt altına
aler. Birimlik tanımlamadan tanımlamamaya, hiçliğe
çıkmaştır. Herçelik hiçbir zıtlığın bulunmadığı özgürlüktür.
"Fakrîyet" in hakikati ve nâsîni budur.

Yalanın peşine takılan o yalandan zevk olamaz. Her zevki
zevklere terkeden kendi hakikatına varandır.

Heylânen hakikotini yaşayan onun suretine bakmaz. Jelileki
görüntüyü heyâlâ olarak tanımlamaz zira, bakışları kavramlara
takılıp, kaynar. Bireyin kendi görüşüdür ögünü görmesine
yepene engel. "Uykudan uyanmak" izâfî görüşün sınırlandırma-
sından sırrındaki sencez ve omursuz farkındalığa geçmektir.
Huzura ermek için Hakkın inayeti yeter.

Hikmet matbu sahifelerde deñiz gövüldeli sayfadadı.
Huzur kendi dışında deñiz kendi içinde. O, biriki
ne içte ne dışta, her yerdedir.

Bütün fenerler söndürü pörülecek bir şey kalmaz deryada.
Öñ kendi hakikatınlasın gönlün nurunda.

Boşalmış kapta lezzet arama. O ne tatlıdır ne acı,
Ne artar ne eksilir. Herşeyden boşalmış gönül
Fakruriyetin huzurunu bilir.

Denizdeki dalgaların kabarmasından, kayalara çarpıp
parçalanmasından denizin zarar pörmesi mümkündür?

Ne kadar kuvvetle eserse esin 'hâl fırtınaları' deryanın
sabitlik makamı deñişmez. Hâl'den hâl'e dönüşen
satihtaki görünümüdür dalgaların, öz deñiz.

Nice nehirler dökülse deryaya onun varlığı ne çoğalsın, ne az-
alsın. Ne de akıp gelen dereki çeşni farklıdır diye reddeder.

Herşeyi kucaklayıp kavrayan gönül ne yücedir.

Kavramlardan özgür gönül ışık gibi lâtiftir.

Güneşi pörünce çiçekler açar. Aydenliğin huzuru

kapanmayı deñiz farkındalığa açılmayı yoratur.

Kapanan herşey kendi perçepini tamamlayıp kendinden

korkandır. Örtünen taassup, hakikatı bir şekil

ve normdan ibaret pörmeğdir. İsterse o pörüs dinsel

bir kostüme bürünür, isterse dahi inkar elbisesi piyindir.

Hiç farketmez. Her ikisi de zamanın parıltısından çıkar.

"Piyisini temiz tut" zamanın kirinden. "Ey piyisilene

bürünüp oasınan, kark", hakikatın yalen aydenliğine.

Benliğin ağırlığından kurtulmak "an" meselesi.

Yeter ki hakikatı dile cam gönülden.

Mânâ âleminde Hz İbrahim'e canını ver denmedi.
Canından da daha değerli İsmail'i kurban etmesi
bildirildi. Ne bıçak boynu kesmedi. Zira o can
beden değildir. Bedenden de değerli kendi bentliğindedir
"Koc" un görürümünde.

Husun özünde ne bentliğinin varlığını ne de yokluğunu
bulmuyorsan, kurban edilecek bir şeyinde kalmadı demektir.
O halde, "kurban" karramında kurban eyle;
Hur ile nur el her demde!

Âlemin her zerresi bir seypilidir

Zira her zerrenin kendisi bir tecellidir.

Sebeplere takılan olaylarda nefsinde bir rol arar.

Calluda taş atar. Hiç bir rol üstlenmeyen kendi
özünde olduğu pibidir. Zira, her cilvoden azadedir.

Fatırın ne vacıfı belli ne yokluğu. Ne rengi belli
ne renksizliği. Ne sentliği belli ne bentliği.

Bir taş atıldıysa o taşı atan fail nefsi değildir. "O taşı
'sen' atmadın!" Sen-ben yok, Haktır fail olan
varlığın her mertebesinde. Benliğinin yokki kimliğinin olsun.

Varlığın yokki varlığın şürah olsun. İraden yokki
eylenin senab olsun. Zıtların tahakkümünden
kurtulanın sırasında ne şeytan vardır ne meleki. "Rabbimle
öyle bir vaktim vardır ki, o'arı ne müsel peygamber pızer, ne meleki".

Denizdeki farklılık ağır senlik-benlik zamanı. Ağ delindimi
bütün bahklar deryededir. O "ben" dediğinin "sen"
olmadığını görüncü hiç şaşırma ey gönül. Aşıl şaşılacak
şey O'na sen-ben diyebilmen. Ah şu gönül neler
söyler. Ne söylerse gönülden söyler.

İşğin aydınlatıp, esyada kendi kabiliyetini fõrmosi gibi kâmil de kendi kemâlatına pörün kemâlat aynaında.

O ayna kendi fõnlüdür ey sevgili!

Gõreselliği umursayan huzura varamaz. Benlik kendi fõlferisinin pesinden koşturur. Fõnüel imaj ve suretlerle doluyken ordan pörünen de şekil ve kavram olur.

Fõnüel kendinden peşimini boşalan havuza serin sular akıtılır. Sâfiyet sadırvanının sularına muhabbet tapır.

Ne varlığı ne yokluğu belli olmayan pütür kokusu fõnüellere yayılır. Gâldestedir nefsi kendinden peşiren.

Sevgi insanın içindedir. Onun akışına koşullara bağlanmak hak deşil. Ebedi huzur koşulsuz muhabbettedir muhabbetin hicaretinde deşil.

Nefisini bir kalem gibi yazar'a teslim edendir hakikate yörelen.

Neyin yazıldığını umursamaz benliksiz kalem.

Sahifelerde peşirir kimsiksiz hikmet satibinin dilediği gibi.

Ululhiyetin aynasıdır kalem, Feyzini Hakk'tan alır.

Kalem ve fõnüel birki mânâda aynadır.

Akıl nuru fõnülden yansıdımı aydınlığı hikmet olur kaleminden aktseden.

Zannındaki karramlara baktıkça özündeki cevhri fõrmeşip lütüf ve kahula avunur insan.

Tohum toprağa düşmeden ürün elde edilmez

Varlığın oianı belirmeden Subhanın hikmeti bilinmez

Hakke yürümek için ayakla bas şart deşil deniş sevgililer

Bedenini deşic benliğini fõmki namoiz bir şekid olasin

Özüne şahiddir fõnüel nefsin Fakruriyeti içinde.

Bu şehadette ne söylenir var ne söylenir.

"Tek" in kendinden kendine tecellisinde kimdir söylenir?
kimdir söylenir? kimdir seven? kimdir sevilen?

Tek bir "can" dir varlığı birleyen

Tek bir "an" dir onsekizbin âlem.

"Kalemle öğreten" in sözündeki feyzini izle
Subhanın hikmetini kendi sözünden dinle

Sensiz-benzînin yokluğu olan fakrurriyet nurun farkındalığında
sâfi varlık demektir. Özne ile neşenin belirmediği
varlık. hiç deşismeyen hakikat demektir.

Sureti, şekli olan herşey deşişime aittir. Ne var ki her
suret ve şekilde Öndan şayr deşildir. O ne ayndır ne
de şayr'ın ifade ettiği mânâ budur. Belkide özdeli
derinliği en püzel ifade sâfi sevgidedir.

Seven ve sevilenin belirmediği muhabbetir O

Her seven ve sevilende sureti muhabbete dönürendir O

Hem yazandır hem de kalemdir O

Hem sözündedir hem de sözünde söylenendir O.

Hem varlığı hem de yokluğu ihya edendir O

Varoluş - yokoluş ufkuunun ötesinde özgür hakikettir O

Bireyi okudularının dışına çıkaran şan ve yorumlarıdır.

İnsan kendi özbenliğini okumaya davetlidir.

"Şeliniz isteyerek ya da isteniyerek" bu davetin özüdür.

Şelen ve şidenin mevcud olmadığı cilvede ;

Yoktur mevcud ancak O

Yoktur ilâh ancak O

Sevgili dediki; Ben pönülsüzüm. Velâkin her
pönülden pönürüm.

Ne bir isimim ne bir cisim. Velâkin her kim ne cümde
surete dörünürüm.

Ne aşırım ne masûk. Velâkin her seven ve sevilendeki
doyumuz oluyum.

Özümün mănâ sularında hem mănâ öncesi hem mănâ
hemde mănâ sonrası vardır.

Özümün cilvesinde hem mecnunluk hem Leylâlik,
özümü bütünüyle özümsemek vardır.

Testimiyetin hakikatında hem sarhoşluk hem ayıklık vardır.

Hiç bir hâlî umursamayanda hakikatin pözlemi vardır.

Perdedeki pöt pelerin senlik-benlik oyununda hem ceza
hemde niikofaat bekleyen vardır. Siluetler perdeden

silindirmi pönül ekranında nurun yalen aklefi vardır.

Oluşan hiç bir işte ne bir kahraman ne bir sebep vardır

Velâkin her fiilde failin kendisi vardır.

Şu âlemde pönürümünde her renk kumaş vardır.

Velâkin hangi renge boyanursa boyanın hepsi iplikten dokunmuştur

Öncesi nasılsa şimdi de öyledir. Şimdi nasılsa sonrası da öyledir.

Afırlığı olmayan her afırlığı taşı. Farklılığı katmayan her kati toyn.

Söz diken dönmeyen pönüldenki sessizliğin hikmetini bil.

Sözün diken dönmesi hakikati tartışmaktır

Pönüldenki sessizlik hakikati yaşamaktır

Kulağı olmayan her sözü Hakktan işitir

Dili olmayan her sözü Hakktan söyler

Hiç bir tarak kendini özümsemekle bir deşpildin

Koyukla gezinmek denize dalmakla bir değildir.
Xehirlerin koşuşturması denize varmak için
Pönüllerin susuzluğu özüne dalmak için
Her noksanlık ya da fazlalık zihnin algılamasıdır.
Hâlin neyse bilki ihtiyacın da odur.

Bireyin deneyimlediği mânâyı ancak kendisi bilir
Hiç bir deneyim birbicirinin taklidi değildir.

Hakikat hiç bir deneyimle tahditli değildir.

Sonsuzluk ne sınırsızlık her "an" yeni bir "iş" ve
şöhrümste olmanın peresidir.

Her "an" oluşan "iş" kendiliğinden, hiç bir zorlama
olmaksızın gerçekleşen fiildir. Demek gibi.

O fiili kişisel dürtü ve beklentilerle yorumlamak
onun özünü tanınamaktır.

Farklılığa düşmenin sebebi budur.

Şeylerle ilgili plan ve programlar hayal etmek yaşamı
ertelemek demektir. Hayatı her "an" olduğu gibi yaşamak
hakikati tanımak demektir. "An"ın farkında olmak
Varlığın farkına varmaktır. "An"ı a sahiplenme yanıt-
lıdır bireyi anın dışına iten.

"An"da mânâyı yararken pösterilen hazımsızlık benliğinin
şöbeğindedir. Mânâdaki diyet gönlü zorlayıcı zan ve
tartışmalarda doyurmamaktır. Özü hatırlamak hiç

bir norm ve şekle bağlı değildir. "Ayakta, otururken, yator-
ken zikrederler" diye mânâyı açıklanmış kutsal kitab.

Bir gün Hakkın dostuna sormuşlar "Hakkla yaşamı

nasıl sürdürüyorsun?" diye. Cevap vermiş "Acıkınca yiyor,

uykum gelince yatıyorum. "An"ın şerefini anıda edâ ediyorum"

Ey Gönül! Hayata olumlu bak ki sular tabii haliyle aksır.
Herkez onu özümlediği gibi tadır.

Kimi onda bir lezzet bulur, tattıdır o der.
Kiminin ağız ağıza çalar, acıdır diye tarif eder.
Kimine göre bir davranış doğrudur, güzeldir.
Kimine göre aynı davranış eptiridir, çirkindir.
Kim nasil görürse ona göre öyledir.

Yorumları zan sahiplerine bırak. Yaşamı gönülden bulduğun
gibi yaşa. Kendi içtenliğiyle; Tecelli eylediği gibi.

Ne söylenirse onun zıddı karşısına çıkar
Gönülün sessizliğinde varlığın kendisi var.

Kim hangi elbiseyi kendine uygun görürse onu giyirir;
Hangi nâniyi davet etmişse kendine onu tadar.

Herkezin zevki kendi gönülünde. Vardıği seyreyle sessizce.

Ne yeyip içiyorsan odur bedenin. Neye niyet etmişsen
odur hâlin. Zerre kadar yönelişinin karşılığıdır her işin.

Sabataın güzelliğini pünerele birlikte yaşa.

Gün ışığında mektabı başuna arama.

Hakikat kımşulmaz yaşanıdır. Kurbağalar karanlıkta bağırır.
Kim neyi zannetmişse zannundakiyle avunur.

Hayat ve feresellik âleminde zannen sohbeti bol olur.

Doğada herşey işlevini yorumsuз yürütüyor. Neyin, nedenini
tartışan bir canlı gördünmü tabiatte, iddia sahibi denlikten başka?

Deliyeye sormuşlar; - Put nedir?, diye.

-Düşünmüşün herşey puttur, diye cevap vermiş.

Akullıye sormuşlar; - Varlık nedir?, diye

-Düşünüyorum, o halde varım, demiş.

Düşünce dünyaya olan pözleridir. Bakışlar deşir. Deşince düşünce de deşir. Deşince uşrayan hiçbir şey mutlak deşildir. Mutlak olan hiçbir düşünce kalbine sışmayan ve hiç bir zaman deşirmeyen şerçektir.

Karramlar şönlün kilididir. Kilid kırıldı mı şögüş şerçiler. Kış; ne kadar bilşizse o kadar çok konuşur. Çünkü bilgi ihtiyacıdadır. Konuşarak ona sahip oluncaya şine şanneder. Her anlatım konusunu şerçektir uşahleştürür. Şönlük kabı şereksiz şariflerle doldurulur. Oysa şitler şerşerinin şynasır. Şözden dönüp deşizliğe dake öşünde, huzur ne karramlara sışmayan bilgi ordadır. Şireyin kendi kendine yaptığı boşluğu hiçbir şeye yapmaz. Şöreselliğin önemsenmesi, özbenliğin özşürce şaşanılmanmasıdır şikentilerin ana sebebi.

Ey Dost! Aradığın herşeyin cevabı kendi şönlünde. Kimşerin şannına kucak açma; kendi şihnin dahil. Huzura ermek istersen hiçbir şeye talib olma; Huzur dahil. Ölemdeki bütün şürültü alıp vermektir şıkar.

Şeyşeye korşılık bekleme. Onu şönlde koşulsuz bulmadın mı? Derlerki; Çatışmanın başladığı yerde paylaşmak biter. Şüphenin başladığı yerde şüven biter. Nusumetin başladığı yerde aşk biter. Bütün bu oldu-bittiler şenlik - Benlik âlemi içinidir.

Şaşı mukabbet ne şönl dostluğu her şitliğin Ferbkindedir. Şerçek şeyşinin ne başı ne şonu vardır. Özdeki dostun ancak dostluğu vardır.

Ey şüzel insan! Şensin o dost. Şensin şerçek.

İnsanlar sevgiyi ve sevmesini bilmediklerine inanıyorlar. Ne vakti, sevginin duodite içindeki deneyimini tadumkyorlar. Ögterindeki sınırsız ve sonsuz hakikatin safi sevgi olduğunun farkına var-
dıklarında kasılsuz ve karılsız muhabbeti yapıyorlar.

Deneyimleyen olduğu müddetçe her bir şey mutlak değildir. Zira, deneyimin kendisi de deneyimleyen gibi peşicidir. Deneyimi gözlemleyen ise failin hüviyetini bilip, deneyimde senlik-benliğe rol vermeyendir; olan bitene tamkklık edendir. Ne mevcudiyet duygusunun bulunduğū ve de yokluğun olmadığı bir tamkklık bu. Öyleki, tamkklık kavramı dahi peşicidir. Hakka Hakke tamkklığı kendinden kendinedir.

Nurun özdeli varlığı huzurdur, kimliksiz.

Mutluluktur sakıpsız. Özpürlüktür zincirsiz.

Huzurun rengi farkındaluktur bir renk.

Renksizliğin perdesidir her renk.

Ne ayna var ne de aynada bir suret.

Ne zaman var ne de zamana mahkum sirenk.

Kendi icadı olunca zaman, sırcına hasret ziyandeder insan.

Ölmedeki her zerre bir derri daim içindedir ork ile.

Nurun aydınlatığı her şey bir titreşimdir halk ile.

Görünmeyenin görünümüdür tecelli; Bilinmeyenin bilinirliği "İzli bir hazineydim, bilmeyi diledim" iradesi kendinden kendine muhabbetin cilvesine tamkklık eder. Bilinip tanınmayı murad ederindir kalem'in yazdığı her bir eser. Açık bir kitabdır insan ekber gölgesiz nurun farkındalığında, senlik-benliksiz sevginin çağlağı olarak.

Şehâleden döktülen sular "ne olacağını ben" demeden kendi-
lerini yarıdan aşırı bırakırlar. Tek bir damlanın diğer re-
rinden farkı yoktur kimliğin yokluğunda. Boyuna geçirilmemiş
bir boyunduruktur. Şahsiyetin parkılık zanaatı.

Karantın içinden doğar mehtap. Hicliğin ceherinden
yüksektir tevhidin fazileti.

Aşk esası renksiz olsa da hangi isme boyanmışsa gönül,
o renkten görür bütün âlemi

Işığın aydınlatığı şeyi görüp bilmesi için esyanın yardımı
ihtiyacı yoktur. Aydınlığın zuku ile şey görünüp bilinmiş
olur. Işık aydınlatığı şeyle beraberdir ama aynısı
değildir. Işık yokse esyanın belirişi de yoktur.

Işığın aydınlığı kendi varlığındandır. Işık zukur etmedikçe
esya zaten yokluktedir. Esyanın ışığın zukuruna dile-
miş olması için onun ışıktan farklı bir mevcudiyetini gerektirir.

Oysa yoklukta olanın dilekte bulunacak bir varlığı da
yok demektir. "Allah dilemedikçe siz bir şey dileyemezsiniz"
bu sırrı askılar. Bu halde farklı bir varlığı bulunmaya-
nın tercihi de yoktur, dileği de. Hakkin biliniş tanıma
dileğidir süret ve şekil olarak âlemde görünen. Tecelli
nurunun aydınlığı zukur etmeden hiç bir şey görülmüş, hiç bir
mânâ yaşanılmaz. Oluşan her iş Ö'nün takdiridir.

"Hiclik" tabiriyle ifade edilen mânâ bireyin kendisini Önden
farklı bir mevcudiyet gibi tanımlamayı terkedip, şehadete geç-
mesidir. Ancak bu terkediş dahi Ö'nün dilemesi ile gerçekleşir.

"Allah dilemişine hikmet verir" bu perçegin sözüdür.
Zira perçeh dileyen ve bireyi özündeki sırta (hikmete)
eristiren Ö'nün hidâyetidir.

Hakikat anlatılamaz. Anlatılan şey çözümlerinizdir. Çözümleyen olduğu müddetçe dereyim devam eder. Sakta olunan her şey kalemim mürekkeble yazılandır. Tanıklığın ne çözümlerin sona ermesi için yazılanların tek bir noktada toplanması gerek ; ilk çıkış noktasında. Zira, herisi o noktadan yola çıkılarak çoğaltılmış ve o noktayı önüle kalem koymuş. Oysa zuhurun çıkış yeri nekte dahi değil, ne de mürekkebin kenarı. Hiçbir şeyin yazıya dökülmediği ne her şeyin yazılmaya hazır olduğu manâ denizi. Her isim o manâyâ işaret eden bir misal. Ne zentlerin, ne düşüncelerin ne de tanımlamaların olmadığı "bilinmeyen hiçlik". İşte umud'suz, korku'suz uçuş. İşte kader ve serbest ugramadığı hemşehrisiz belde.

Hakikate ermenin her şeyi bilmekte eşdeğer olduğunu zan eder insan. Kılığından soyunan fakirin kendi Fakruiyetini dahi bilmediğini unuttur. Benlik yoksa hatırlanacak bir varlık ta yoktur. Tanık yoksa olay da yoktur.

Ancak "hiçliğe" erişen her şey olabilir. Bir şeyler olan kendini o şeyle sınırlandırmış olur. Farkındalık, "birisi" olabilmek değil, birileri olmaya özenti benliğin hiçliğinde gerçekçe sakinliktir ve sakinlik sıfatı da terkettir. Zira, her sıfat bir varlık perestir. Varlık ne yokluk kavramlarından arınma ne ismi ne de sıfatı yoktur.

Dereler ne nehirler deryaya vardıklarında onda yok olan vücûdlarına isim ve sıfat aramazlar. Onda deryayla derya olmuşlardır. Bir insan en yüce mertebeye erdim derse bu beyan, ancak kendisinin vardığına inandığı mertebeye için peşerli olabilir. Bir başkası için en yüce mertebeye daha da yüce olabilir.

Başlangıcı olmayan için bir son da yoktur. Yüceliğin
ne başı ne de sonu yoktur. Renksizliği tanımayan
insan. Föresel kışılığın belirlemesi renklerdedir.
kimileri kakur boyasına boyanmışlardır. kimileri lütf
boyasına karmış, onu sürmüşlerdir. Hakkin boyasıyla
kışılığın boyalarından silinip arınan azında azıdır.
Öğreteler ve varsayımlarla gelmiş senlik-benlik hütyası
öğretelerle gitmektedir âlemden, hüviyetini bilip, tanımadan.
kimileri ya dünyanın zeuti, evrenin bilgilerinin peşindedir
kimileri de ahiretteki yerlerini garantiye almanın ateşiyle
tutmuşlardır; Senlik-benliğe yer olmadığını göremeden.
Çopunluğun ibadeti kendi beklentilerinedir. Kutsallığına
inandıkları mâniâda kendi zantlarındaki bir karramdir.

Öyle duyup, öyle bellemişlerdir taklidi bilgi ve zorlayıcı zantları
Killerinden Cennet umdu ya da Cehennem korkusu alındımı,
kaçı ferçektên Hakka kulluk eder? Mukabek olduğuna
inanılan delirli peçelerin dışında kaçı hiç ecir beklemeyen
peçesini Hak için ihya eder? kaçı yalen peçepi
öğrenip özümsemek için bildiklerini terkeder?

Taklidi bilgiyi terk etmek, hiç okumamak demek değildir.
Hiceleri vardır ki hiç okumamışlardır velâkin kendilerini
zantlarındaki bilgiden kurtaramamışlardır. Kurşajındaki
bilgiyi tasdik etmeyene süphe ve korkuyla bakar insan.
Aleme nasıl bakarsa alemde öyle görünür, bilmez.

Mâniâda sahip olduğuna inandığınız bir şey yoksa,
kaybedecek bir şeyiniz de yoktur. Özgürlüğün özü budur.
Hakikat yazılmış, basılmış, ondan ona ektenlen bir keuren
değildir. O hiç yazılıp basılmamış. Sohbeti ve tartışılmayan,
hiç bir şeyin ona rivâk olamadığı ve hiç bir miselin de onuz olamadığıdır.

Gönülden damlalar... (60)

Gökten inen yağmur bir karşılık beklemiyor.

Güneş dünyayı aydınlatırken ıyıntarını koşulsuz yollar.

Sevgi gönüllere kimliksiz ve yekilsiz iniyor.

Ancak özünü bilmeyen insan sevgiyi bencilleştirip onu senlik-benlik ilişkisiyle sınırlı görmek istiyor.

Kimileri su kaynaklarına kendilerince el koyup bir yudum suyu karşılıksız vermiyor. Ticaretinin yapılmadığı, hiç bir maddi ve manevi değer kalmamış.

Denizde hiç yüzmemiş olanlar denizin kendilerini taşıyacağından habersiz, kendi korkularıyla kendilerini batırmaktalar.

Ancak güven duygusudur bireyi derinliğe teslim ettiren. "Rabbim bana yeter" demek "Öz öze yeter" demek. Ne varki hakkın sofrasına talib çok az.

Herkezin doyurulup, ayrılamadığı bir sofraya, bir makama ne gaye var. Kimilerinin gıdası politika, kimilerinin ki para. Kimileri ruhsal güçlerin peşinde ne istedikleri, ne kendileri de bilmiyor. Kimilerinin eğlencesi âhuret ve din sohbeti mânâyı yaşayan yok. Yeyip-içip özendiikleri kişiliği doyurmakla meşgul; gönülün sessizliğinde ve benliğin ağızda hakikate yönelen yok.

Sevgiyi de kendi bencilliklerine indirgediklerinden askın bir alış-veriş oyunu olduğuna zannediyorlar. Kurallarını da kendi değer ölçütleriyle belirliyorlar. Kurallarına uymayan en ağır cezaya çarptırmağa hazır. Bira, her şeyin onlar için bir karşılığı var. Oysa Zuhurun her kodemesinin özgür sevgi içinde karşılıksız ve koşulsuz mevcudiyetini göremiyorlar.

Kendi zihin ve fontezilerindeki kahramanlara aklı olduklarına
inanıp, zantlarında bulamayınca sükkat kayale uyarıyorlar.
Özlerindeki hakikaten her suret ve kayaldan öte sâfi sevgi
olduğunu bilmiyorlar. Ey gönül! hem varlığın
hem de yokluğun şahidisin.

Halukhat mevcuda
sardığında kendini bulamaman hakikaten zatendendir.
Kendini bulduğunda, kendi diye tanımlanan sentik-bentik
serüvenine göreselliğin iadesidir. Senin yokluğunda
senden seni seyreden Odur.

Denlik-bentik rüyasında
seyre daldığın mangara bentliğinin âlemdeki görünüşüdür.
Hefis kongi kâl içindyse görünen âlemde odur.
Hefis kongi kabın içindyse ya kalur ya da kütuf olarak
tanımlar. Kongi kabta bulunduğuna inanma insanın
sâfiyetini bozmayan bilki arı sudur.

Duygular ve hisler sentik-bentik oyununun ekipmanudur.
Doğan ve ölen düşünceler ve zontardur. Ne doğmuş ne
de doğurmanın hikmetindensin. Kendinle özdeşleşti
dığın her isim bir kalıptır, isterse o isim çok sevgili ve
değerli olsun. O ismin mânâsı delirdikten sonra da yüre
ayaksız-bassız-sentiksiz-bentiksiz-isimsiz sıfatız.

Hayatı yorumlamak ona kendi zamanı karıştırma çabasıdır.
Oysa yorum olmasın gerektir. Ne fazla ne eksik.

Tanıyacaksan kendini tanı. Özün dışında bilinecek
herşey özün perdesidir, bilgi kongi kaynahtan gelirse gelsin.
Ancak kendi hakikatine müdrik olana vârif derler. Kendini bil
meyen semeri bilgiyle yüklü olana ne dendiği malumdur.

Ey gönül! kendini bil gayri her birşey dileme
bu yeter. Oeki, Hikmet kendinden kendine söylen
isimle sâfaten tanıktığına yer yok.

Malumdur ki, bir şeyin nefsi o şeyin kabiliyetidir. Kabiliyetine uygun olarak o şeyde mevcudiyet gösteren ne bütün kabiliyetlerin üstünde olan insani boyut hangi manayı deneyimlemeye niyet ederse nefis o manaya yönelir. Ö3, bu deneyimin gözlemleyicisi ve şahididir. "Öz benliğim hesap sorucu olarak sana yeter", bu taahhüdün mahiyetini açıklar.

Birine her şey o şeyin bilgi kabiliyeti ile sınırlıdır. Dinimiz ne sonuz olanı layıkıyla bilip hamdetmek mümkün değildir. Ancak hakikat denizinde yüzeren manayı özümseyebildiği denize dalmayanın taahhüdü hadmede şey hakkındaki zannından daha ileri değildir. Kaldığı deneyimlenen her bir niyet yeni bir deneyimin davetçisidir. Elenen her bir cevap yeni bir sorunun başlangıcıdır. Dualitede cilvenin sonu yoktur.

Her şey an içinde gerçekleşmekle beraber kendini zaman boyutunda alıplayan senlik-benlik serüveninin kendi hakikatleri müdris olması yine zamana bağlı olmaktadır. Kaybeder kaybeder "Ziyadedir insan" sürüne kaybedecek hiç bir şeyinin olmadığı an zaman boyutundan çıkar ve an'ın şahidliğinde mutlak şekilde dırılır. "Bir an için beni nefsimle bar bar bırakma" temennisinin özü budur. Zira, deneyimleyen ve gözlemleyen olduğu müddetçe senlik-benlik hayali devam ediyor demektir.

Bir an için benliğinizin kaybolduğuna inanın. Kendinizi herhangi bir isimle tanımlamayın. Hiç bir yorumda bulunmadan ne anlamaya çalışmadan özdehi tecellinin yegane gerçek olduğunu kabul edin. Duygu ve düşüncelerinizle monevi bir baskı yapmadan kendinizi özgür bırakın. Şöûldeki Verliğin her işi olunan perhiz gibi yapacağına güvenin.

Her neyse herseye sevgiyle yaklaşıp ama sevgi dahil hiç bir şeye sahip çıkmayın, zira unutmayın ki siz yoksunuz. Şömindeki bu işi ve Teh Varlığı her kademenin her Zerrinde bulunduğuna inanın. İnan, meydan, bitki ve uzaya baktığımızda onların suretleri değil özleri deli o Teh Varlığı için ne unutmayın ki onu gören siz değilsiniz. Zira, siz yoksunuz. Sizi bir sual soran olursa cevabını şömindeki Varlığa verin. Onun cevabını zihninizde depremudur eprimdir diye yorumlamayın. Unutmayın ki siz yoksunuz!

Bütün karmaya bilgi olarak saptırdığımız ve kullandığımız kelime ve kavramlardan İleri geliyorsa, yeni kelime ve sözlerle bu karmadan nasıl çıkabiliriz! Benlik kabindaki tertulusunu bozaltmanın anlamı o kabı yeni kavramlarla doldurmak değildir. Teh bir kelime bütün kelimelerin yerine geçer. Allah de, o sana yetir. Onu kâğıtlara tanıtmaya, sohbetlerle anlatmaya çalışırken bütün karmaya o kelimenin örtüsü olarak zikir eder.

Ölümün hâli budur. Mürid diye peşinde koşuşturduklarınız sözdeki bir manânın görünümlüdür, surete bürünmüş şekliyle. O manâ oğuzunuz! Sizin gönlünüzden yansıyordur her şey. Sevgi diye tanımladığımız her bir şey yine kendi gönlümüzdeki sevginin zikridir surette. "Seven sevdiğinin eşidir", "Seven sevdiğiyse beraberdir", bu hakikati dile getirir.

Deneyimdeki farklılık duygusudur öze senlik-benlik duygusu. Hazırlayan ve zan öleminde nefsin rol b.ötören.

Bütün bu manâların farketildiğini kabul eden ve bilindiğini hepsi özdeki varlığın birer şifasıdır şöminde aynı şekilde ak eden. "Şahid olarak Allah Bâtına yetmezmi!"

Ey Sevgili! Senin mevcudiyetinde sen Hakkı tanırsın
Senin yokluğunda Hakk kendine tanır.

Farklılığın bulunduğun hâlde birden fazla şakid, birden fazla
varlık bulunduğuna yarılışı vardır. Farklılığın kalması
mânâda tek bir varlık vardır.

Entellektüel sohbetin zannındaki kişiliği daha çok bekle
mekten öte bir ne yaradığını söylemek pek inandırıcı gelmiyor.
Çağımızda hakikati duyup bilen çok insan var. Ancak onu
kabullenen çok az.

Özün sırrına gönlün asude ve serin sularında dalarsın. Zira,
gönlü düttün mânâları kapsayan onun bazı bulunmayan deriyedir.
Hakikati özümseyen onun ifade edilebilecek bir şey olmadığında bilir.
Sohbet sentik-benlik serüveninde karşılıklı olarak yapılan bir
diyalog olarak algılanır. Halbuki o bir monologtur.

Söylenen ve dinleyen biridir; fövülden yansıyan ve dilden çıkan
her söz âlemlerin her zerresinden işitilir.

Zihinde beliren her düşünce bir hareket, bir kuyudormadır, denizin
dalgalanması gibi. Köpüğün denizden farklı bir varlığı yoksa da
hareket esnasındaki forûnümü dikkatleri dalgaladaki sıvılara
çeker ve hayali kişilikler birer köpük müali âlemde zahir eder.
Nejînin farklılık zannından doğan sentik-benlik algılanması idrak
merlebesindeki dalgalanmanın sonucudur. Dalganın kaderi
denize ait olmaktadır. Nejsinde de aynı perçeyi gören için kader suru
çözülmesi olur. Zira kader kendisini farklı gören öldüğü müddetçe hüküm
nü yürütür. Varlığı Hakla haklı olanın kaderi de haklıdır.

Dalga mevcudiyet göstermeden önce de deniz vardı, sonra da olacaktır.

Nejs-i sâfiyenin hüviyeti nedir? Nejs-i emmare zorlayıcı bir
şey olmaktan öte nedir? Aynı nefis değil midir ki bir makamdan diğerine
istihlal eder. Bu akış öze bakışındaki asınmaktan öte başka bir şey midir?

Hakkın kendi tecellisidir şifse suret giydiren. Suretin görünümünün zaman ne şekilde sürük olması özün sınırsız ve sonu sınırsızlığına hâşşâ hatâle getirmez. Depişme uğrayan isim ve kişiliklerle, hâlleridir. Herç depişmeyen ise aynı nefsin bütün mertebelerdeki mevcudiyetidir. "Âdem canlı halindeyken ben vardım" dedi yüce peygamber. Her mevcudiyetten önce var olan mutlaka mutlak olan değildir? "Hz İbrahim mevcud olmadan ben vardım" dedi Hz İsa. Aynı hakikat zaman kesitinde ne farklı bir surette dile getiren ruh farklı bir varlıktır? Peygambin kendi şahıslığıdır dalga suretindeki her zikir. Kendi nefsidir bütün cilvanın özü sözü. Herç bir mevcudiyetin dışından farklı ya, kendi hakikatına yönelen bir bakıştan öte! Öze olan idraktır nefsi makam ve mertebelerden geçiren; Hayatî suretlere neşe ve keder elbisesi giydiren. Öz yerine sureti asıl olarak kabul eden uykudadır. Ölümlü olan surettir öz değil! Kendini suretle eş gören beden ölümünde mezarlıkta sureti bekler. Özün ölümsüzlüğünü özümseyen aşkla sevgilinin sınesine döner. Fakat ne surete verilen ad soru yanaltmanın ey sevgili; Özümün hakikati en yüce mârâdan gayri değil. Çünkü öz birdir ey varlığın neşesi. Hakikatin her tertiplenmeden kabul edildiği bir mâna vardır. O da, Mutlak Varlığın tehlîğidir. Her ârif bilir ki, Özünde mevcud olan, varlığın her kademesinde tecelli edip görünendir. Şahsiyet denilen sanal varlık hüviyetin ve özün örtüsüdür. Bu perçefin dışındaki bütün bilgiler, hâller ve mertebeler, onu yarıyanın idraki merkebidir; lütüf ve kahrın hakikatin örtünmesidir. Hikmet odur ki, onu dile getiren ifade edilen mânaya kendisi de kâh olsun, bilgi eradan buradan değil nisbetsiz olarak özün kaynağından akkâfî gâfî gelir. "Ümmilere işlerinden ayetlerini okuyan Odur."

Gönülden damlatlar ... (63)

Bilginin hikmet içinde yok olduğuna bir mânâdır farkendaldir;
Bilen yok. Bilinen yok. Yokluğa erenin ovasızlığına kırsak-
mesi mümkün müdür? Üstü demişti; "ne kadar içsem tecelli
denizinden yine de karmam" Demek ki bir suya var.

O halde su da var, sâki de var.

Bilinmeyi dileme şuurudur tecelli. Bilen ve bilineni gerekli
kılar. Bilen bilgisiyyle kendisini sınırlar. Oysa bilmenin sonu yok.
Muhabbeti dilemenin şuurudur aşk. Seven ve sevileni gerekli kılar.

Seven sevgisiyle aşkını sınırlar. Oysa muhabbetin sonu yok.

Hiç bir çirkinliğin ya da güzelliğin hâlini deyişiremediği, dir
invarı-kâmil. Kişiliğin bulunmadığı mevcudiyette ne
kabul edecek ne de reddedebilecek bir kâmlık ydi.

Hâllerin hiçbiri hakikat deñil. Değişime uğrayan her şey
gelip geçici; Beden gibi, nam gibi. Ziyandadır insan.

Hakikat dışından ithal edilerek eve taşınacak bir

malzeme deñil. O gönül evinde zaten mevcud olan.

Gönüle indirilen kitabın insanın kendi hakikati. Gönül Yusuf'u

nu indirildiği senlik-benlik buyusundan çıkaran Odur,

şâresel varlığına itibar arayan nefsi-i emmare özbenliğine tu-
yuya atar. O gönülkü bütün tecellinin kâbesidir onu,

bir kaç mânâyı oatenden ne beklerir! Gönül Yusufudur

Sırrı hazinesinin başında bulunan. Odur kendi hakikatine sahip

çıkan. Kendini nasıl görüyor ise yaşamadığı

yerinde odur. Davranışların da zannındaki kusurların

eylemeleridir. Bir alkolik kendini öyle algılar. Bir

denizci varlığında denizi görür. Hepsini bir balıktır

öze kendi gözlemlerince. Hiç bir dim ve şifet özü

Sınırlayamaz, onu karamlar kabına sığdıramaz.
Ne bir sarhoşun sen ne de bir ayık. Ne bir azgın
ne de masuk. Suurlu uykudur yaşam. Suursuz
yaşamdır uyku. Uykudan uyanan eridir isimoizliğe ;
Resimoiz, suretoiz hikmete.

Hisbettoizlik ne tanıtoizliktir amâ . kimine göre hislik
kimi ârije göre beşlik . Kesret (cualite) zindanına
hapsedilmişler sanki öz bentliği . Oysa zindandaki her
parmaklık direyin kendi zamanın ürünü .

Farkındalığa rağmen suret ve renklerin göstermesi âlem-
den kaybolmuyorsa, tecellinin kendi alışı içinde kendiliğinden
perçinlestiğinin isbati değildir . Mademki her şey
olması gerektiği gibi geliyor, o halde nerede bir güç bir
şeyi reddedip kabul edecek ? Nerede o tercih, tercih
edene bir varlık verecek ? kimde o kudret gösterisi
âleminden mevcudiyete el çeptirecek ?

Her müdrük kendisi için yazılmış olandan hakikim alacaklar
Varlık kitabına Hakka veren Hakla bir anlayacaktır .

İnsanın yüku kendi kimliğidir . Yükten kurtulmak
e kimlik bilgisinden arınmaktır .

Dilek ne şikayetle kimliğe bağlı kular âdem kendisi .

Özünü sınırlı bilmekten başka yoktur fakirin rezonansı ne de kimliği .

Algılama: ne potansiyeldeki farklılıklar nedeniyle bir bir-
leriniği kırmayalım . Kırdığımız birey bizat kendimiziniz .

Kim kime vermişse o kendine vermiştir .

Kim kimi bağışlamışsa e kendisi bağışlanmıştır .

Sanki varcasına aei çelip , sevici de onun içinde
sorulu bulmak ne cilve , yokluğunun diline vermeden

Farklı bir bireymisecine !

Sayıca nefes almase

kalmak için bir sebep kalmadı,

Munabbet özü sarmasaz

vermek için bir gönül kalmadı.

Güneş kendi zâtında yakıcıdır ancak, ışığına yakılmak için değil aydınlatmak için âleme fındırır.

kâmil insanda kendi zâtında celâldir, hiç bir benliğe yer vermez ancak, çevresindekilere şefkat ve rahmetle nazar eder, cemâldir. Mercudiyeti kendisi için değil Hakken tecellîsi içindir.

Yusufun gönül güzelliğidir yüzüne vuran
Onun nurudur âleme ışık saçan

Hiçliğini bilen varlık arama derdi yoktur
Kendini bilen kimlikle derdi yoktur

Derin denizde dalgalanma yoktur

Kıvrın denizde değişim yoktur

Huzurun içinde benlik yoktur

Hiç bir şeyin peşinde koşmayana herşey kendisi gelir.

Anıkların bağı yoktur. Zira, verecek gönülleri yoktur.

Dalandan düşmesini bilen olgun meyve toprağa eririr;

Onun yokluk tohumundan yeni bir hayat gelirir.

Dalandan ayrılmayıp kusyan meyvanın tohumu ancak bir başka tohumla toprağa ekilir.

Canilin bilgisi gurur vesilesidir

Ârifin bilgisi yokluğuna bilmesidir

Kim bilgiye sakiplenmeyi isterse bilgi onun sahibi olur.

Benlik kendi bilgisinin kölesidir. Benlik gittimi bilgede gider.

Çocuklar için her şey bir oyundur.

Herşeyin oyun olduğunu bilmeyen yok. Velâkin kendinin
oyuncu olduğunu zanneden çok.

Yönetmeni de, oyuncusu da, seyircisi de tektir
Bu cilvenin.

Bencil olmayan özbenlik bilir kendi hakikatini
Bencilikten ayrılmayan oynar dualite oyununu.

Sağdakiler ve soldakilerle, öndekilerin nasibleri bir midir?
Akıl sahipleri ilimle yol alırlar.

Pönül sahipleri muhabbetle yol alırlar

Akil ve pönülden peşmiş olmaları isim ve sıfatlıdır.

Yokluğunun kıymetini bilen varlığı inciltmez
Varlıkta tehliye gören nefisini yüceltmez

Hokosunu bilmek rokoansızlığın temelidir
Kendini bilmek dilginin temelidir.

Fatura zengininin önüne konulur

Faturanın hesabını vereceği benliği yoktur

Bildiriyse amel etmeyen dilmediğinin eline kâğıt

Seyfiden söz etmeyen seyfinin yanında kâğıt

Şurur kışığı karlı yolda bırakılır

Yordum dileyenin tekerleğine zincir takılır

Herkezi seven tek bir gönül vardır ;

O da gönülünü terk etmiş olondur.

Kimseye akıl öğretmeyen alullu olondur

Herkeze değer veren değerli olondur

Her gönül kendi sıvarından söyler

Sırrın sırrına eren sükût eyler.

Hamdolsun Allaha, hikmet ve hüküm sahibi Subhane.

Sözlerin bulunmadığı, mânâ daha derin
Sesin duyulmadığı, müzik daha içten
Benliğin olmadığı, âlem daha geniş

Dalgalarını yunuslardan öğrenmişler zıplamasına yada yunus-
larını dalgalardan, bir an görünüş aynı anda yokluğa
dalışları yaşamın cilvesi değilmi.

Ne varılan bir yer var ne de ayrılan bir durak
Dümençisiz tekneyi aracısız yönlendiriyor derya.

Kendisine varlık arayan her isim ne sıfat talibi, bir benlik
olan her şey hem kendine hem de karşısındakine ağı veriyor.

Her ölümlü suret kalıcı anın peşinde, sevdiğinde sevgisini
ölümsüzleştirmek istiyor. Oysa hem suretinin hem de
sevgili olarak tanımlanan rüyaların geçici niteliğini bili-
yor, ama yine de vazgeçemiyor.

Vazgeçemediği nedir, göresel benliğinden öte !

Arzu edilen ne düşünülebilir her şey göresel

Mutlak varlık ise hiç bir ıvaha ne lezzete sığmıyor.

Hayatı tanıyan hayati sorgulamaz

Sorgulanan karram birinin kendi algılamasıdır

Kendini tanımlamaya meftun olan benlik neyle özdeş

görürse kendini o şey olduğuna vehmedip kendi vehminin esiri
oluyor. Süzelliğin kendisi olduğunu göremeden hayalin

deki süzelliğin peşinden koşuyor. Ölämsüzlüğün özünde
olduğunu bilmeden ölümlü hülyaların arkasına talimiyor.

Ne ekirse öz toprağına onun yeşerdiğini bilmiyor.

Sevgiye sahiplenildiği takdirde onun adı sadakat oluyor ve
sevgili elden pittini sadakatsizlik lakabı gidene yapıyor
lıyor.

Sevginin ne peçmişin izlerinde ne de peleşipin hayallerinde kapak
lanamayan özün özgür ifadesi olduğunu anlatamıyor.

Şurur ne muhabbet bir birlerine olan zıtlıklarında perçeye
ayna oluyorlar. Şurur bencilliğin, oğl evrenselliğin simgesi
Evrenselliği bentliğin dar kalıplarına sıkıştırma gayret
değere harcayan bir emek.

İçinde bentliğin ne bencilliğin bulunduğunu her şey eldeter
Neşe ne kederde olduğunu gibi, her iş ne oluştta bentliği
arada bulmak perçek aet.

Kendi fantezileriyle imar ettiği bentlik peşinde kendi nefisine
Zulümde ustalaşmış insanlığı. Zulmün sebebinin nefsinde
değil başkaları olarak tanımladıklarında aramaya inandır-
mış kendisini, farklılığın bulunmediğini bilmeden.

Tepti göstermediği hiç bir söz, hiç bir davranış yok.
Kendi teptisiyle nefsinin dağılıyor vehmindeli bentliğe.

Bentliğini aldığı paya pöre de ya mutluluk ya da mutsuz-
luk olarak ifade ediyor yaşanantarı.

Oysa hayatın her anı mübarek, her anı hikmet dolu.
"An", içinde bentliğin, pöreselliğin bulunmediği farkındalık
ibadet yalnızca belirli mekanlarda belirli zamanlardaki
davranış değil, yaşamın her anında, her nefeste,
her litresinde tecelli eden hayatın kendisi...

Bentliği öne çıkaran hiç bir amel ibadet değil;
Hiç bir sohbet hikmet değil!

İbadet, bentliğin hiçliğinde varlığı görüp bilmektir.

"Ben görmediğime ibadet etmem" dedi pönlerin dilinden Hz Ali.

Andakti tecelli sırrın kendisi değilmi!

Yoksa mübarek olarak hayal edilen bir putmu var zonlarda!

Mistik yaşam olarak tanımlanan kişilik dışı varoluşun evrensel olmadığını bildirmek, tezahüründeki zenginlik nedeniyle süpinin evrensel olmadığını iddia etmek gibidir.

Dualite çözümlüyle hakikati görüp tarif etme çabası, benlik-benlik ötesi varlığı, özünde bulmayana farklilik prensibidir.

Oysa tevhid Farklilik bilincinin iflas ettiği noktadır.

Bir şeyin Farklı olabilmesi için iki ayrı varlık bulunduğunu zamanın parçaları olarak kabul etmek gerekir. Keza ayrılığı dile getirebilmek için de benzer iki ayrı varlık elzemdir.

Yaşamın hallerdeki benzerlikler ya da farklı yönünler ancak kişisel için dar kalıplar içinde kendini ifade eden insan için geçerlidir. Eşyanın hakikatına şahid olup, şahsiyetten ayrı olan farkındalığın nezdinde varlık tekdir.

Tecellinin bir cilvesi olarak dereler ne nehirler deryaya ulaşmaya dek fitratlarının mecerasında kendilerine özgü bayır ne ovalardan koşuştururlar. Denize vardıklarında ise koca bitmiştir. Ne ayrı ne de payı mevcudiyet kalmamıştır. Benlik-benlik serüveni deryanın içinde tükenmiş, deryayla deryada olmanın farkındalığında kendinden kendine muhabbetin tecellisi hükümlenmiştir.

Bir parıd periyadım
duyan yok dinleyen yok,
Gönülmeven bir semâyım
bilen yok bilinen yok,
Bir cevherim dillerde
arayan yok bulan yok,
Bir sevdayım künhümde
seven yok seven yok,

Bir mârâyım nefsimde
eren yok, erilen yok.

Vardığı ne bir şey ekleyebilirsin, ne de ondan bir şey eksilt-
tebilirsin. O halde bu tetos niye!

Kişiselleştirilmiş olan her şey kendi parçeli değerinden saptırılmıştır.
"Ön" zamanı sığmayandır. "Ön" takib edilemeyecektir.
"Ön" ifade olunamayanıdır. Zaman yüzünden
kurtulan "ön" dadır. Zaman vehtinden uyanan Öndüder.

Bir şeyler olaupunu, bir yerlere vardığını birilerine isbat
etme gayreti denliğin hırlığını tanımediyinin delilidir.
Feymişin hesabına yeparak patura hazırlamak katırdor
varıtasyyla denliği farklı bilme gayretidir.

Büyüklardaki fantezilere yorum aramak denliğin ne kadar
önemsendiğinin delilidir. Aynı mânâyı gövül gö-
züyle şahid olmak süye değil farkındalıktır.

Her olaya nefse haklılık aramak, tecelli edenin
tecellisindeli teklipini formemektir.

Senlik-denliğin gurur ne kadar konapını mestken edinenler
denliklerine olan düştünlüklerinden tecellinin ve sevginin
hakikatını yeterince tanımıyorlar. Bu nedenle kırıcı
olmadan sakunuyorlar. Kırdıklarının kendi özverlik-
tan olduğunı ponemiyorlar.

Hiç kimse Hakken verdığını veremez, Zira rahmet korıduktır.
Mahlak sevgi tecellinin en ezgin ifadesi olup, denliklerdir.

Senlik-denlik ötesi muhabbet dünyes veyse uhrevi nefsan
behtentilerin bulunmadığı- sâfi sevgi olan muhabbetullahıdır.

Muhabbetullah öze dönüş nurudur. Öze dönmek umud ve
kırkuden siltimektir. Öze dönmek farklılığı yönetilen

başlıklar pönde döndürmektir. Öze dönmek senlik-denlik
Zannından arınmaktır. Öze dönmek Hakka dönmektir.

Dedikî; Rabbî! Zikrin hikmeti nedir?

Dedikî; "Her kim Beni hangi güzel sıfatlarımla zikrederse Bende onda zikrettiği sıfatlarımla görürüm. Her kim Beni kendi canından daha aziz bulursa, Bende onun canını aziz kılarım."

Huzur; içinde kışık dalgalarının çalkalanmadığı sükût denizidir. Şövalpözü muhabbet şövalpözüdür. Şövalpözü senlik-benliksiz şövalpözlemdir; Zarfısız, nisbetısız, kişisel idrakla kayıtlı altına alınamayan, kendinden kendine bakıştır.

Ey Dost! Hiç bir şeye değerinin üstünde bir mânâ atfetme. Hayatın akışını engelleyen kendi ürettiğin zarıdır. Kendisine bāğımlı kılan her şey sizi hakikatten alıkoyar. Kapısından ayrılamadığınız her suret size kendi saplantılarınızı ve beklentilerinizi yansıtır.

Yönlendiren ve yönlendirilen ikileminin bulunmadığı farkındalıktır tevhid. Seyrinin isbatı seyrinin kendisidir. Engin seyrinde hiç bir beklenti, serzeniş, taklid, özentî ve farklılık duygusu yoktur.

Teklîp'in güzelliğinde sâfi muhabbetin seyri vardır; Tecellinin kendisi vardır.

Zan sahibinin kendi inancıyla hakikati görmeine engel teşkil ettiği şövalpöz kısmendögündür. Ancak bu görüş varlığını farklı bir mevcudiyet olarak algılayan için geçerlidir.

Taklidi bilip; hakikaten farkındalığına yöneldiğinde inancın sureti olan kişisel zaman ve mekân algılaması, şenâ bulup, inancın hakikati olan teklîk (tevhid) suuru bâki olduğunda, şövalpöz - görülen, imân edende-edilen farklılık bilincinin kaybolduğu hâçlikte inancın, hakikati şövalpözleme engel bir perde olmaktan çıkar, inancın kendisi hakikat olur.

Bir başka deyişle birey görmediği ne inandı ki bu, inancın suretidir. "Hereye dönersen Önen yüzünü şövalpsün" sözünün aydınlığa çıkmasıyla inancın, kendi hakikatiyle yüzleştiği, sözün mânâsı işdede aciz kalır.

Tevhid ve muhabbet a'fâenun altında biot edenlere
nefsin farklılık bilincinin fethi müjdelennmiştir.

"Şeymiş ve peleceğin pünahlarının silinmesi", ziftliklerle
dolmuş benliğin ebedî öykütüdür. O öykütün hakikatında
varlığın farkındalığı vardır. Hamden hakmeti vardır.

"Nefs'in kendisine pisildaması", şeymiş ve pelecekle hayalleridir.

Şenlik-benliği: öne çıkararak her şey boş bir fısıltıdır.

O fısıltının sahibidir 'zanbaz'. Zentlerinin hayali

ipinde şerhesel varlığını yürütmeye çalışır.

Kişiliğin şerheselliğinden kopup Hakken ipine sarılan
şönlül. Kendine varlık ve yokluk aramaz.

Hem varlıktan hem de yokluktan arınmamış olan ziftliklerin
fadimeler; kayıp-kazanç, sevap-pünah, şüzel-çirkün şibi.

Şenlik-benliğin farklılık kulvarında kostüran, yarışta
olduğunu zanneder. O, henüz tevhidin billür aeryasına
kendisini bırakmamıştır. Tevhid aeryasının kulvarı yoktur.
Yarışanı yoktur. Zira, kişilik yoktur.

Terazinin karpı tasafına aşırılığı koyarsan denge bozulur.
Herseye tanımlama pozüyle bakıldığında farklılık belirir.

Şönlül pozüyle bakıldığında nefse dönük bakış yerini
tevhidin pozülerine bırakır ki, şören ve şörenlerin, seven ve
sevilenin birliğinde sevgiden gayri bir mevcudiyet yoktur.

"Kaldurki nazarı nefsi'den, duyusun Rahmanın sesini özünde"
beyiti bu manâyı dile getirir. Zira Rahmanın sesi
safî sevgidir.

Duyunun kimliğinin silindiği, özde
Hakken sesini tecellinin her zerresinden duymak
sevginin kendisidir.

Sana bir gönül vermeyi diledim

Senin olmayan gönül, hani nerede,

Sana bir can sunmayı diledim

Sende olmayan can, hani nerede.

Hem gönül hem de can, herşey sende

Hem varlık hem de yokluk, zotunun ilminde

Senden sana dönmüş bütün paribler hiçlikte

Bok yolunda bir fakir pökkubbenin altında mırıldanıp
dusayordu "Artık yağan yağmurlardan kaçmıyacağım.

Düsen her damlada seypiliğin busesi var. Gönüllerdeki
güzellikleri pösteren her kimse seypiliğe ödür" dedi.

"Ankın estiği gönülden dökülen her damla bir beyit öles.
Her beyit seypiliğe kavuşan bir nefestir" dedi.

"Su aldandığı yerini baktiyarlık yurduna çevirmek
kendi elinde ey seypili! Madem ki seypiliğin seypili-
liklerine elem ne keder yok. O çaptırın seypiliği olmayan
varlık yok. O halde pam şalene öme gafletini niye!
Kendini aldatanın kumasından dokunmuyor elem ne keder.

Kendini aradan çıkarmanın örtünerek varlığı, hani nerede?" dedi.

Herşeyi göreselliğin gözüyle görmektir bendik.

Herşeye benliksiz bir bakıştır evrensellik.

Sessizliğin huzuruna alışık değildin insan. Her başlığı
kendine dobturmuşça çalışır. Kayıt altına almadığı bir an
var mıdır? Varsa, bilki o nefes baktiyardır. Zira o,
sen-ben kaydından azad olmuştur.

Ey aziz! Sıkentilov olmasaydı zeraklığı sebep bulanabilirdi.
Di? İnsan kendini aldattığı müddetçe kimse ona yardım
edemez. Kendi özüyle bir oldukça kimsekin yardımına ihtiyacı yoktur.

Hakikate erişilemeyeceği" sözü doğrudur velâkin hakikat same erişir zira o, zaten özündedir.

Ârif olan sırındaki sırta sırdan olundur.

Sûret hem dilde, hem zihinde, hem de gönüldedir.

Bu âlemde sessiz ve isimsiz ol.

Adsız garibi kimse önemsemez.

Kimliği bilinen her an gözler önündedir.

Kıyfi oklasına görünene fırlatır.

En derin kuyu kendi gönülündedir

Ferahlatan arısı da muhabbet kabındadır.

Şikâyet her füzelliği yoh eder.

Şikrân açmayacağı kilitli kapı yoktur.

Kışi kendine sahip çıktıkça özgür olamaz. O, kişiliğinin esiridir.

Ne kültür, ne keramet, ne iktidar ne de mal mülktür

insanı insanî değerlerle buluşturan "En yüce ahlak"

üzere olan candadır Hakkın hidayet ve rahmeti.

Bu halde sırların perdesinde değil püzel ahlakın izinde ol.

Sırındaki cevheri gayrında değil, kendinde ara. En yüce

yardaklıta zahir edindedir bütün mânevî füzellikler.

Madem ki her suret aslının özelliklerini taşıyor. Ahlakın

en füzeli de sureti Hakk olan insanı kâmilcedir.

Hikmet pünesi kimin üzerine doğmuşsa vahdânın sahibi

odur. Muhabbet kimin gönülündyse artık muhatabı odur.

Tecellinin yapısı dinariktir. "Her an yeni bir pürünüşte" olma-

nan hikmeti budur. Dini folklorik bir yapıya, ruhun

örf ve adete dönüştüren her iş ve söylem şakıktır. Hologram

ve tariflere hapsedilen plumbuz enerjisi odur.

Hakkı peldini bätel pider

Artık peldini zıtlık piter.

Ey gündüzdün de püzel peceden de,
Ey candandı tatlı cihandan da,
Ey azıkların umudu,
Ey Zalimlerin korkusu.

Pönül pönülü çağırır; Öz özü.
Nerelerdesin, nice lerdesh ey pönül!

Madem ki indin bu âleme nurunun sureti renginde
Madem ki erdin kendine kimliğin hiçliği nisbetinde.
Hayalden de peç, şeylikten de,
Üzümünden de peç, pekmezden de.
Deme ki peç mehtabdan vazgeçer mi,
Deme ki pünis döğmeden pün isir mi.
Pünisin pöstermediğini pönül pörür
Dünyanın yeknesaklığından bunalan sözün öze dönsün
Varlık âleminde yok yoktur
İsmin oirinde bilene. bilinen yoktur.
Her niyet özünde mümkinati taşır
Her aşk sonunda aslına kavuşur.
Ne ırmaklar akar pönül havuzundan
Ne idrakler aydınlanır mənā pünisinden.
Muhabbet ayasından seyre olalar severler.
Haklıdan gayrim görmez erenler.
Kaldır pönülherden hasret perdesini
İle zihinlerden peçici kimliği.

Şûn terkettiği, otkene kimse şûnê vermez
Dikenine katlanmayan şûle el veremez.
Muhabbettir miracının merdiveni
İsmettir şöntünün tahâretî.

Hangi ses vicdanın sesinden daha şûlû!
Hangi seven karşılıksız sevenden daha şepîlî!

Asıklar şahiddir sözlerimize
Asıkta manşûn özünde belle.

Asıkta doldumu şönül marmur olur
Muhabbet ruhun özüdür, canıdır.

Aynı kelimenin mânâsı, onu dile petirene şöre deşîşir
Aynı olayın algılanışı, onu yapayana şöre deşîşir
Ey şepîlî! Senin leykâşân necazî.

Bânim necmünlüğüm ise şoluşumcılık ah şîbî.
Şepîlde nefes ediyorum, şepîlde nefes veriyorum.

Şönül âlemi sır âlemidir.

Kimse erada ne bulacağını bilemez. Velâkin;
şönle etilen her tokum zerre kadar karşılığını bulur.
Ekinin şepîlî olanın hasadında şepîlî olur.

Olduğın her nefes söylenen her laftan daha kutsal
şönül aydınlığı, şün aydınlığından daha ferah.

Muhabbet denizine düşen her düşünce ağırınca olube çöker.
Zihnin varlık yükünden kurtulan yüzücüyü derya yüzdürür.
Kimliklerin bulunmadığı beldede her kimlik
Onun kimliğidir.

Şözlerin bulunmadığı kitabda her şükût
Onun şözüdür.